

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Hansen Sønderkøge, P.
Titel Title:	<u>Æventyr og Digte : med mange Billeder.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : N. C. Roms Forlagsforretning, 1882
Fysiske størrelse Physical extent:	[4], 208 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52. - 86.

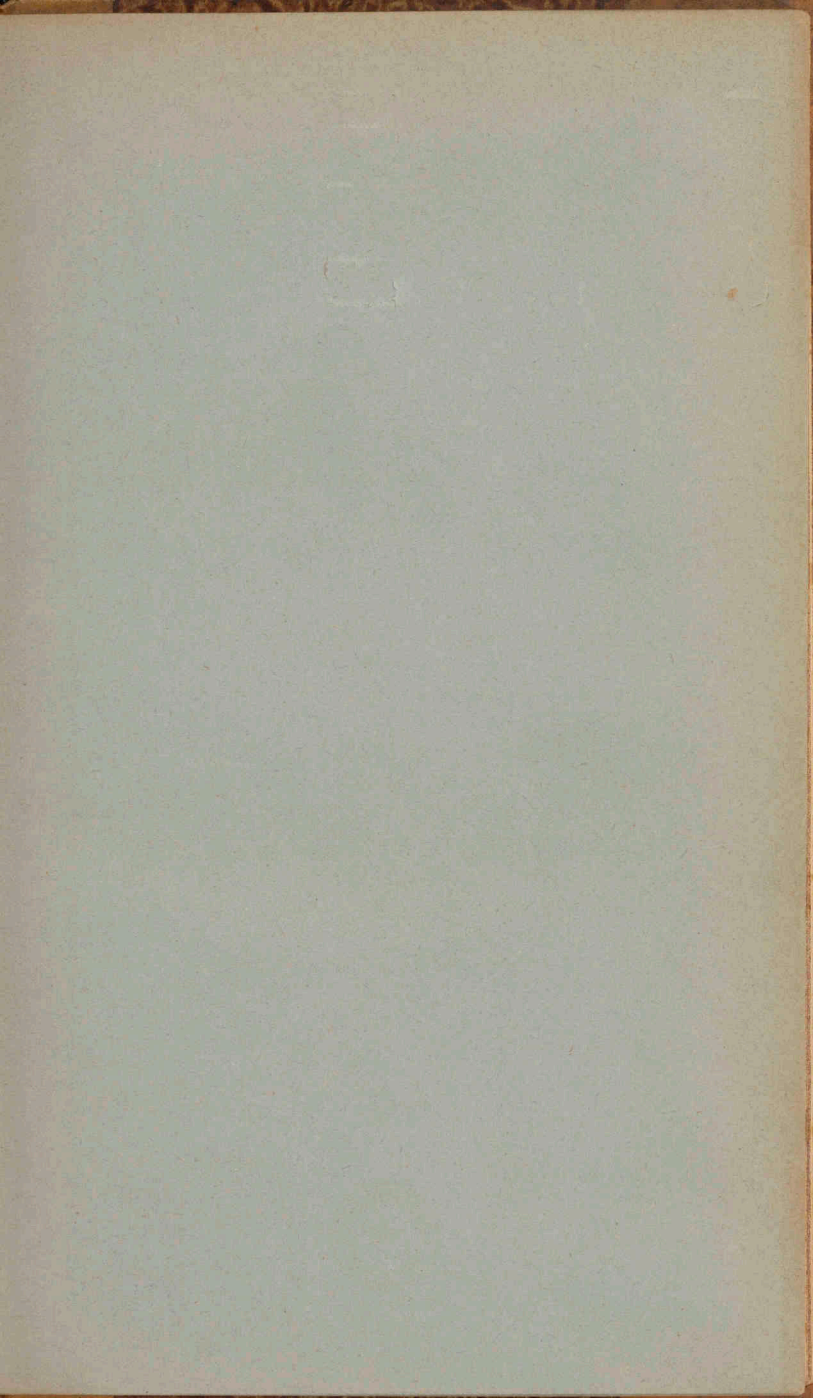
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

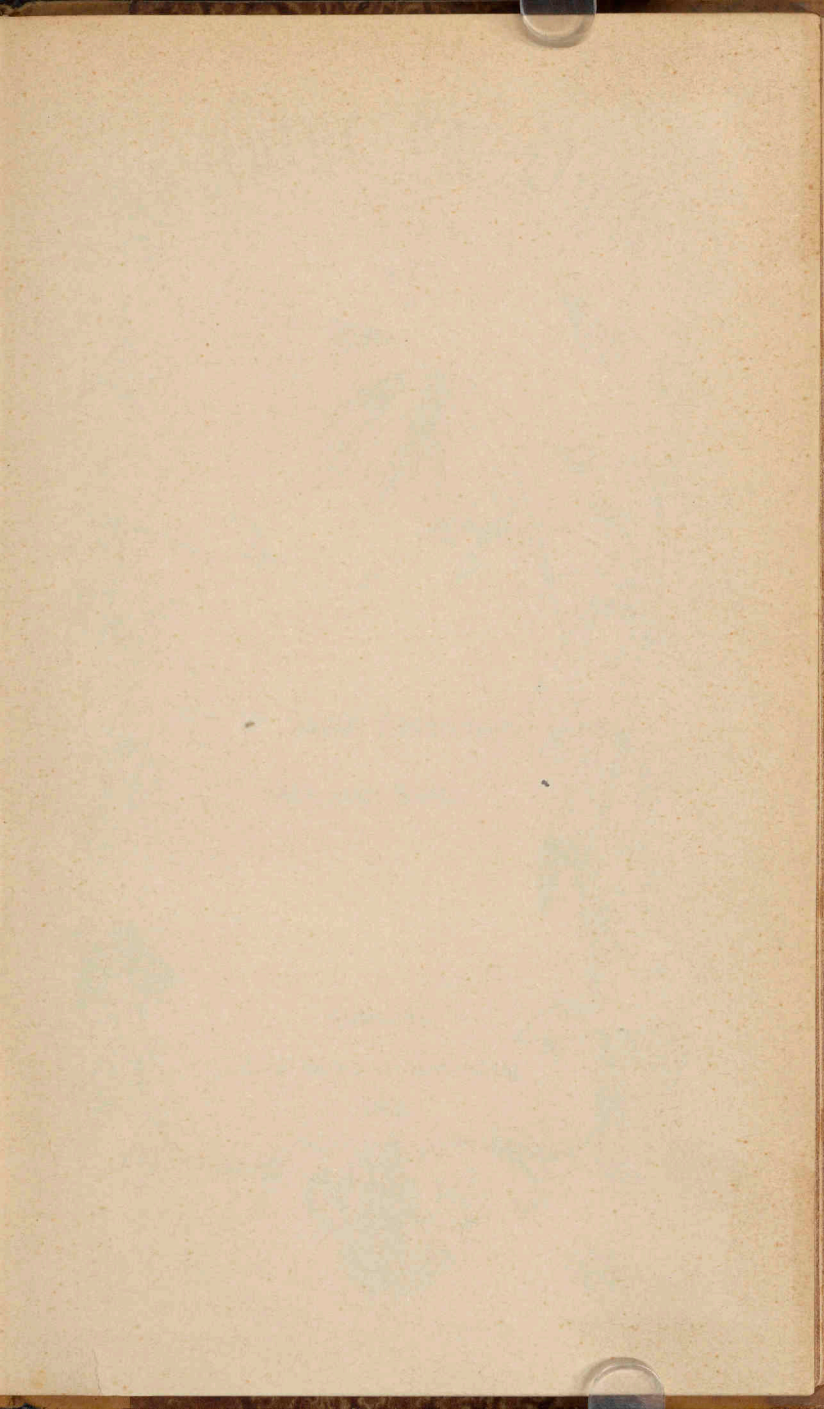

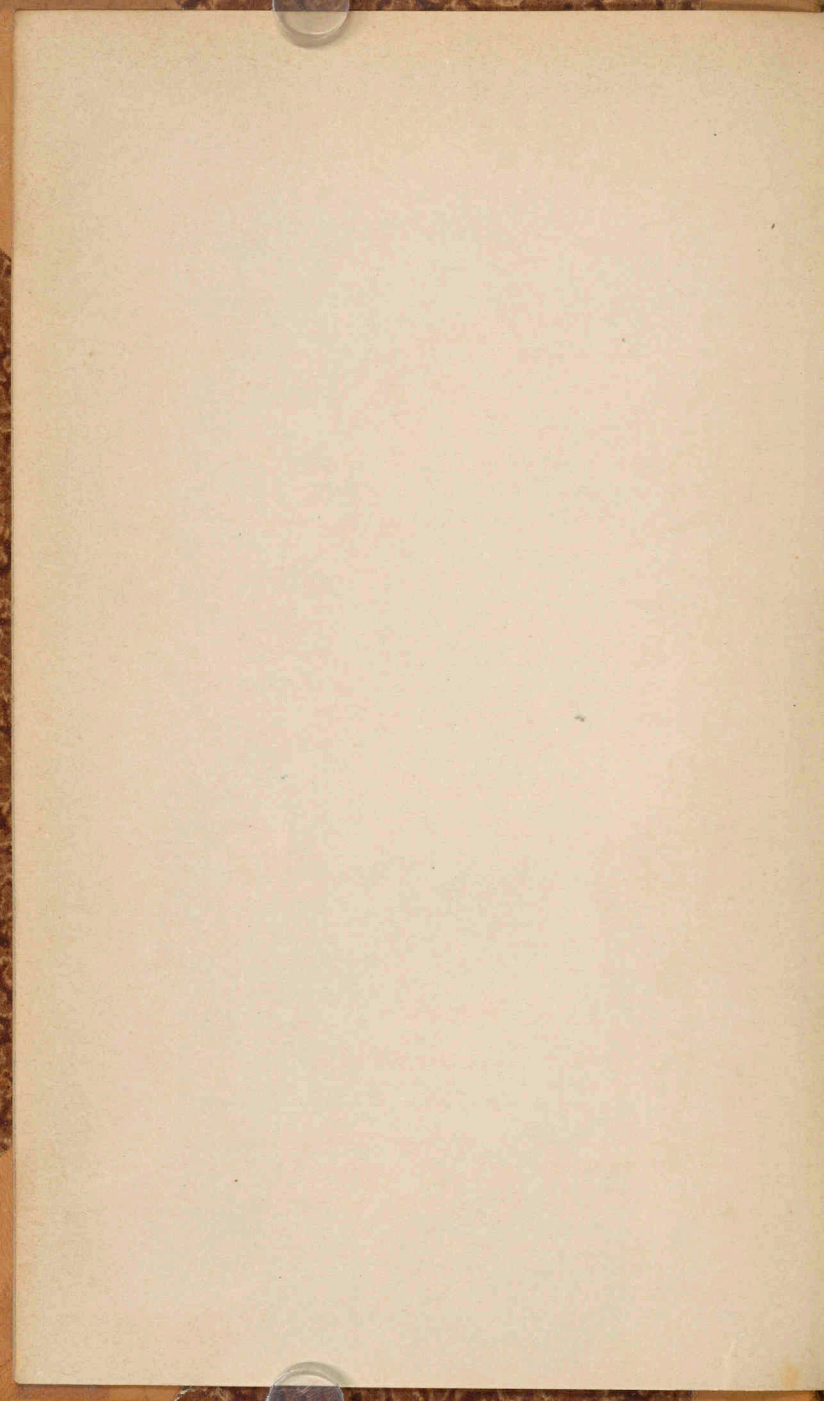
1 1 52 0 8 03031 0

+ Rex

Eventyr og Digte

af

P. Hansen Sønderkøge.

Med mange Billeder.

Kjøbenhavn.

A. C. Roms Forlagsforretning.

1882.

L.

H.

Kjøbenhavn. — Trykt hos J. H. Schultz.

Indhold.

	Side
Peter Hansen Sønderkøge	1
Kartoflen	3
Draaben	7
Hammeren og Knibtangen	9
Drengen med Blomsterne	12
Et Familiestykke	14
Drengen der folgte Træfkeer	16
Egen og Hybenranken	23
Triften og Staden	24
Der er Penge i Lyset	25
Drengen med Kjøphesten	28
Smaaistorier	30
Trofajt	42
Drangutangen	44
Bed Blankeværket	47
Et Eventyr i et Album	49
Støvet og Lyset	56
Eddystone	57
Pigen og Andemo'er	62
Skomagerdrengen	63
Et Eventyr under Vandet	65
Fisken	70
Agurken og Pøren	72
Eventyret om Ib, der gif til Havet	73
Havens Fisk	80
Kongedatteren i Kulbjærg Alint	82
Spillemanden	92

	Side
Moderen og Drengent	93
Støren og Gjøgen	95
Aftenfang	96
Et Eventyr fra Kullen	97
Tyveriet	102
Helle	103
Lille Frida og hendes Kat	105
Arresø	114
Spillemanden med Harpen	115
Jægerens Eventyr	121
Pige for Pige	126
Et Billede fra Svejts	128
Sommerfuglen og Rosen ..	135
Hos Bedstemoder	137
Benvedtræet	141
Anna og Duen	144
Under Linden	145
De Skjære og Bakkemandens tre Gaver	149
Knud og Inger	159
Gunden og Spurveene	167
Eventyret om den lille Rasmus	169
Lille Inger og Ulven	176
I Raalhaven	179
Hanen og Hønen, som skulde til Dyrehavsbakken	181
Græshoppen som blev kejserlig Springer	185
Tjørnebusken	191
Under Ebletræet	192
Nissens Hue	193
Et Billede fra Mainz	198
Det skal være ganske bestemt	200
Bed Daggrø	207
Bølgerne	208

Peter Hansen Sønderkøge fødtes i Nærheden af Rjøge den 25de Februar 1844. Efter sin Konfirmation kom han i Snedkerlære, endstjønt den opvakte Dreng havde mere Lyst til Bogen. At denne Lyst ikke kunde blive tilfredsstillet, vidste han, da hans Fader var uden Midler; han maatte derfor tage fat paa Høvlen. Dog følte han, at Gud havde givet ham en Gave, som han ikke kunde lade ubenyttet, og medens hans Hænder arbejdede, formede Tankerne sig til Digte, da Poesien især var ham kjær, og han gjennem den bedst kunde udtrykke sine Følelser.

Han opnaaede endelig ved en formuende Mands Hjælp at komme paa Blaagaards Seminarium, hvor han var i 2 Aar; men da den Hjælp, der blev ham ydet, ikke var tilstrækkelig til

hans Underhold, og hans strænge Pligtfølelse ikke tillod ham at gjøre Gjæld, som han ikke saa sig i Stand til at betale, forlod han Seminariet og modtog et Tilbud om Overtagelsen af en Frisole paa Frederiksværk.

Der virkede han som Lærer og kunde da hengive sig til sin kjæreste Beskjæftigelse, at digte og at læse; og hvad han havde manglet i Rundskaber, søgte han med utrættelig Flid at indhente. Hans Lærelyst og gode Nemme satte ham i kort Tid i Stand til med Lethed at læse det engelske Sprog og at gjøre sig bekendt med dette Lands Literatur, som han især yndede. Skjønt hans Stilling ikke var meget lønnende, og han ofte kæmpede med Savn, som han omhyggelig skjulte for andre, ejede han dog et glad, frejdigt Sind, der altid haabede det bedste og sikkert stolede paa Guds Naade. Ligeledes havde han et aabent Dje for Naturens Skønhed, der i ham fandt en taknemmelig og kjærlig Beundrer.

I Efteraaret 1874 blev han angreben af en tærende Brystsygdom, som 2 Aar efter udslukkede hans jordiske Livs Lys. Ved sine barnlige Vensther og Digte havde han vundet sig en talrig Venneklok blandt Danmarks Børneskare, og det tør derfor forventes, at nærværende Udvalg af hans Arbejder vil finde en gunstig Modtagelse.

Kartofflen.

er rullede hen ad Landevejen en Vogn fuld af Kartoffler; de hoppede og dansede mellem hverandre, og saa trillede der en af og blev liggende i Hjulsporet. Der kom Folk forbi,

de saa den, men sparkede til den, og de skarpe Stene skar dybe Rifter ind i den. Da kom en fattig Arbejdsmand gaaende fra sit Arbejde, han tog Kartofflen op, bar den hjem og lagde den i sin Have, for det var netop i Foraarstiden. Og Kartofflen skød store og friske Skud, og den fattige Mand vandede og hyppede dem, for han havde sin Fornøjelse af at se, hvad den ene fundne Kartoffel kunde blive til. Og den satte Blomst og bredte sig til alle Sider, den blev til en hel stor Busk; men nede i Jorden satte den ny Kartoffler, vel en hel Snes, mere kunde man da ikke forlange. Da det saa blev Efteraar, gravede Manden dem op og gjemte dem omhyggeligt Vinteren over, for han vilde have dem til at lægge næste Aar. Det

gjorde han ogsaa, og nu havde han af den ene Kartoffels Afkom en lille Række.

Og der gik Aaringer hen. Hvert Foraar lagde han i Haven sine Kartoffler, alle sammen var de af den ene fundne,

til sidst havde han Haven fuld. Nu

kunde han sælge ud i skjæppevis ja i

tøndevise; han solgte til dem, som havde

tabt Kartofflen, og til dem, der havde

sparket til den, da den laa paa Lande-

vejen; det gav Skil-

linger, ja blanke Da-

lere. Han kunde nu

købe det lille Stykke Bænge, der stod op til hans

Have, og det gjorde han. Planteværket huggede

han om, og nu havde han sig en hel Kar-

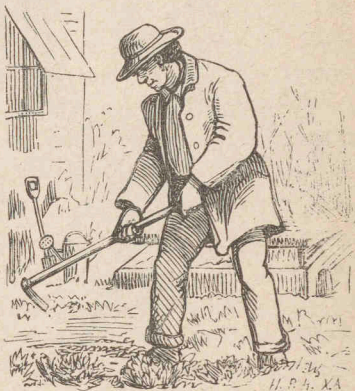
toffelmark; Række stod ved Række, det var en For-

nøjelse at se.

Og Folk sagde om ham: „Det er en dristig

Mand, han er ikke tabt bag af en Vogn!“ Men

det var derimod den ene Kartoffel, som var Grunden

til hele hans Lykke, dog det vidste Folk jo ikke af.

Næste Aar solgte han igjen Kartoffler, men

nu hele Læs ad Gangen. Der laa et Skib i

Havnen, som fik dem om Bord. Med klingende Mønt

i Lommen vendte han tilbage til Hjemmet, nu var

han en holden Mand. Da saa han i Hjulsporet

paa Landevejen en Kartoffel ligge; den var rimelig-

vis tabt af et af de Læs, han havde ladet fjøre ned til Skibet.

Han var nu ikke længer den Mand, som da han for mange Aar siden som fattig Arbejdsmand fandt den ene Kartoffel paa Landevejen. Hvad var nu en saa ussel en for ham, der ejede saa mange, derfor sparkede han til den, saa den fløj mod en stor Sten og knustes aldeles.

Om Aftenen bad han nogle af sine Venner hen til sig, og det gik stort til, for han var ikke den, der havde nødig at spare.

„Hør, sig mig,“ sagde en af Vennerne, „hvoreledes fandt du egentlig paa at drive en saa storartet Kartoffelavl? Du har haft Lykken med dig!“

Da fortalte han, hvad vi ved, om den ene Kartoffel, han havde fundet, om hvorledes den havde formeret sig Aar for Aar og var bleven Kilden til hans Velstand.

„Lykken har boet i den Kartoffel,“ sagde Bennen, „lad os drikke en Skaal for Lykken, der var tabt bag af en Bogn men blev tagen op igjen, gid den altid maa bo og bygge her!“

Og saa klinkede de og drak, og da det lakkede ad Midnat, gik Gjæsterne hver til sit.

Den lykkelige Mand satte sig i sin Sofa, nu var han ganske alene. Han tænkte paa, hvor forunderligt alt var gaaet til for ham, hvor velsignelsesrig den Jord havde været, han havde dyrket; han tænkte videre frem, tænkte paa at købe den store Mark, der strakte sig lige over til Skoven, og han saa alt i Tankerne de lange Kartoffelrækker staa der bølgende i Sommervinden; han saa de violette Blomster nikke til hinanden; men jo mere han saa

paa dem, syntes han, at de formede sig til en eneste stor Blomst, og ud af den traadte den dejligste Kvinde, han havde set i sit Liv; hun traadte lige hen, hvor han sad, men hun var slet ikke mild at se til, haard og stræng saa hun ud.

„Du kjender mig ikke!“ sagde hun, „og dog har jeg boet og bygget hos dig i mange Aar. Jeg er Lykken, og jeg har været med dig siden hin Aften, da du fandt den ene Kartoffel paa Landevejen; i den havde jeg skjult mig, men du saa det ikke og vidste det ikke; du troede det var din egen Flid, der hjalp dig, men det var mig, som lagde Betsignelse i dit Arbejde. Men jeg har intet blivende Sted, jeg maatte videre ud i Verden. Jeg satte mig derfor paa det sidste Læs, der blev kjørt ned til Skibet. Da hnkedes jeg over dig, i det jeg skulde forlade dig, derfor lagde jeg mig som første Gang paa din Vej. Havde du denne Gang som før taget mig op, vilde jeg have fulgt dig alle dine Dage; men du sparkede til mig, sparkede din egen Lykke fra dig! Sejl nu din egen Sø! Der er mange, som sukker efter mig!“

Da lukkede Blomsten sig igjen om hende, og det hele forsvandt, thi alle hans Tanker slap; men han blev siddende i Sofaen hele Natten, og om Morgenens vidste han ikke rigtig, om han havde drømt eller virkelig oplevet et Møde med Lykken selv.

Dog det tænkte han ikke videre paa. Nu gjaldt det om at gemme sin Høst til om For-aaret. Han gravede Ruler i Haven, i dem lagde han fine Kartofler og dækkede dem til med Jord og Tang. Men det blev en stræng Vinter det Aar; Stormen tog hele Taget af de smaa Bønderhytter,

sagtens kunde den da tage Tungen af Kartoffelhulerne. Vidende Frost blev det, alle Kartofflerne frøs, saa han maatte kjøbe andre til at lægge om Foraaret. Men med dem var der ingen Lykke. Der kom næsten ingen Regn hele Sommeren: Solen jved Toppen af Kartofflerne, og der kom Sygdom iblandt dem; det saa sørgeligt ud, han høstede ikke en Gang saa mange, som han havde lagt. Saaledes gik det i det første, og saaledes i flere Aar, det gik mer og mer tilbage for ham. Bænget, han havde kjøbt, maatte han igjen sælge, og Plankværket blev atter stillet op for hans lille Have. Nu var han lige saa fattig, som da han første Gang fandt Lykken paa Vandvejen.

„Det har ingen Drøm været, jeg har haft hin Nat,“ sagde han, „nej, selv har jeg sparket Lykken fra mig, den kommer ikke mere.“

Og deri havde han Ret, den kom ikke mere. Dette er nu en virkelig Historie, og vi, som læser den, skal huske paa, at Lykken kan ligge i den mindste Ting; men vi kan ikke se det, derfor skal vi ikke sparke til det, som synes os ubethdeligt, Lykken kan godt ligge i en Kartoffel.

Draaben.

Paa et af Markens ranke Straa
der laa en Draabe Dug,
nys var den født i Mattens Braa;
men lys den var og smuk.

Den grønne Skov og Mark og By
 sig selv i Draaben saa,
 og Himlens Hvælv med Sky ved Sky
 dybt i dens Indre laa.

Og alle Blomsterne, der var,
 de hvistede saa tyst:
 „Hvor den er smuk, og hvor den har
 en Rigdom i sit Bryst!“

Og Draaben saa sig stolt omkring
 og straaled blaa og grøn,
 den troed', der var ingen Ting
 som den saa blank og skjøn.

Men Sommerfolen steg igjen
 højt over Skovens Krans,
 da svandt den lille Draabe hen,
 da faldede dens Glans.

Saa vil, en Morgen lys og smuk,
 alt Glimmer, her vi saa,
 hist være kun en Draabe Dug,
 der hviler paa et Straa.

Hammeren og Knibtangen.

en gammel Cigar-kasse laa foruden en Mængde krogede rustne Søm en Hammer og en Knibtang. De var to aldeles stik modsatte Naturer: Hammeren slog ned, og Knibtangen trak op, naturligvis ikke Mennesker, kun Søm, for de vidste, hvad der sømmede sig. Hammeren var stolt af sit drejede Skæft og sit gode Hoved; den saa saa bister ud, at alle de stakkels Søm laa og krøb sammen og blev endnu mere krogede, og det havde de nok ogsaa Grund til, for Hammeren gav dem paa Hovedet, naar den var i det Lune. Knibtangen laa og strakte Benene ud til Siden og gabede forskrækkeligt, men ingen kunde sige, om det var, fordi den kjædede sig, eller om det var efter Sømhovederne; nok er det, Hammeren syntes ikke om det.

„Frøken Tang!“ sagde den, „finder De, det er passende at gabe saaledes, som om De vilde sluges mig? Hvad anser De mig for? Jeg skal ikke trækkes op!“

„De skal ikke slaa saa stort paa det!“ sagde Knibtangen, „saaledes er det nu en Gang min Natur at bære mig ad; og for Resten er Rassen lige saa

godt for mig som for Dem, ved De det, Hr. Hammer!"

"Jeg er dog den vigtigste af os!" sagde Hammeren; „lad os slaa det fast! Jeg slaar ned for Fode, og det, saa det knager i Sømhovederne, og saa dybt, at De slet ikke kan hjælpe dem op."

"Da holder jeg dog paa," sagde Knibtangen, „at jeg er lige saa uundværkelig som De; De bufer lige paa, enten det saa gaar kroget eller stjævt, og naar De saa ikke kan drive det videre, maa jeg gjøre det godt, som De har gjort galt."

"Det er en underordnet Forretning," sagde Hammeren, „det er ved mig, at De har lidt at bestille, ellers vilde De sulte ihjel!"

"Men derfor synes jeg," svarede Knibtangen, „at det var bedst, at vi holdt sammen; De kan dog ikke undvære mig, og jeg ikke Dem, lad os derfor dele ondt og godt med hinanden, saaledes gjør Menneftene!"

"Hvis det skal være et Frieri," sagde Hammeren, „da maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at jeg har besluttet at leve ugift, saa kan jeg slaa til det, saa galt jeg vil, og ingen behøver at efterse mig i Sømmene!"

Dermed var Samtalen forbi. Nu blev ogsaa Rassen tagen ned. Hammeren maatte rette et af de krogede Søm, det skulde bantes ind i Muren.

"Det gaar ikke!" sagde Sømmet, „der er Sten, jeg kan ikke komme ind!"

"Na Snak!" sagde Hammeren, „hold Dig kun stiv!"

"Ja, slaa kun!" sagde Sømmet, „men jeg gaar det aldrig igjennem!"

Og i det samme slog Hammeren til af alle Kræfter; den slog saa haardt, at Skafet gik midt over, og Hovedet faldt ned paa Gulvet. Det blev taget op igjen, men duede nu ikke til noget, før der kom nyt Skaf paa, og saa skulde først den gamle Stump tages ud, men det var ikke saa let.

„Lad mig komme til at tage fat!“ sagde Knibtangen og trak i et eneste Ryk det gamle Skaf ud, og nu blev et nyt sat paa Hammeren; det var rigtig nok ikke drejet, men derfor kunde det være lige godt.

Da nu Hammeren og Knibtangen atter laa i Somkassen, sagde Hammeren: „Jeg har miskjendt Dem, Froken Tang, siden min Ulykke har jeg faaet andre Tanker; jeg er kommen til at agte Dem! Holder De endnu fast paa hvad De før sagde?“

„Ja,“ svarede Knibtangen.

„Godt!“ sagde Hammeren, „saa slaar jeg til!“

Nu skulde Brylluppet da holdes i al Stilhed. Kun to af deres nærmeste Slægtninge var indbudne, nemlig Køkkenøgen og Proptrækkeren; men den første undskyldte sig med, at den havde Forretninger i Køkkenet om Aftenen, og Proptrækkeren kom slet ikke, den havde ikke noget der at bestille, den kom kun i fint Selskab. Men det gjorde da intet Skaar i Lystigheden: Sømmene stod paa Hovedet hele Aftenen i Kassen af bare Glæde, de Stafler, men de var ogsaa rustne i Halsen hele Ugen derefter, og siden fik de Smæk for Skillingen.

Hammeren og Knibtangen levede længe og lykkeligt med hinanden og var af alle velagtede; det var ogsaa et honnet Par: Hammeren gav paa Hovedet, og Knibtangen trak op.

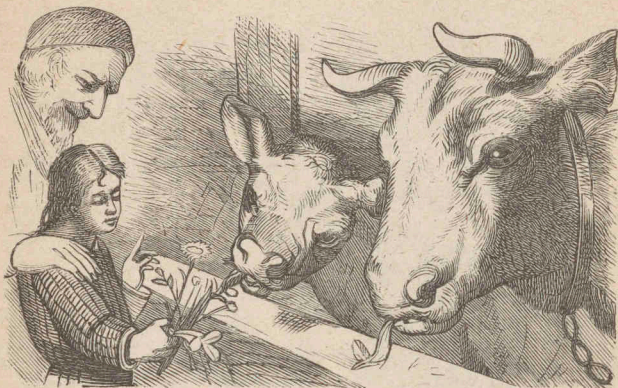

Drengen
med Blomsterne.

an havde plukket
en Buket
en Foraarsdag
paa Engen;
den lagde han i
sin Kasket
og løb da nok saa
glad og let

til Kalven ind, for den var ret
en Kammerat for Drengen.

Her Blomsterne han viste frem,
men Kalven stod og gloede;
da sagde han: „Saa lugt til dem!“
og nu var Sagen mere nem
for Dyrets tykke Ho'ede.
Det spiste baade Blomst og Blad,
og Roen nipped nok saa glad
dertil, i det den troede:
at alt paa Markerne til Mad
for Roerne ene groede.

Helt fløv han vilde til at gaa
 og vendte sig forlegen;
 men Bedstefaderen han saa
 nok, hvad der var i Bejen,
 „Min lille Ven,” han sagde blot
 og strøg ham over Panden,
 i det han smilede saa smaat,
 „byd aldrig Røer andet godt,
 end hvad der er for Tandten.
 Høst blot paa det; for du kan tro,
 mer Skjønhedsfans end Røerne
 har mange ej, som gaar paa to,
 i Thyland og paa Derne.“

Et Familiestykke.

er ligger et Hus ved den
 lille Na,
 dets Tag er Straa,
 men net er Lervæggen
 hvidtet.
 To dejlige Popler ved
 Laagen staar,
 og Humlen slaar
 sine Arme omkring Sta-
 fittet.

Paa Taget der oppe har Storken trygt
 sin Rede bygt,
 stolt ud over Marken han skuer,
 og Svalerne flyver omkring i Dans,
 naar Aftnens Glans
 paa de grønne Ruder luer.

Se Moderen sidder ved Hyttens Dør,
 mens Taagens Slør
 ned sænker sig over Vangen.
 Hun nyhner en Vise, imens hun syr,
 fra fjærne Byer
 kommer Vinden med Klokkelangen.

Se, Børnene bygger sig Huse smaa
 af Kviste og Straa,
 saa venligt hun til dem smiler,
 dog tys! nu knirker jo Laagen, og se,
 hvor glade de
 deres Fader i Møde iler!

Han tager det mindste paa Armen op,
 som Rosens Knop
 saa frisk er Ungen at skue.
 Nu Moderen dækker der udenfor
 det lille Bord,
 saa er Haven en Spisestue.

Drengen der solgte Dræfkeer.

Avgust hed en fattig Dreng, som allerede i en Alder af otte Aar var bleven forældreløs. Da ingen af hans nærmeste Slægtninge skjøttede om at tage ham til sig, blev de alle enige om at give nogle Mark maanedlig, og for den herved tilvejebragte Sum skulde Drengen holdes i Kost og Pleje hos fremmede. Dette skete ogsaa; og at de kjære Slægtninge virkelig troede, at de havde udøvet en kristelig Barmhjærtighedsgjerning, fremgaar klart nok af den Omstændighed, at de selv sørgede for, at deres store Opofrelse blev omtalt i Byens Avis under Overkriften „Belgjørenhed“.

Avgust kom da i Pleje hos en Arbejdsmand og hans Kone, der for Resten havde ondt nok ved at skaffe Brødet til sig selv end sige til en tredje; men derpaa kom det heller ikke saa nøje an, naar kun de fik Pengene, og Drengens Slægtninge blev ham kvit, saa var alt i Orden; om han var tilfreds, var der ingen, der spurgte. Det blev ham alvorligt betydet, at fra nu af var hine fattige Folk hans Forældre, og at hans Familie havde gjort alt, hvad den kunde, for ham, men hermed skulde ogsaa al Forbindelse med den ophøre, for at han kunde føle sig tilfreds i den Stand, som han nu tilhørte; saaledes havde stakkels Avgust da mistet

Forældre og Frænder, og Venner havde han ingen af.

Det var et sørgeligt Hus, hvori han var kommen; der var et sørgeligt Forhold mellem Mand og Kone, derfor skal det her blive fremstillet med saa faa Ord som muligt. Mandens Hovedlast var Drickfældighed; men hertil kom ogsaa Ulyst til Arbejde og en grumme liden Respekt for andres Ejendom. Hvor ung August end var, kunde han dog lægge Mærke til dette sidste. Hvad her er sagt om Manden, passede til Dels ogsaa paa Konen, naar man undtager, at hun var dog den, der ved sit Arbejde skaffede Føden til dem alle tre. Indbyrdes levede de — for at sige det kort og klart med det gamle Ord — som Hund og Kat.

Hvor ulykkelig den stakkels Dreng følte sig hos disse Folk, hvor lidt han kjendte til Kjærlighed og venlig Dmgang, hvor tit han blev udfjældt og knubset, hvorledes den Smule, han spiste, blev kastet til ham, og hvor mange bitre Taarer han græd, naar han tænkte paa sine kjære, gode Forældre, som nu laa paa Kirkegaarden — det vil blive for langt og for sørgeligt at fortælle. Han havde allerede holdt det ud et Par Mars Tid, og nu begyndte hans Plejeforældre at tage alvorligt Rytte af ham: Han bar Band og Brænde for de andre Folk der i Huset, løb Byærender o. s. v., og Manden passede nøjagtigt paa, at Drengen afleverede hver Skilling, han fortjente, de skulde gjemmes til hans Konfirmation — hed det —, men Sparebøssen var Brændevinshandlerens Pengeskuffe.

Neden for i Kjælderen boede en Mand, som handlede med Træsko, Tøfler og alle Slags Træ-

tøj: for ham løb August Wreuder. Flere Gange om Ugen fik han en Kurv fyldt med Træskeer, som han løb om og salbød i Husene, derfor blev han i Skolen af de andre Drengene kaldt for Drengen med Træskeerne,

En Dag havde han travet hele Byen om og kun solgt for nogle faa Skilling; for han nu vendte hjem om Aftenen, gik han op i et stort, rigt Hus, ikke til Køkkendøren, som han plejede, men op ad Hovedtrappen og bankede paa. Fruen kom selv og lukkede op.

„Kjøber De Træskeer, naadige Frue?“ spurgte Drengen.

Hun rystede først paa Hovedet, men ved nøjere Eftertanke eller ved at se Drengens Skuffelse, søgte hun et Par ud og spurgte, hvad de kostede. Da August havde nævnt den lille Sum, tog hun sin Pung frem for at betale ham, men hun havde ingen Smaapenge.

„Seg kan løbe hen og bytte!“ tilbød han, „jeg skal komme tilbage i et Nu!“

Hun saa et Øjeblik vist paa ham, som om hun betænkte sig, derpaa sagde hun: „Du har et ærligt og godt Ansigt, min Dreng, tag da denne Femdalersjeddél og skal mig Smaapenge for den!“

August jog afsted, glad over den Tillid, hun viste ham, og den Venlighed, hvormed hun talte til ham.

Men han kom ikke tilbage i et Nu. Den gode Frue ventede og ventede; der gik et Kvarter, der gik to, og endnu var han ikke kommen. „Det var ogsaa galt af mig“, tænkte hun allerede, „at udsætte en fattig Dreng for en saadan Fristelse, men han saa saa ærlig ud!“

Da tog det i Døren — det maatte være ham — den gik op — nej, det var hendes Mand, som kom ude fra.

„Her sidder en Dreng og græder nede paa Trappen,“ sagde han, „hvad mon han fejler?“

„En Dreng!“ raabte Fruen, „o, det er ham, jeg venter paa!“ Og nu fortalte hun sin Mand, hvad vi allerede ved, og Drengen blev derpaa hentet op.

„Jeg har mistet Femdalerfedlen!“ sagde han medens Taarerne strømmede ned ad hans Kinder; „jeg kunde ikke gjøre for det, o, bliv ikke vred paa mig! jeg skal betale hver Skilling tilbage igjen! o, gjør mig endelig ikke ulykkelig.“

Der var noget i Drengens Væsen og hele Maade at tale paa, som tilbageholdt hver Ytring af Tvivl og Mistanke hos den gode Frue og hendes Mand.

„Betale tilbage!“ sagde Manden, som var en anset Læge der i Byen; „og hvorledes vil du se dig i Stand dertil? Hvorledes kan du skaffe fem Daler paa en ærlig Maade?“

„O jo!“ sagde August, „det kan jeg vistnok, lidt efter lidt; jeg fortjener hver Dag nogle Skilling, dem vil jeg saa bringe Dem, til det hele er betalt.“

„Lad gaa da!“ sagde Lægen, der følte sig tiltalt af Drengens aabne Ansigt og hans usædvanlige Forslag, „lad gaa da, og bring mig saa hver Lørdag Aften, hvad du i Ugens Løb har fortjent, og er du udholdende til det sidste, skal du sandelig ikke komme til at fortryde, at vi to lærte hinanden at kjende.“

Dermed fik han Lov til at løbe, uden at blive spurgt om Navn og Hjem, men netop denne Mangel

paa Forsigtighed fra de gode Folks Side gjorde Drengen endnu ivrigere i sin Stræben efter at holde sit givne Løfte.

Hver Lørdag Aften mødte han med sine smaa Afdrag, otte, tolv Skilling, ja mange Gange en hel Mark.

„Bed din Fader af denne Historie?“ spurgte Lægen ham den første Aften.

„Ja,“ svarede August tøvende; „han ved, at jeg mistede Pengene, men ikke, at jeg betaler dem tilbage.“

„Godt! Og hvorledes fortjener du disse Penge?“

August fortalte det, og dermed var Lægen tilfreds. Der gik et helt Aar, før de fem Daler var afbetalte; i den Tid blev der ikke meget lagt til Side til Augusts Konfirmation. Men var han før bleven knubset og udsfjældt, saa var det dog forhen intet imod, hvad han nu maatte holde ud, dog fandt han sig deri, uden at kny eller uden at omtale dette med et eneste Ord til Lægen, som dog talte saa kjærligt og deltagende til ham; glad og vel tilfreds saa han altid ud, naar han kom med sine smaa Afdrag. Og endnu gladere end han plejede at være, var han den Aften, han traadte ind i Kontoret med det sidste.

„Kom op til mig i Morgen Eftermiddag Kl. 2!“ sagde Lægen; „du er en god Dreng, og jeg maa tale lidt mere med dig, end jeg har Tid til i Aften; nu er jeg ved at gaa ud.“

Derpaa gik han sammen med den fattige Dreng ned ad Trappen, og ved Gadedøren skiltes deres Veje.

Døre paa den anden Side af Gaden var en Kjøbmandsbutik, og da Kjøbmanden netop stod i Døren, da Lægen skraede over Gaden, traf det sig, at de to kom i Samtale med hinanden.

„Det lader til, at De har fattet Godhed for den stakkels Dreng,“ htrede Kjøbmanden, „rast Fyr, lader det til!“

„Ja,“ svarede Lægen, „jeg nærer mere end almindelig Velvilje for ham,“ og derpaa fortalte han Historien om Femdalersjedlen, og hvorledes August nu havde tilbagebetalt hver Skilling.

„Skete det ikke for et Aar siden omtrent, en Aften i Mørkningen?“ spurgte Kjøbmanden.

„Jo,“ svarede Lægen; „og hvad saa, ved De noget herom?“

„Der falder mig en Begivenhed ind,“ sagde Kjøbmanden, „som jeg den Aften var Vidne til, da jeg ligesom nu stod i min Dør. Denne Dreng kom da løbende over Gaden med noget i Haanden, jeg saa ikke hvad, da kom i det samme hans Plejefader tillige med en Del støjende Kammerater. „Hvor skal du hen, Unge?“ sagde han, i det han greb Drengen i Armen. Det var mig umuligt at høre, hvad denne svarede, men derpaa hørte jeg Manden sige: „Lad mig saa den, saa skal jeg bytte den!“ med disse Ord nappede han det, Drengen holdt i Haanden, der, saa vidt jeg kunde se og forstaa, var en Femdalersjeddle, og gif da slyngende hen ad Gaden, medens Drengen stod længe og saa efter ham, og, som det lod til, aldeles fortabt. Jeg ved ikke, hvordan det kan være, at jeg har bevaret dette lille Minde, men heldigt er det jo, da det kan kaste Lys over den

stakkels Drengs besynderlige Tavshed og Bengenes Forsvinden."

"Den stakkels Fyr!" sagde Lægen; "jeg har aldrig tvivlet om hans Ærlighed, men havde jeg blot vidst dette — dog det staar ikke til at ændre! Tak, for hvad De her har sagt mig! Stakkels August!"

Søndag Eftermiddag kom August op til Lægen i sin bedste Pynt, og den var tarvelig. Lægen trykkede hans Haand, bad ham sætte sig og holdt paa en lille Tale til ham, der pressede Taarer frem af Drengens Øjne.

"Først og fremmest, min Dreng," sagde Lægen, "vil jeg sige dig, at jeg kender Forholdet hos dine Plejeforældre og ved, hvorledes du har det; dog har du aldrig beklaget dig herover eller ytret et ufordelagtigt Ord til mig derom, det var nu et, hvorfor jeg har noget tilovers for dig. Dernæst har du ærligt afbetalt din Gjæld til mig, og det var et godt Stykke Arbejde af en Dreng som dig; det var det andet Træk, jeg holder af hos dig. End videre ved jeg ogsaa, hvorledes du blev af med Bengene, at det var din Fader, der tog dem fra dig og lod dig i Stikken. Det har du aldrig røbet, skjønt du virkelig har haft mere end en Grund dertil, og det var det tredje og sidste, der har bevæget mig til at blive dig en Ven og en Fader. Hvad synes du om, lille August, at blive hos mig for Fremtiden?"

Den stakkels Dreng kunde for Rørelse ikke fremsføre et Ord; men mere veltalende end Munden var hans Taarer og Blikke. Da kaldte Lægen paa sin Kone og sagde hende, at alt var bleven bragt i Stand, og at Drengens Hjem nu var hos

dem, og at hun nu var hans Moder. Fruen
bøjede sig ned mod Avgust, og Drengen slog begge
sine Arme om hendes Hals. „Hvor Kjærlighed
dog gjør et Barns Hjerte godt!“ tænkte den gode
Læge og tørrede en Taare af sit Øje.

Nu har jeg kun at tilføje, at Lægen og hans
Kone aldrig kom til at fortryde, at de gjorde
Avgust til deres egen Søn: han var deres Stolthed
og Glæde, saa lange de levede.

Egen og Hybenranken.

Stovens høje Sale staar
en yndig Hybenranke,
om Egens stolte Stamme slaar
den fine Arme slanke.

Og Rosen folder ud sin Pragt
og smiler lidt og tænker:
Nu har den stærke Eg sig lagt
i Skjønheds Rosenlænker!

Og alle siger: Se de to,
hvor smukt de voxer sammen,
de vilde Roser rigt sig sno
helt op ad Egestammen!

Men Egen vaander sig saa smaat
og fryder sig just ikke,
den tænker paa og føler blot
de skarpe Torne stikke.

Trisken og Skaden.

er sad saa lunt
under Vindens Lof
en Trist og slog sin
Trille,
mens nede paa Gær-
det en Spurbeslof
var samlet og lyt-
tede stille.

De hvisttede, medens de Tonerne nød:
„Hvor dejlig den Sang dog klinger,
ej spulmende stærk, men mild og blød
den Trøst til Hjerterne bringer!“

Da mødte Skaden, den Spottefugl,
han satte sig til at vrænge,
saa Sangeren oppe i Bladenes Skjul
blev tavst og lod Hovedet hænge.
Da sagde Spurbene ganske lydt,
da hver en Tone var svunden:
„Der var dog ej heller det mindste nyt
i hele Sangen i Grunden!“

„Der er Penge i Lysset!“

oder, der er Penge i Lysset!“
raabte den lille Julie og krøb
fra Stolen halvt op paa Bordet
for des tydeligere at se de klare
Punkter i Lyssetanen, „Moder,
der er Penge i Lysset, og det er
til dig!“

Moderen saa op fra Bogen,
hvori hun læste og sagde:

„Nej, mit Barn, det er ikke Penge; hvem
skulde det vel være fra? Men Julie!“ blev hun
ved, „du maa ikke krybe op paa Bordet, og du
maa ikke brænde Papir! Smaa Børn maa aldrig
lege med Ild, og det maa store ikke heller!“

Julie kastede det Papir, som hun havde
stucktet ind i Lysset, bag Raskelovnen, og i det hun
igjen satte sig ned paa Stolen og vedblev at stirre
ind i Lysset paa de lyse Punkter, sagde hun:

„So, Moder, det er Penge! og nu kommer
de ogsaa om til mig, o, det er Penge til os begge,
saa maa du ikke græde mere, Moder!“

Nu lukkede Moderen Bogen for at klæde
Julie af og selv ogsaa at søge Hvile, og kort Tid
efter var alt stille i Kammeret, hvor de laa.
Men Moderen sov ikke; Minderne bankede paa, og
hun lod dem drage forbi sit Blik. — Hendes

Forældre havde ejet det lille Hus, hun nu be-
 boede; de havde været velstaaende Folk, hvis Higen
 og Opgave i Verden kun havde været at samle
 Penge; og som de fleste gjerrige Folk brød de sig
 kun lidt om deres Barns Lykke. Hun maatte ikke
 gifte sig; de vilde ikke have, at en fremmed skulde
 have godt af det, de hele Livet havde skrabet
 sammen. Hun havde taalmodig søjet sig efter
 dem, og først efter deres Død ægtede hun ham,
 hun for mange Aar siden havde udvalgt. Men
 ikke en Skilling efterlod de gamle sig; den lille
 Kønne blev hendes hele Arvepart. Nu fulgte et
 Par Aar lyse og lykkelige, men ogsaa de blev
 forbi. Hendes Mand, den lille Piges Fader, kom
 en Efteraarssdag hjem fra sit Arbejde og maatte
 gaa i Seng, han befandt sig ikke vel; men det
 gik ikke saa let over; da det blev Foraar, var
 hun Enke og den lille Pige faderløs. Alt, hvad
 de havde stræbt og stridt for, hun og hendes
 Mand, var sat til nu, og endda var hun kommen
 i en Gjæld, hun ingen Udvej saa til at betale.
 Men hun tænkte: Gud er Enkers og faderløses
 Ven, foldede sine Hænder og læste fromt sit Fader-
 vor. I det samme syntes hun, at der kom en
 forunderlig Lugt ind i Kammeret; hun sprang for-
 skrækket op, hun husede paa det brændende Stykke
 Papir, Julie havde kastet bag Kaffelovnen; men
 da hun vilde aabne Døren ind til Stuen, var
 Laasgrebet glødende varmt, og nu kunde hun høre
 Ildens Knitren og Buldren der inde. Papiret
 maatte have antændt Kvasjet og Brændet. Hun
 greb sit Barn i Favnen, styrte ud af Kammeret,
 ud i Røkkenet og saa ud i Gaarden. Ilden havde

allerede fat i Straataget og bredte sig mer og mer; der var ingen Ting til at redde; selv fandt hun Ly i et Nabo-hus.

„O Gud!“ sukede hun, „du prøver haardt en stakkels forladt Enke! Der var Penge i Lyset, sagde min lille Pige, nej, der var en Tyv i Lyset, som har røvet alt, hvad jeg ejede!“

Dagen efter var der en rygende Grushob, hvor Huset havde staaet; kun Kaffelovnen stod endnu paa sin Plads, og da hun gik der hen om Morgenens, var allerede Folk i Færd med at tage den bort. Godstykket, hvorpaa den stod, var muret af Sten, og da det sidste Stykke var flyttet, sagde en Arbejdsmand:

„Der er en Kasse indmuret i Joden!“

Og saaledes forholdt det sig ogsaa; Stenene blev i Hast ryddede til Side, og en lille tung Trækasse, som Enken kunde huske havde tilhørt hendes Forældre, blev dragen frem. Den stakkels Kone var mellem Haab og Frygt; hun anede allerede en Overraskelse, men turde dog ikke aldeles hengive sig til dette Haab. Kassen blev bragt ind i Nabo-huset, Laaget brudt op, og se! nu havde den dybt nedbøjede Enke modtaget Arven efter sine Forældre, mange hundrede Daler, som de gamle ikke havde nænnet, at nogen skulde have; nu tilhørte de deres Datter.

Taarerne trillede ned ad hendes Kinder; hun tog Julie i Favnen, kyssede hende og sagde:

„Du havde dog Ret mit Barn! der var Penge i Lyset i Aftes. Bed din uskyldige Haand har Gud ført det saa vidunderligt. Og jeg, som nylig knurrede imod ham, o Gud! tilregn mig ikke

det! Vi er saa fortsynede; du alene kjender vor sande Tarv! Du er Enfers og faderløses Ben!"

Og Gud gav Enken endnu mange lykkelige Aar, og Julie blev en from og god Pige. Men naar hun manges Gang senere sagde: „Der er Penge i Lysen, nu faar vi igjen Penge!" sagde Moderen: „Nej, Julie, det er kun Overtro, som ingen Ting betyder. En Gang førte Gud det vel saaledes, at det saa ud, som havde den gamle Tale Ret, men hans Veje er saa forunderlige. Dog er det sandt, der er Penge i Lysen: i Oplysning er en Rigdom, som enhver skal stræbe at vinde, for at blive et nyttigt Menneske i Livet."

Drengen paa Kjøphellen.

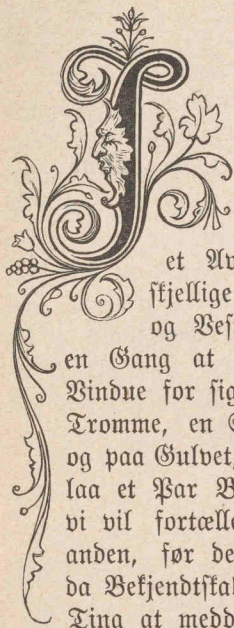
Ihv nu, min rappe Ganger
saa let som Markens Sanger!
Stræk ud nu dine sunde Ben
hen over Stof og over Sten!
Thi jeg vil ride langt fra By
ud i de høje Bøges Ly,
hvor Blomsterhæren pranger.

Naar vi to bliver store,
 hvor skal vi os da more!
 Da har du faaet fire Ben
 og er en Hest, en rigtig en;
 jeg er en Krigsmand, kjære Ven,
 med blanke Knapper, Sværd ved Lænd
 og Guldsjako og Spore!

Nu med min Piss jeg smælder
 og kapper høje Nælder;
 men naar den bliver til et Sværd
 jeg rider ud i Ledingsfærd,
 og Tjenderne jeg møder nok,
 dem som en Brændenældsflot
 jeg hugger ned og fælder.

Saa spring afsted du kjække!
 ved Kilden vi os lægge
 imellem alle Blomster smaa,
 du i det høje Græs kan gaa
 og løbe om i Skoven frit,
 mens jeg af Kilden drikker lidt,
 saa voxer nok vi begge.

Smaa-Historier.

et Auktionslokale var mange forskjellige Gjenstande komne fra Øster og Vester og stuede sammen der for en Gang at blive solgte. Denne ved et Vindue for sig selv stod et Par Støvler, en Tromme, en Stol, en Vandkande, en Kofte, og paa Gulvet, sluttende sig til dette Selskab, laa et Par Børster, om disse Ting er det, vi vil fortælle. De havde aldrig set hinanden, før de nu var stillede sammen; men da Bekjendtskabet var gjort, havde de mange Ting at meddele hinanden om deres Færd i Verden. De var blevene enige om, at hver Aften skulde en af Selskabet fortælle et Stykke af sin Historie til fælles Fornøjelse, for Tiden faldt dem saa lang; og saa havde da Støvlerne begyndt. De var et respektabelt Par og passede til hinanden, for den ene var højre, den anden venstre; de havde fulgt hinanden igjennem tykt og tyndt, i Ulykke som i Lykke, og det var meget lærerigt.

Hvad Støvlerne fortalte.

Det var en meget fin Herre, vi første Gang kom til at tjene — saaledes begyndte de —; vi var saa blanke, at han kunde spejle sig i os, og for hvert Trin, han traadte, knirkede vi af bare Glæde. Vi havde det godt; der var en Tjener, som hver Morgen blankede os; men der skal stærke Ben til at bære gode Dage, siger man, og om det var Herrens Skyld eller vor, kan vi ikke afgjøre, nok er det, vi gjorde os ud til Bens og stak Næserne for højt i Vejret, og saa blev vi kasserede. Han gav os til sin Røgter; og denne slog Sinker under Hælene paa os, shede os Lapper paa Næsen og smurte os ind med Tran. Hvilken Fornedrelse! Dog vi holdt sammen i Røden, skjønt vi maatte gaa meget igjennem; men vi følte, at skilte fra hinanden vilde vi intet Værd have mere i Verden.

Naa, vi fulgte da med Røgteren hver Dag ud paa Marken, hvor han vogtede Kvæget. Men saa en Gang havde den uvane Tyr, der havde et Bræt for Øjnene og stod tøjret, rykket sig løs, faaet Brættet af og stak nu i fuld Fart efter Røgteren. Vi hjalp ham afsted, saa godt vi kunde; men i Steden for at springe over en Muddergrøft, sprang han lige midt i den. Han kunde jo nok komme op igjen, men vi tænkte: „Nej, prøv du nu selv, hvor dybt Mudderet er!“ Og vi blev da sidende. Til sidst maatte han trække sine Ben op af os og med de bare Strømper ælte sig videre frem; naa, hvor han saa ud! Han vilde vende sig om og trække os op, men hums! der kom Tyren

og stak begge sine Forben ned i os. Den vilde efter Røgteren, men nej, vi havde besluttet ikke at gaa et Skridt længere, og saa maatte den da blive staaende. Da den imidlertid havde prøvet flere Gange paa at komme fremad uden Nytte, tænkte den vel, at det var bedst at komme tilbage, og trak derfor Benene op af Grøften; men vi fulgte rigtig nok med, da vi ikke havde Lyst til at blive siddende i Dynd op over os. Der stod da Thyren paa Marken med Støvler paa begge Forben; løbe kunde den ikke, og da nu Røgteren kom tilbage, lod den sig uden Modstand tøjre igjen. Siden han imidlertid havde trukket os af Benene paa den, kom Skytten fra Gaarden gaaende over Marken. Han var en polisk Fyr og var nær ved at le sig ihjel, da han saa Røgteren paa Strømperne og Thyren i Støvler.

„De Støvler bliver nok i Slægten,“ sagde han, „for det er det tredje Kvæghoved, jeg har set med dem paa!“

Disse Ord fortalte Røgteren siden til Per og Povl, og til sidst fik da Herren dem ogsaa at høre. Skytten blev jagen fra Gaarden; men Folf sagde alligevel, at det var de sandeste Ord, han havde sagt i sit Liv. Og det kan saamænd godt være, at Skytten havde Ret, sluttede Støvlerne, for mangen Gang havde Herren trukket os galt paa, naar Tjeneren ikke var til Stede, saa han kjendte vist ikke højre fra venstre.

II.

Hvad Trommen fortalte.

Da den næste Aften kom, og alt var blevet stille paa Gaarden, tilbød Trommen sig at fortælle. Den havde forberedt sig hele Natten og Dagen, og de andre ventede sig særdeles meget af den, da den var vant til at føre det store Ord.

Jeg er en gammel Brumbasse — sagde den — lidt støjende har jeg været i mine Dage, men nu har jeg slaaet mig til Ro. Mine stolteste Minder knytter sig til den første Krig; da slog jeg Avancer for vore Soldater og førte dem frem til Sejer og Hæder, men jeg kan gaa ud af mit gode Skind, naar jeg tænker paa den anden; dog, jeg vil ikke ræsonnere! Efter Krigen fik jeg min Afsked og kom da i Tjeneste i en lille By hos Stadstambouren. Nu lod jeg mig kun høre, naar Borgerne var ude at exercere, naar Politiet havde noget at bekjendtgjøre, og jeg slog Appel, naar der en Gang imellem var Ildløs. Var jeg ikke ude i Forretninger, stod jeg hjemme hos Tambouren, overladt til mine egne Betragtninger. Men hør nu videre!

Ude hvor Borgerne plejede at foretage deres frigerske Øvelser var en Høj, og i den boede de underjordiske. De havde hidtil levet fredeligt, og ingen havde forstyrret dem; men saa snart de fik mig at høre, blev der Oprør i Lejren. Det summede og brummede der inde i Højen, det var Trommemusikken, de ikke kunde udstaa. Der var ingen andre, der mærkede det, end jeg, og da jeg var kommen hjem sent om Aftenen, kunde jeg ikke

lade være at tænke derpaa. Da syntes jeg, at det lige med et begyndte at pusle i alle Kroge af det Bærelse, hvori jeg stod. Maanen kastede netop sine Straaler ind ad Vinduet, og nu kunde jeg se, at det var Højfolkene, der var kommet til Huse. De hav desaa travlt og vimsede omkring alle Vegne; en af dem kom ganske nær hen til mig, og da raabte han:

„Her er den, her er den!“

De flokkede sig strax omkring mig, men det lod til, at de var raadvilde og ikke vidste, hvad de skulde gjøre.

Da sagde en gammel, langstjægget lille Pusling:

„Vi kan aldrig faa den ud, uden at Folkene vaagner; men jeg har en Ide: Lad os drage hjem og blusse op i Højen, saa vil de tro, der er Ildløs; saa kommer Trommen ud, og vi maa da se vort Snit og skaffe den bort. Altsaa nu afsted!“

I et Nu var de derpaa alle forsvundne, og medens jeg endnu stod og tænkte paa hvad jeg havde hørt og set, lød det paa Gaden: „Brand! Brand!“ Tambouren fik knap Tid til at klæde sig paa, og om han ikke var rigtig vaagen, eller om han skyndte sig for meget, nok er det, han faldt hovedfulds ned ad Trappen uden for Gadedøren, og jeg fløj rumlende hen ad Gaden. Da hørte jeg Højfolkene's Stemmer igjen. De mylrede frem saa tæt, greb mig i Remmen og jog nu afsted med mig. De var naaede helt ud af Byen, og nu kunde jeg se Højen, hvori de boede, staa paa røde Pæle, og et Lys strømme ud deraf, saa mægtigt, at det saa ud, som om hele Landsbyen bag ved stod i Lys

Que! Jeg kunde høre Sprøjterne komme rumlende inde i Gaderne, jeg kunde høre Folk raabe og støje, og pludselig begyndte de at ringe i Kirketaaernet med den store Klokke. Ved den første Lyd heraf slap Troldpakket mig, kastede sig hylende ned paa Jorden og holdt for Dreene. Det var Klokkeringen, de ikke kunde taale at høre; thi jo højere Klokken lød, des vildere blev deres Jagter; til sidst for de med et forfærdeligt Skrig tilbage til Højen og sukkede efter sig, og i det samme var alt igjen indhyllet i Mørke.

Nu kunde Folk lægge sig til at sove igjen, da der ingen Fjdløs var, og det gjorde de ogsaa. I det nogle vendte hjem, fandt de mig, og jeg blev da bragt tilbage til Tambouren igjen. Fra den Dag af var Højfolket forsvundet; thi hvor Kirkeklokkerne kimer, og hvor Trommerne røres og holder Folk vaagne, der kan det onde ingen Magt faa, sluttede Trommen, og det var en meget smuk Moral.

III.

Hvad Stolen fortalte.

Jeg hører rigtig nok til de firbenede — sagde Stolen — men I kan stole paa mig, bedre end paa mangan en af dem paa to. — Vi var 6 Brødre, alle blanke og pæne; fiske Ben vi havde! og Ryggen kastede vi lidt bagover, det var en prægtig Holdning. Vi tilhørte en gammel Underofficer, der i Krigen havde mistet sit ene Ben; nu havde han lejet sig et Par Bærelser i en lille By

og tæredes der paa sin Pension. Men han havde været alt for meget Soldat til, at han kunde leve i Stilhed; derfor maatte den Kone, der holdt hans

Bærelse i Orden, hver Morgen sætte os sex Stole i en Række midt paa Gulvet. Kl. 9 kom han humpende ind paa sit Træben med en Stok i Haanden, betragtede os med et skarpt Blik, og naar han saa havde gaaet et Par Gange op og ned langs Rækken, traadte han et Skridt eller to tilbage, løftede Stokken i Vejret, i det han raabte:

„Ret jer, I Kanaler!“

Vi stod, som vi hele Tiden havde staaet, og saa lige ud, men havde en af os sit Forben lidt for langt frem, da skulde Stokken nok hjælpe det ind. Nu gif han hen ved den ene Ende af Rækken for

at overbevise sig om, at vi stod lige, og naar han endnu en Gang havde raabt: „Ret! se lige ud! hold Ryggen stiv!“ begyndte han at gjennemgaa de „forberedende Øvelser“ med os. Vi stod saa stille som en Mur; men han bildte sig selv ind, at vi gjorde, hvad han kommanderede, for snart rettede han ved en af os, snart rustede han i en anden, naar han mente, de ikke gjorde det godt nok. Havde han saa til sidst gjennemgaaet alle Bevægelserne med Benene og Overkroppen, sagde han:

„J er saa stive i Ryggen og Benene som Rør! Var J endda Lænestole og havde Arme, kunde jeg tage Armbevægelserne med; men nu maa J holde op for i Dag! Træd af!“

Nu først havde den gamle Underofficer Appetit til at spise Frokost; en saadan Motion maatte han have hver Dag, ellers følte han sig ikke vel; og saaledes gik mange Aar. Men en Morgen havde Ronen glemt at sætte os i Række. J skulde have set hans Ansigt, da han kom ind. Han var kridhvid af Raseri. Med sin Stok begyndte han at slaa løs paa os, saa Stumperne fløj hen ad Gulvet; allerede havde han ødelagt fem, og nu var der kun mig tilbage; da styrtede Folk ind i Bærelset, hidkaldt ved Larmen, og da han endnu vedblev at slaa omkring sig, troede de, han var gal, gav ham Spændetroje paa og bragte ham til et Sygehus.

„De Kanaler!“ raabte han, da de bar ham ned ad Trappen, „de har gjort Mytteri, det er Oprørere alle til Hobe! men jeg skal smøre deres Rygstykker!“

Jeg saa aldrig den gamle Mand mere; han døde kort efter, man sagde af Galskab, men gal var

han sandelig ikke; det var af Uergrelse over, at vi, som han havde anvendt saa megen Tid og Flid paa at uddanne, blot en eneste Gang ikke var paa Pladsen, da han kom ind, for alt skulde hos ham — som hos alle militære — gaa efter en Snor. Dog takker jeg ham i hans Grav, for at jeg lærte at staa paa mine Ben og holde Ryggen lige, det kan jeg — som er en Stol — forstaa at vurdere, hvor meget mere maa da ikke Menneffene have Gavn af en saadan Skole! Og de store magelige Lænestole, der staar og driver hele Dagen, de skulde have et Par Formiddagstimer hos den gamle Underofficer for at faa rørt Arme og Ben og rettet Ryggen! men i det Sted faar de Kuller under Benene, og de bliver stoppede i alle Ender, for at de skal være saa magelige. De breder sig, saa en anden stakkels Stol næppe ved, hvor den tør være, eller hvilket Ben den tør staa paa.

IV.

Hvad Vandkanden fortalte.

Den fjerde Aften gjorde Vandkanden sin Hals saa lang, den kunde, og stak Tuden fremad, derpaa fortalte den følgende: Det var en brændende hed Sommer: Markerne laa og stegtes i Solen, det saa ud, som om Træernes Blade hang paa Grenene for at tørres, og i Haven saa det endnu sørgeligere ud. Kun Ufrudtet trivedes; det voxer lige saa godt i mager som i fed Jord, i Regn som i Solskin — voxer alt andet over Hovedet. Naar, saa blev jeg da tagen frem og hver Aften fyldt

mange Gange med Vand for at vederkvæge de vanskægtende Blomster.

„D, nu regner det!“ sagde de, „hvor det er dejligt!“ Og saa luskede de Djnene, saa længe det varede, og da de igjen slog dem op, saa de hen paa mig fulde af Taknemmelighed og Glæde. Om Natten blev jeg staaende midt imellem Blomsterbedene, og da hørte jeg Blomsterne tale sammen:

„Det er en sørgelig Sommer vi har,“ sagde de, „Solen kommer kun paa Himlen for at affvide og forbrænde os; og Skyerne farer hen over Himlen som store Spindelvæve og har ikke en Draabe til os. Havde Vandfanden ikke været, var vi visnede for lang Tid siden alle sammen; lad os derfor gjøre den til vor Konge! Den er ogsaa blank og straalende, og den ved, hvad vi trænger til og giver os det i rette Tid!“ Jeg var dybt rørt; Taarerne vilde have vældet frem i Strømme, dersom jeg havde været fuld af Vand; thi alle Blomsterne stod med aabne Djne og saa paa mig, ligesom de før havde set op mod Himlen og drejet sig efter Solen. Men denne Herlighed varede kun kort. — Det havde været en lummerhed Dag, nu i den stille Sommernat traf der et forfærdeligt Uvejr op. Tordenen rullede allerede i det fjærne, og Lyn efter Lyn belyste den nederste Del af Himlen, og nærmere og nærmere kom Uvejret, snart var det over Hovedet paa os alle. Blomsterne luskede igjen deres Djne og højede Hovedet mod Torden; men det blev ved at buldre, og Regnen styrtede ned, ikke i draabevis, nej, det var som kom der hele Spande fulde ad Gangen. Der blev en hel Sø i Haven; de mindste Blomster blev rykkede op med Rode og

førte bort af Strømmen; de store blev knækkede af Regnen eller af Stormen, der var færdig at vælte de store Ebetræer. Om Morgenens var det dejligt Vejr; Fuglene sang, Solen kyskede Marker og Skove, men hvilken Ødelæggelse i Haven! Jeg stod midt imellem de tomme Bede.

„Saaledes gaar det,“ sagde en gammel Stikkelsbærbust, der var fuld af Torne og ikke bange for at sige sin Mening, „man skal aldrig knurre mod Himlen, aldrig blive træt af at skue did op fuld af Fortrøstning og Tillid; thi derfra kommer Betsignelsen. Den sender vor Trang og sender os Sol og Regn i rette Tid. Men de, som sætter de jordiske Ting højest her nede og foragter Himlens Gaver, de skal visne og dø!“

Jeg ved ikke, om det var Stiklerier af den gamle stikne Bust, eller om der var noget sandt deri; men det ved jeg, at jeg var regnet fuld om. Natten, og nu kunde jeg fælde saa mange Taarer, jeg vilde, ingen brød sig det mindste derom.

Nu er jeg gammel og rusten i Halsen, Glansen er gaaet af mig, men den Sommernat glemmer jeg aldrig.

V.

Hvad Rosten fortalte.

Aftenen derpaa vilde Børsterne til at fortælle, men Støvlerne erklærede, at de ikke kunde faa Ordet, da de hørte til Tjenerskabet ligesom Trommestikkerne. Saa begyndte da Rosten: Jeg var en frisk, fejende Fyr, sagde den; jeg fejede baade for

min egen Dør og for andres, og da der er Snabs nok i Verden, har jeg altid haft fuldt op at gjøre. Men nu skal I høre, hvad jeg drømte i Nat! Det forekommer mig, at det var St. Hansaften, og Kloffen var 12; da sprang Vinduet pludselig op, og den ledeste Kvinde kom ind til os. Hun rørte med sin Haand ved jer alle sammen, og strax blev I forvandlede til Menneſker. Støvlerne blev til Røgteren, Trommen til Trommeslageren, Stolen den gamle Underofficer, og Vandkanden blev en Avisſkriver.

„Naa!“ ſagde hun, „det er jo et ſmukt Selſkab; her er da Kavalerer nok, og dem trænger vi til!“ Med diſſe Ord ſatte hun ſig op at ride paa mig, og Røgteren og de andre maatte ſætte ſig bag ved hende; de maatte gjøre ſig lidt tynde, da der var knap Plads, men det gik dog.

„Hold jer nu godt faſt!“ ſagde hun, da alle vare komne op, og rutsch! der for hun ud af Vinduet, gjennem Luften, over Byer og Skove.

„Hvor det ſuſer om Dreene!“ ſagde Røgteren, der ſad forreſt.

„Ja viſt blæſer det!“ ſagde Høgen, „men nu er vi ved Maalet!“ — Og ſaa var vi paa Bloks-hjærg. Der oppe var det fuldt op af hendes Slags, og alle havde de deres Kaffeſjedler med, for der ſkulde drikkes Kaffe, og da det var beſtilt, og de havde ſpaaet i Grumſet, begyndte Danſen. Trommeslageren maatte ſlaa paa Trommen, og Avisſkriveren ſlaa med en Sldtang paa en Trefod; det var Muſikken. Røgteren og Underofficeren maatte danſe med alle Høgene, og det kan nok være, de fik rørt deres Ben. Jeg laa tillige med de andre Koſte

og Kofteffafter, fom Hærene var komne ridende paa, henne ved en Side og faa til.

Da kom der nede fra Dalen en halv Snes rafte Bønder kravlende op ad Bjærget; de greb os og for løs paa hele det glade Selskab. Hærene hylede, men de maatte ned, nogle kom paa Hovedet andre paa Benene, og I maatte samme Vej! Jeg faa jer vende Kolbøtter ned ad Bjærgftraaningen og forsvinde nede i Dalen.

Da vaagnede jeg og faa mig omkring; men des værre, I stod endnu paa jer Plads, og jeg havde da ingen Fornøjelse af at have befordret jer til Bloksbjærg.

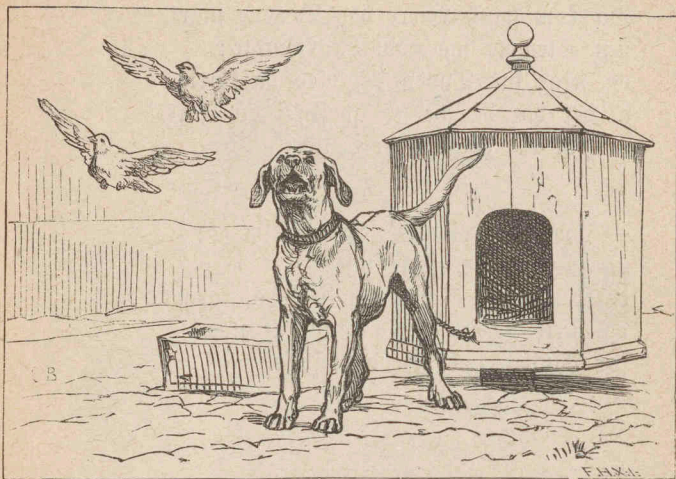
Her holdt Koften inde og sagde, at mer havde den ikke at fortælle, og det kunde da ogsaa være nok. Trommen brummede indvendig, Støvlerne stampede i Gulvet, og de andre gav ligeledes paa en lydelig Maade deres Harme til Kjende over denne Historie; men hver havde nu fortalt sit, og hvad der senere blev talt imellem dem, hører ikke hertil.

Drofast.

et var faa stille i Nattens Stund,
flet intet man hørte og mærked';
kun en var vaagen, det var en Hund,
han kunde ej faa sig et roligt Blund
i Huset ved Plankeværket.

Han syntes, at nogen listede sig nær,
 og tænkte: „Det gaar ej, jeg sover!“
 Rask sprang han af Vej og raabte: „Hvem der?
 Hush paa, jeg er stillet som Bogter her,
 prøv ikke at komme her over!“

Thi det var en Thy, som lumskelig sig
 i Huset nu snige vilde.
 Han hvisted: „Tag dog ej saadan paa Vej!
 Se, her er det lækreste Kjød til dig,
 i Fald du nu blot tier stille!“

Men Hunden sig slet ikke derom brød,
 gav ikke for Fristelsen efter;
 en saadan Bisit intet godt betød,
 og sjønt han saa sjeldent fik rigtigt Kjød,
 han gø'de af alle Kræfter.

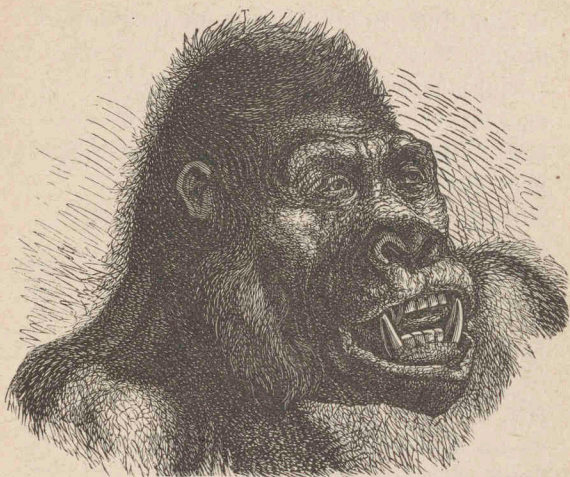
Da kom hans Herre paa Benene snart,
den Stemme saa godt han kjendte;
og strax for Tyven det blev da klart,
at det var det bedste at fly i en Fart,
nu var det ej godt at vente.

— saa ville vi alle, store og smaa,
os altid saa trofaste vise:
de fremmedes Gaver kun stolt at forsmaa
og aarle og silde paa Bagt at staa
for Landet, hvis Brød vi spise.

Orangutangen.

n ung, asiatisk Drangutang
gad ikke leve i Skoven mere;
til Stof den brød sig en tre Mens
Stang
og sthyred mod Indien ned sin Gang,
hvor i Kalkutta den lod sig barbere.
Da endelig den Ting var bestilt,
og Manden havde den vel friseret,
et Drefigen den ham levered
og stjal sig nu Klæder meget snildt
fra Høsekræmmerens Udhængsskildt.
og nu var den fuldstændig ekviperet.

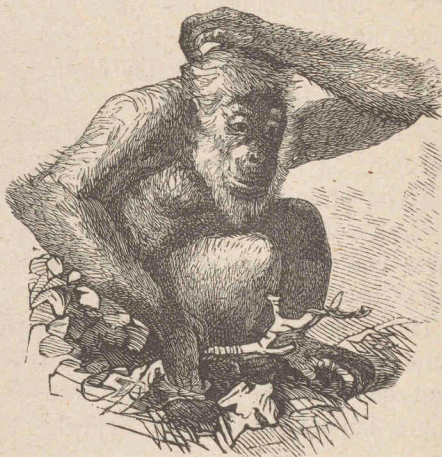

Den syntes, den manglede slet ikke noget,
 maaske lidt Øvelse kun i Sproget;
 dog mente den nok, at det vilde komme.
 Nu om i Byens Gader den gif
 og lagde sig efter Menneskeskit,
 og før et Par Uger var rigtig omme,
 man saa i det første Øjeblik,
 at den var alt mere dannet end somme.

En Dag, da han just havde faaet Nis, —
 forstaar sig at spise, det kan I nok fatte;
 thi derpaa han satte særdeles Pris —
 da greb han paa Bordet en engelsk Avis,
 og til at læse den han sig satte.
 Han læste om Shahen af Persiens Kejser
 og følte sig greben saa stærkt derved,
 at højt han brølte: „Seg rejser med
 og giver mig ud for Thibets Kejser!“

Han kom da til London og til Paris,
 og alle Begne han blev feteret;
 i Kjøbenhavn blev han fotograferet
 og højt beundret naturligvis,
 hans Skjæg og hans Djne vandt største Pris;
 ja i Berlin blev han dekoreret.
 Men til de stakkels Kræmmerses Sorg
 han levede overalt paa Borg
 og bort fra Regningen stolt spadsered.

Omsider han havned i Wiens Skjød,
 og strax Ministrene tog imod ham;
 til Verdensudstillingen de ham bød,
 men her saa Tyren en Kokosnød;
 og nu Dressuren aldeles forlod ham.
 Hans Abenatur igjen blev vækket,
 han greb om Nødden og rask den knækked,
 og da han havde til Livs den faaet,
 han i sig selv var aldeles gaaet.

Naturligvis nu i Bur han kom,
 men mærkeligst var det, af hvad der passeret',
 at de, som nylig ham mest estimeret,
 de havde dog haft en Aelse om,
 at han var en Abe, der var barberet.

Ved Plankeværket.

t Righul var der i Plankeværket
 — en Knast var falden deraf
 maaste —

fra dette kunde man ubemærket
 helt ind i Raboens Have se.

Det opdaged Rosa og fik da i Sinde
 at se, om der ogsaa var Blomster der inde.

Hun satte sit Dje saa tæt saa tæt
 til Hullet og stirred — men hvad var det!

Hun saa saa tydeligt og saa nøje
 jo lige ind i et andet Dje,
 det var saa blaat, hun tog ikke fejl
 og troede først, hun saa sig i Spejl.

Da lød der inde den barnligste Latter,
 o, det var Raboens lille Datter!

Det var Smaapigernes første Møde,
 og Rosas Kinder blev ganske røde.

Saa vilde de prøve at kysse hinanden:
 de trykked mod Brættene Hagen og Panden;

men stjønt de stode paa Tæer, de kunde
 dog ikke naa til hinandens Munde,
 thi Plankværket, det grimme og stygge,
 det stod i Vejen for deres Lykke.
 Bedrøvede da til hinanden de saa
 og fatted' ej, hvorfor det skulde staa.
 — O, bliver de ældre, vel sagtens de mærker,
 at Livet har mange fler Plankværker.

Et Eventyr i et Album

et første Billede i det Album, som fuldt af Fotografier laa paa Kommoden, forestillede en lille Dreng og en lille Pige, han siddende paa en Hyngehest, og hun

paa sin Skammel med en Duffe paa Skjødets. De to Børn, som dette Billede en Gang havde lignet, var for længe siden blevene vogne Mennesker; men her i Albummet var de endnu smaa, her havde de beholdt deres barnlige Ansigter, deres glade Smil, og her havde de altid været sammen. — Lige over for dem i Albummet var et Billede, der forestillede et yndigt lille Landsted tittende frem mellem skyggesfulde Træer med sine hvide Mure og sit røde Tag; fjærnt i Baggrunden hævede de brune Hyngebakker sig, og imellem dem saa man Landsbyens Kirketårn rage op. Her havde de to Børn hjemme, for de var Søskende.

Nu tror I maaske, at Fotografi-billeder altid sidder stille paa Papiret, at deres Ansigter altid har de samme Udtryk, og Klæderne de samme Følger, fordi det ser saaledes ud, naar vi ser paa dem, nej, tro bare ikke det! Der er et Liv og et Røre i et saadant Album som i et stort Hus, der

er beboet fra Kjælder til Kvist. De besøger, og bagtaler, hinanden, akkurat som vi Mennesker gjør, — hvorledes det gaar til — ja, lad dem om det! De to smaa Søskende kjendte dog ingen af Albummets andre Beboere; de levede ganske for sig selv. Fra det Sted, hvor de sad, havde de Udsigt til deres Hjem, det lille, hvide Hus mellem Træerne, og naar det var Aften, og alt var stille, sprang han ned af sin Gyngehest, og hun rejste sig fra sin Skammel, og Haand i Haand vandrede de nu over i det andet Billede, i de skyggesfulde Gange, som de kjendte saa godt.

En Aften fulgtes de, som de plejede, med hinanden her inde i Haven, en Aften siger jeg, ja, skjønt det var Aften udenfor, saa var det dog den lyse, klare Dag her, hvor de gik; thi Solen stod højt paa Himlen, Fuglene sang i Løvet, og Blomsterne stod lysvaagne i Græsset og nikkede til hinanden og til de to Børn med.

„Se her, Hans!“ sagde den lille Pige, som var den ældste af de to Søskende, „her under dette Træ er Græsset saa dejligt blødt, og her skinner Solen ikke saa stærkt, lad os sætte os her!“

Da de havde sat sig ved Siden af hinanden, raabte Drengen: „O Anna! se den lille Fugl højt oppe i Granen, og hør, hvor smukt den synger!“

„Aa ja!“ sagde Anna, „nu kan jeg se den, skal vi kalde paa den og se, om den vil komme?“

Hans dannede strax af begge sine Hænder en Raaber, den holdt han for Munden og raabte, saa højt han kunde: „Lille Fugl! kom her ned til os!“

„Kom her ned til os!“ lod det ganske tydeligt tilbage inde fra Haven.

„Hvem var det, som raabte?“ spurgte Anna.

„Seg ved det ikke!“ svarede Hans.

De fik heller ikke Tid til at tænke videre derpaa, thi Fuglen fløj virkelig ned fra Granen og satte sig paa en Kvist ganske tæt ved dem. Den saa paa dem med sine smaa kloge Øjne og begyndte først ganske sagte at synge, derpaa højere og højere, og til sidst syntes de, det var de dejligste Sange og Melodier, der tonede ud fra Fuglens lille Strube og Næb. So længere den sang, des tydeligere forstod de Ordene, og medens de to smaa Søskende sad tavse i Græsset, forekom det dem, at Fuglen begyndte at nikke og tale til dem, som var de gamle Bekjendte.

„J ved vel ikke, hvem det var, der raabte nede i Haven?“ sagde Fuglen; „men J vil gjerne vide det, tror jeg nok, naa, saa skal jeg fortælle jer det. Den, der raabte, er en gammel, gammel Mand, der er meget ældre end Jerusalems Skomager; dog var han en Gang en lille Dreng og sine Forældres Kjæledægge og Djesten. Men der var en ond Natur i ham, og den ytrede sig meget tidlig. Da han selv havde lært at tale redt, begyndte han allerede at vrænge ad alle andre, og hans Forældre syntes, det var saa morsomt, og at han var saadan en rask Dreng; de klappede ham paa Rinden og gav ham Kys og Kjærtegn. Men snart begyndte han ogsaa at vrænge ad dem, og sagde hans Moder saa til ham: „Det maa du ikke, min lille, søde Dreng!“ da fordrejede han hendes Ord og talte efter hende, ja, rakte endog saa Tungen langt ud af Munden og lo hende lige op i Ansigtet. Uh, hvor det var en uartig Dreng!

— Da forvildede han sig en Gang i Skoven. Han vandrede omkring lige til den sildige Aften, men kunde ikke finde hjem igjen, og saa maatte han blive der ude. Nu er han bleven en gammel Mand, men siden den Tid har aldrig noget Menneſteøje ſet ham. Fra Sted til Sted maa han vandre i Bjærgene og i Skovene, og alt, hvad han hører Menneſtene raabe paa diſſe Steder, maa han gjentage Ord for Ord. Han har aldrig et Øjeblik Ro; thi ſelv om han er Tusende Mile borte, og du nu raabte blot et Ord her i Haven, maatte han dog i ſamme Øjeblik være her og ſvare dig. Det er hans Straf, fordi han vrængede ad ſine Forældre. — Menneſtene kalder ham Ekko eller Gjenlyd og forklarar hans Tilværelſe paa en hel anden Maade, men jeg ved det bedre; jeg har ſelv ſet ham, naar han lufter omkring i Skoven."

"Naa ſaaledes!" ſagde Drengen, da Fuglen tav, "det har jeg aldrig vidſt før!"

"Hvor du dog maa være flok," ſagde Anna, "da du har rejſt ſaa meget. Sig mig, hvor har du nu din Rede?"

"Ja, ſig os det, kjære, lille Ben!" raabte Drengen. Fuglen lukkede det ene Øje og ſaa med det andet ſaa ſkjælmſt og hemmelighedsfuld paa Drengen, i det den ſvarede: "Og hvis jeg nu ſagde dig det, vilde du ſaa ikke tage mine Egg?"

"Nej!" ſagde Hans, "hvor kan du tro det, det vilde jo være Synd!"

"Gid alle vilde tænke ſaaledes!" ſagde Fuglen, "du er en god Dreng, til dig og din Søſter tør jeg nok betro det. Kan I ſe det højſte af de Grantræer der henne? under dets Grene har jeg

min Rede. Skal jeg fortælle jer en Historie om Grantræerne?"

"Na ja!" raabte de begge paa en Gang, "er det den om Granen, der blev pyntet og blev et Tuletræ?"

"Nej!" sagde Juglen, "den er digtet; men den, jeg skal fortælle jer, har jeg selv oplevet. — Det var en Gang et Efteraar, Stormen havde allerede pillet hvert Blad af Træerne, og nu ruskede den i de nøgne Toppe, da samlede vi os som sædvanlig for at drage bort til de varme Lande. „D bliv, bliv!" sagde den gamle Havemand, som hver Dag gik og smaasnaktede med os, „her er saa dødt og stille, naar I rejser bort!" — „Men her er saa koldt," sagde vi, „og ikke et Sted er der Ly; Stormen har taget hvert Blad!" Saa rejste vi da bort; men da Foraaret atter drog mod Nord, løftede vi ogsaa Vingerne, fløj med og kom her tilbage. Da saa vi første Gang disse Grantræer, de havde aldrig været her før; der var saa lunt og godt under de tætte Grene, der byggede vi da vore Reder. Da nu Stormen igjen om Efteraaret begyndte at plukke Skoven, kom den ogsaa til Grantræerne og tog fat i dem. „Av!" hylede den og slap igjen, for den havde stukket sig paa Naalene, og fnyssende af Raseri for den videre; men fra den Tid gik den langt uden om Grantræerne og turde ikke røre ved dem, den havde faaet nok af det en Gang; derfor beholder Granerne deres Blade Vinteren over. Den gamle Havemand gned sig fornøjet i Hænderne; thi nu havde han skaffet os Ly om Vinteren, og

hver Morgen kom han med Frø til os, fordi vi sang lidt for ham, den gode gamle Sjæl!"

"Det er ogsaa dejligt, at I saaledes kan synge," sagde Anna; "alle Guds Skabninger maa glædes ved at høre paa jer."

"Da kan dog Fiskene ikke glæde sig," sagde Fuglen, "fordi de nede i Vandet ikke kan høre os. Derfor svømmede de i Begyndelsen saa alvorlige og tvære omkring der nede, for selv havde de jo ingen Stemme i Livet, de dumme Stakler, og der var saa kjedeligt der nede i Vandet. Da gav den kjære Gud Frøerne Sangstemme, for at de skulde synge for Fiskene, og nu ligger de i Kjør og Naer og kvækker og gjør Koncert, det bedste de kan, og Fiskene slaar af Glæde med Hale og Finner, naar de om Aftenen lytter dertil. Ja, hele store Stimer af Silb kommer endogsaa helt ind til Kysten for at høre paa Frøernes Sang, og naar de rigtig er fornøjede, vender de alle paa en Gang den ene Side op ad, det er nu deres Maade at ytre deres Bifald paa. Gjenskinnet af de mange blanke Skæl lyser da helt op paa Himlen, saa det ser ud, som det lynede; det kalder man Sildeglimt. Naar Frøerne ser det, synger de endnu højere, og de bliver ikke saa let tørre i Halsen, da de ligger og pjasker i Vand op over sig."

Dette og meget mere fortalte Fuglen, og saa sang den igjen de dejligste Sange; den sang for Børnene, til Solen var ved at gaa ned, og deres Djenlaage sagtelig lukkede sig til, da fløj den endnu nærmere hen til dem; den satte sig paa den lille Piges Arm, men hverken hun eller hendes

Broder hørte mere, hvad den sang; Sønnen var umærkelig dalet ned over dem i den stille Aften.

Nu kom en hel Kaninfamilie frem af Bustene, hvor de havde siddet og hørt til, da Fuglen fortalte, for de har lange Øren og holder meget af at høre Historier; de snusede til de sovende Børn og var slet ikke bange, for de vidste, at Hans og Anna gjorde dem ingen Fortræd, og alle Dyr holder saa meget af gode Børn.

Pludselig følte de to Søskende et Kys blive trykket paa deres Læber, og da de slog Øjnene op, saa de deres kjære Moders Ansigt, hendes kjærlige, milde Øjne bøjede sig over dem og smile ned til dem.

Da blev Scenen i det samme forvandlet: Fuglen og Kaninerne forsvandt, og Hans og Anna sad igjen paa Fotografibilledet, som de plejede, og saa ud, som havde de slet ingensteds været. En gammel Dame stod med Albummet i Haanden og saa paa dem med Taarer i Øjnene; det var deres Moder.

„Hvor forunderligt jeg dog kan drømme,“ sukkede hun; „jeg syntes, jeg stod ved Vinduet her og saa de to kjære Børn ligge under et Træ nede i Haven, og saa er det i mit Album, jeg ser dem! Det er de gamle Minder, som bliver lyslevende hver Gang, jeg ser deres uskyldige, milde Ansigter her paa Billedet.“

Saa, og det var hendes Børns kjærlige Tanker om deres Barndomshjem, som levendegjorde de to Fotografier, og da færdedes disse i Haven og i Huset og levede de gamle Minder om igjen.

Støvet og Lyset.

aar Solens funklende Sne
igjennem min Rude ser,
hvert Støvgran her i min Stue
saa blankt og straalende er.

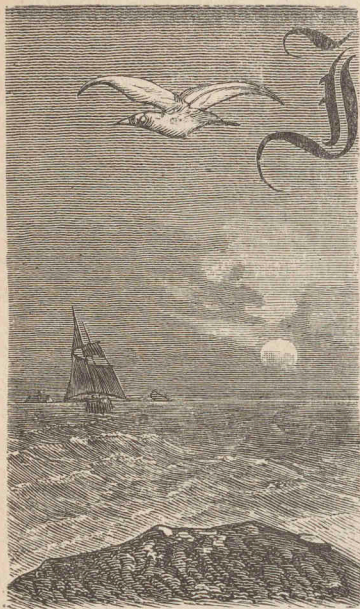
Utallige Punkter klare
da spæver i Solens Glans;
det er, som en Stjærnestare
sig hvirvlede om i Dans.

Lig Støvet er Menneſtebrimlen,
der færdes i Jordens Braa:
i Naadens Straaler fra Himlen
vi bliver til Stjærner ſmaa.

Vi fattige er og ringe,
men laaner af Lyset Stjær,
ſom Stjærner vi os da ſvinge
mod Himlens vinkende Hær!

Eddystone.

lang Tid efter at Menneskene havde fundet paa at sejle med Skibe mellem Landene, laa det store, dybe Hav og grundede paa, hvad det Kryb vel kunde være, som for frem og tilbage hen over det; og da det havde grundet derpaa endnu et Par Hundrede Aar, sendte det en Storm op for at se efter. Og Stormen

for frem, og den vendte tilbage og meldte: „Det er Menneskene, som farer der oppe!“

„Menneskene!“ gjentog Havet og knyste; „er det ikke nok, at jeg har Hvalfiske i mit Indre, vil nu Menneskene ogsaa pine og plage mig — det taaler jeg ikke!“

Dog ventede det, til Stormen var voget til en Orkan, kraftig og stærk, da sagde Havet: „Nu er det Tid at fare frem, blæs nu i Luren og løb Storm!“ Og Orkanen blæste i Luren og stormede frem, og Havet bugtede sin Ryg, slog sine vældige Bølgearme om Skibene og knyste dem til sit Bryst, saa de knustes; men da det havde raset i tre Dage,

lagde det sig til Hvile, og da var der ikke en Sejler at se paa Havet.

„Nu dyr de sig vel,“ sagde Havet og glattede sin blaa Kappe og ordnede den i smaa bølgender Foldes.

Men Menneffene kunde ikke dy sig; snart for de igjen over Havet, de var ikke blevne kloge af Skade.

„Skal jeg seje dem bort?“ spurgte Stormen og pustedes sig op.

„Nej, lad være!“ sagde Havet. „Rigtig nok er det til at blive oprørt over, men paa den Maade gaar det ikke; vi maa bruge List!“

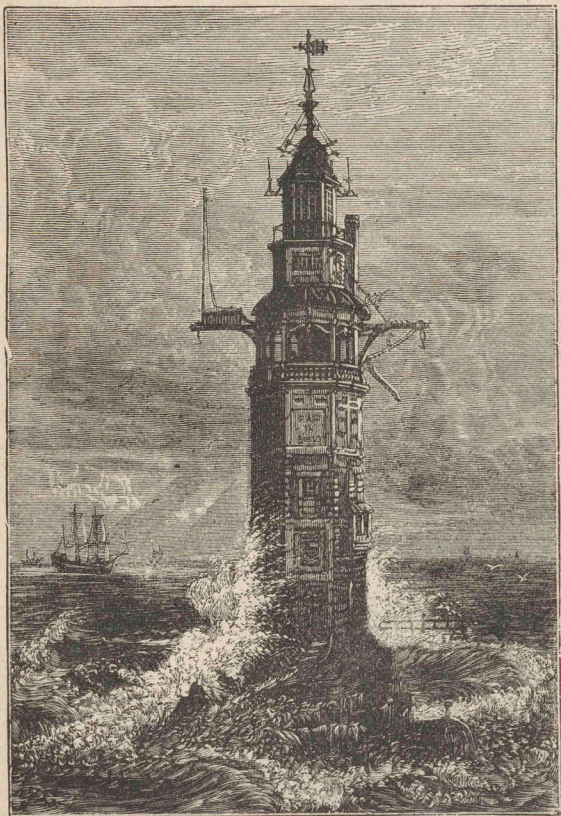
Og saa laa Havet igjen og grundede, og ingen Menneffer tænkte, det havde ondt i Sinde; men det grundede i Dybet et Fjæld, som det satte paa Menneffenes Alfavej, og lod det med fire Klippespidses rage op over Havsladen.

„Lad dem nu kun fare, hvor de vil,“ tænkte Havet; „men her kræver jeg Told!“

Og Menneffene maatte sande, det var høj Told, Havet krævede: naar Taagen laa tung og tæt, og Bølgerne brødes mod Klipperne, stødte Hundrede og atter Hundrede Skibe mod de skjulte Skjær og blev hvirvlede ned i Dybet og knuste mod Fjældet. Det Sted blev de søfarendes Skræk, og nogle kaldte det i deres Maal „Eddystone“, som betyder i vort Sprog „Hvirvelstenen“.

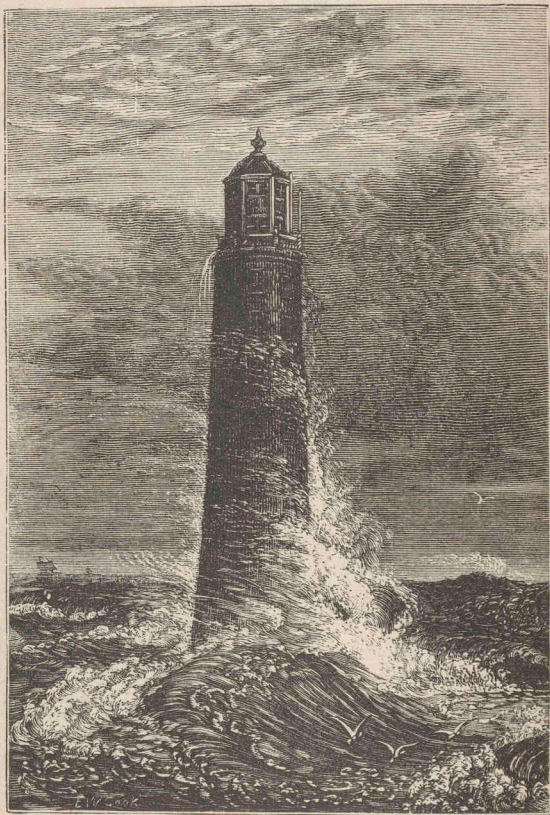
Da blev der endelig født en Mand, som havde Mod til at trodse Havet; han arbejdede i tre Aar paa en Tømmerbygning, som han rejste paa Klipperne, og han tændte Blus der oppe for at advare Skibene. Han var stolt af sit Taarn og ønskede

i det at opleve den haardeste Storm, som nogen
Sinde havde blæst.

„Lad gaa!“ sagde Stormen og blæste en
Novemhernat baade Fyrtaarn og Bygmester ned i
Bølgerne.

Dag, der blev rejst en ny Bygning paa Klipperne. Orkanen stormede imod den, og Havet væltede sig over den med hele sin Styrke, dog

kunde de ikke røkke den; men da den havde trodset deres Vælde i halvtredsfindstyve Aar, sagde Havet: „Den Rød er for haard at knække, men pust til

Fyret, Storm, og lad det blusse!" Da pustede Stormen til Fyret, Ilden greb fat i Taget, hvis smeltede Bly dryppede ned paa Menneffene; de maatte flygte ned paa den bratte Klippekrænt; men Havet rørte dem ikke, det laa roligt og saa til for ikke at slukke Ilden. Da kom der Baade fra Land til deres Frelse; men Fyrtaarnet var ødelagt.

"Nu har de vel lært at kjende mig!" sagde Havet, „lad dem nu begynde igjen!"

Sa, det gjorde de! Der var endnu en Mand, som ikke havde opgivet Haabet om at sejre over Havet; han byggede af mægtige Stene et Taarn paa Klippen, kraftigt og ildfast som Klippen selv, og da Taarnet var færdigt det tredje Aar, huggede han over Fyret de Ord: „Laus Deo“, som betyder „Gud Vren“.

„Her mægter vi intet mere!" sagde Havet, i det Bølgerne sank magtesløse ned i dets Skjød; „dette sidste er for stærkt, det maa vi lade staa!"

Og det staar endnu, ombruset og fuset af Bølger og Storme, det knejser saa kjækt som for Hundrede Aar siden med sin Indskrift: „Gud Vren“. Sa, Gud alene Vren for de Hundreder af Sømænd, det har frelst fra Døden i Bølgerne; men taknemmelig maa vi mindes Bygmesteren, en af Menneffeslægten's Belgjørerere, det var Englænderen Smeaton.

Pigen og Andemo'er.

Pigen: Hør, Andemo'er, det kan jeg ikke forstaa,
 du passer jo slet ikke paa dine smaa!
 De løber omkring her i Vandet og søle,
 og saadanne Fyre kan let sig forkøle,
 ja, en kunde drukne i samme Nu,
 og hvem var saa Skyld i det andre end du!

Anden: Nej, saa maatte Lærken da først blive
 svimmel
 og sthrte her ned fra den hvælvede Himmel;
 og saa maatte Fisken først Bandskræk saa,
 før det skulde hænde en af mine smaa!
 — Men hvorfor gaar du her og søpper,
 min kjære,
 du er ingen And — nej, en Gaas maa
 du være!

Skomagerdrengen.

Læd'ret med sin Sjl han stak
 med Hænder smaa og snare,
 og Rispén ud og ind han traf,
 som var det Løjer bare.
 Han sætter nye Gliffer paa
 med Stikker smaa,
 da ved han, han er sikker paa,
 der vanker Drillepenge.

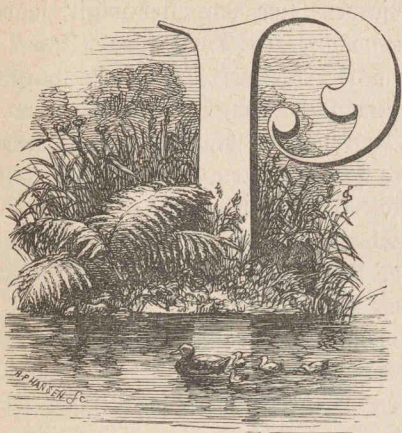
For nylig har han endt sin Gang
 hos Præsten og i Skolen,
 nu maa han hænge Dagen lang
 i Kjælderen paa Stolen,

dog alle Barndomsminderne
 end binder de
 hans Hu til Hjemmets Hygge,
 med Taarer da fra Kinderne
 han væder sine Plokke.

Men siger Mester: „Hør, min Gut,
 i Byen spring med dette!“
 Da er han klar i et Minut,
 og Benene er lette;
 ad Gliserne han søjter fort
 og fløjter bort
 alt, hvad der trykker Aanden,
 for ham ej mer en Døjt er fort,
 kun Støvlerne i Haanden.

Hans Læreaar saa hastigt gaa,
 og regnes han blandt Svende,
 ham huer ej den By, som saa
 ham om med Skjødskind rende.
 En Knortekjæp da straber han,
 saa laver han
 et Støvlepar med Sinker,
 med dem affted nu travet han,
 den aabne Verden vinker.

Et Eventyr under Vandet.

lanter, Rør og
Siv vøjer som
en tæt Urskov
og lanter Bred-
derne af den dybe
Aa. Heri levede
en lille Aborre,

og ganske ung var den endnu. Den havde haft
Brødre og Søstre i Hundredvis, men de fleste
havde Gjedderne taget, og selv undgik den kun
de graadige Røvfisk ved at smutte ind mellem
Rørene eller skjule sig i Dyndet. Men naar der
ingen Fare var, hvor boltrede den sig saa ikke i
Vandet! Ja, den sprang tit helt ovenfor, det
var det samme for den, som for os Mennesker at
dukke ned i Vandet, og det er saa forfriskende.
Men Aaen var dog saa lille, Aborren længtes efter
en større Tumbleplads. En Dag traf den Aalen
dybt nede i Dyndet; den havde en ganske anden
Dannelse end den lille Aborre; den var glat og
smidig og kunde sno sig, saa det var en Fornøjelse
at se paa.

„Du gaber som en Torst, Aborre!“ sagde
Aalen; „hvad er der i Bejen?“

„Det var Gjedden, som var efter mig!“ sagde Aborren. „Men hvad er en Torst for en?“

„Kjender du ikke en Torst, Aborre!“ spurgte Alen, „nej, det er sandt, du har aldrig været i Havet. Det er en frygtelig Rovfist, meget værre end Gjedden; jeg saa en Gang to æde hinanden, saa de kun beholdt Halerne tilbage!“

Den lille Aborre gyste; men den kunde dog ikke lade være at spørge: „Hvilken Vej skal man tage for at komme til Havet?“

„Følg Strømmen,“ sagde Alen, „det er den lige Vej! Jeg fulgte gjerne med der ud, der er man mere fri og ugenert, men jeg ligger her oppe for de kjære Børns Skyld; det kalder jeg at ligge paa Landet. Naa, saa du vil ud i Havet,“ blev Alen ved, „saa hils Flynderen fra mig!“

„Men hvorledes skal jeg kjende den?“ spurgte Aborren.

„Den er stelojet og flad som et Nakandeblad,“ sagde Alen, „men inderlig godmodig for Resten. Vi er Perlevenner! Naa, god Lykke! Tag dig i Agt for Krogene og Garnene!“ og dermed snoede den sig bort.

Aborren lod sig drive afsted med Strømmen ud mod Havet, det store aabne Hav, som Himlen hvælvede sig over og spejlede sig i; der, følte den, vilde den være fri; her i den snævre Na var den som en Fange.

„Du bliver søsyg!“ sagde en Karussé, som mødte den undervejs, „du kan ikke taale Saltvandet. Der ude finder du ikke saa dejligt Mudder til at skjule dig i som her, og hvordan skal det saa gaa dig? Du bliver ædt med Finner og Skæl!“

Vi Mennesker vilde have sagt med Hud og Haar, men der er Forskjel paa Mennesker og Karussjer. — Aborren lod sig drive videre, og efterhaanden fik Vandet stærkere og stærkere Fart; den hørte et forfærdeligt Bulder foran sig; men fremad maatte den, den kunde ikke mere standse. Dog var den ganske koldblodig — det er Fiske altid — lod staa til, og før den selv vidste det, brummede, skummede og brusede det omkring den: den styrtede med Vandet ned paa Vandmøllens tunge Hjul. Omkring, omkring! gik Hjulet, og saa var Aborren igjen i smult Bande. Da saa den en Regnorm hænge lige foran sig; det var et Øjeblik Sag at sluge den i Farten, og det gjorde den. Men hvad var det for en Orm? Den stak en skarp, spids Braad ind i Fiskens Mund og hivede den med forfærdelig Hurtighed højt op paa Land. Ak, nu saa den, den var fanget af nogle Børn. Krogen havde været i Ormen. Den stakkels Fisk sprang og kastede sig i Græsset, medens Børnene lo og klappede i Hænderne.

„Den er saa lille!“ sagde Drengen, der havde fanget den; „lad os kaste den ud igjen!“

„Nej, nej!“ raabte hans Søster, „vi kan sætte den i Regnvandstønden!“

Aborren blev da sat i Regnvandstønden, der stod i Gaarden under Tagrenden. Den stakkels Fisk maatte svømme rundt og rundt og atter rundt; den undersøgte hver Sprække i Tønden, nej, der var ikke en eneste Udvej! Menneskene har det Mundheld: „Det er godt at have sit paa det tørre“, men oversat i Fiskenes Sprog maa det lyde: „Det er godt at have sit i det vaade“; og den lille

Aborre var dog glad ved at være i Regnvands-
tønden, hvor snæver den saa end var. Paa Landet
var Livet alt for tørt; det kunde den ikke udholde.
„Var jeg blot bleven hjemme i Naen,“ tænkte den,
„der var dog allerbedst, lad saa Flynnderne og
Torskene bo i Havet, de er søvante; gid jeg var
hjemme igjen!“ Der traf et forfærdeligt Uvejr

op om Natten: Regnen styrte ned paa Taget og gennem Vandrenden ned i Tønden til Fisken; der var en Plasken og Brusken, som da den kom gennem Vandmøllen. Vandet voredede højere og højere i Tønden, til sidst gik det over Randen og væltede strømmevis ud igjen. Aborren lod sig føre med og faldt ned i Rendestenen, der flød over alle Bredder, strømmede ud gennem Porten og hen ad Gaden som en lille Bæk. Den stakkels Fisk vidste hverken ud eller ind; den holdt sig til det dybe og brugte sine Finner, saa godt den kunde. Bludselig holdt Rendestenen op, Vandet blev dybere og friskere; Aborren vidste slet ikke, hvor den var, den var saa forstumlet og angest, stak ned mod Bunden og borede sig dybt i Dyndet.

„Hvem der?“ raabte Alen; „kan man ikke have Nattero! Na! det er dig, Aborre,“ blev den ved, da den saa, hvem det var; „naa, du er da ikke ædt endnu!“

„Hvor er jeg henne, og hvordan er du kommen her?“ spurgte Aborren.

„Her har jeg ligget, siden du gik,“ sagde Alen; „du kom snart tilbage!“

Aborren havde troet, den var langt borte, og saa var den i den samme Na, hvor den var voget op; og nu fortalte den Alen alle sine Hændelser.

„Der ser du, det er Dannelsen, det kommer an paa!“ sagde Alen; „man skal være glat og smidig, forstaa at sno sig ud af enhver Vanskelighed, saa kan man komme igennem Verden!“

Aborren længtes ikke mere efter Havet; den svømmede henrykt mellem de store Vandplanter og Rørene, den havde lært i Regnvandstønden at skjønne paa sit eget Hjem.

Fiskeren.

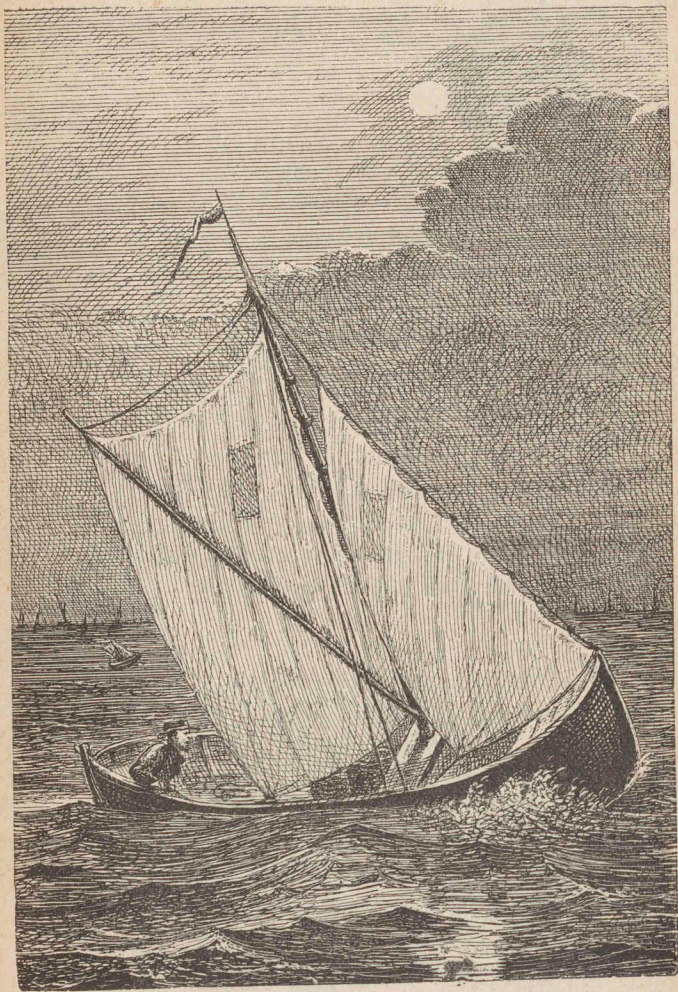
onden pløjer den sorte Jord
og lægger sig trygt til at sove,
mens Guldet op af hans Ager gror;
men Døden følger i hines Spor,
som pløjer den vilde Bøve.

Dog Frygt ved Fiskeren ikke af,
hans Liv er i Herrens Hænder;
glad gynger han over sin Faders Grav,
og Skat og Gave det stolte Hav
den fattige Fisker sender.

Paa Stranden hans lave Hytte staar,
og Fattigdom bor der inde;
men naar af Bølgerne Solen gaar,
sit Sejl fra Masten Fiskeren slaar
og flyver for friske Vinde.

Og ofte og tit i den mørke Nat,
naar Bølger og Storme hvine,
han tumles der ude omkring saa forladt,
thi Fare og Død har han Stævne sat
til Kampen for sig og sine.

Men naar om Aftenen Fuglene smaa
Godnat til Blomsterne hvisker,
og du til Hvile saa trygt kan gaa,
send da til ham over Skyerne graa
en Bøn for den fattige Fisker.

Agurken og Pæren.

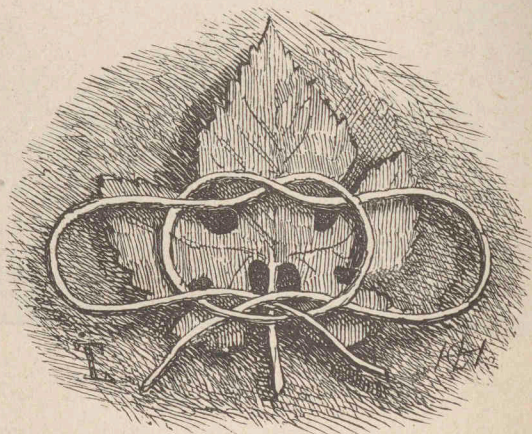
er nede i Haven laa en Agurt,
den var endnu kun en stumpet
Burk.

Og oppe i Træet der hang en Pære,
jaa sød som den kunde ingen være.

Den saa paa Agurken og nikked og lo,
og saa var de Kjærestefolk, de to.

Da kom der en Dreng, en affkyelig en,
han slyngede Pæren ned med en Sten
og spiste den bag ved en Bust i Lon;
Agurken blev da baade gul og grøn,
den skifted fra den Dag ganske Natur
og blev imod alle Mennesker sur.

Gventyret om Ib,
som gik til Havet
efter sin Hat.

eg vil begynde med at fortælle, at Ibs Forældre var døde, og at han nu sad ene i sine Fædres gamle Gaard og længtes efter at komme ud i den vide Verden, uden at han dog vidste, hvorledes han skulde udføre sit Forehavende, da han manglede al Ting, lige fra Rejsepenge til hele Klæder paa Kroppen. Da huskede han pludselig paa, at der et Sted i Huset gjemtes en gammel Hat, som havde tilhørt hans Tipoldefader; han havde faaet den — sagde man — af nogle Dværge, fordi han paa sin

Mark havde fkaanet den Høj, hvori disse underjordiske boede. Og denne Hat havde den mærkværdige Egenskab, at naar man tog den paa og ønskede sig et Sted hen, saa var man der i samme Øjeblik, og sagde man saa blot: „Pirrevit!“ var man lige strax tilbage igjen, men havde man ønsket en Gang, kunde man ikke ønske igjen, før man havde sagt „Pirrevit“. Ib gav sig til at søge i alle Kroge af Huset efter Hatten, og til sidst fandt han den ogsaa. Men hvor den saa forunderlig ud! Den var sortebrun, af ganske tyndt Stof og saa let som en Fjer; det var, som var den lavet af Flaggermusvinger. Ib lagde den sammen og stak den ind paa sit Bryst; han vilde gaa til Kongen og saa en stor Belønning for den. Kun en eneste gammel, tro Tjenestepige lod han blive tilbage i Huset, og saa begav han sig til Kongen.

Det var en hed Sommerdag, Vejen stovede, og der var ikke Skygge et eneste Sted. Ib følte snart en brændende Tørst, og da der var en Kilde i Nærheden af Landevejen, drak han af den, badede derpaa sin hede Pande i det iskolde Væld, hvorpaa han forfrisket fortsatte sin Vandring.

Han var vel naaet et Par Miles Vej videre frem, da han uvilkaarlig følte ind paa sit Bryst og med Skræk udbrød: „Hatten!“ Sa, den var virkelig borte! Han gjennemsøgte sine Klæder sex, syv Gange med ængstelig Ivrighed, ja, han traf dem af og rystede dem, men Hatten var væk. Pludselig udbrød han: „Seg maa have tabt den ved Kilden!“ og med fornyet Haab ilede han tilbage. Og da han atter stod ved det klare Kildevæld, sagde han:

„Du friske Kilde,
o svar, du lille,
hvor er min Hat?“

„Det kan jeg virkelig ikke sige dig!“ sagde Kilden og blev ved at risle. „Har du tabt din Hat her i Bældet, saa har jeg ladet den gaa videre, jeg samler ikke paa saadanne Sager. Gaa til Bækken og spørg dig for!“

Da gik Ib til Bækken. Det var en lang Kammerat, vindig og snaksom. Den gik just ikke den lige Vej til sit Maal, men bugtede sig hid og did gennem Engen, kysjede Blomsterne paa Bredden, legede med Sivene, og naar den skulde under en Bro, var den fuld af Smilehuller, plastede afsted over Stenene, som var det de bedste Løjer af Verden. Saa kunde den siden efter ligge og strække sig dovent mellem Rørene uden at tænke paa at komme videre frem. En saadan Fyr var Bækken, og saa sagde Ib da til den:

„Du blanke Bæk,
saa vims og kjæk,
hvor er min Hat?“

„Din Hat, min gode Ven!“ sagde Bækken. „Var det en Filt hat eller en Straahat?“

„Det var ingen af Delene,“ sagde Ib, „det var en Tryllehat!“

„Hille den, en Tryllehat!“ udbrød Bækken, „en saadan er sjælden i vore Dage. Men jeg har ingen Hat set. Har den været hos mig, har jeg sendt den til Naen. Vil du gaa med til Naen og spørge om den, saa kan vi følges ad, jeg skal samme Vej.“

Saa fulgtes da Ib med Bækken; Vejen blev rigtignok fire Gange saa lang, men Selskab gjør korte Mile, siger man.

„Jeg skal sige dig, min Ven,“ sagde Bækken, „Naen forstaar sig paa Forretninger, det gjør jeg ikke, den kan nok give dig et godt Raad. Den bærer de store Skibe ind og ud af Havnen, bringer Tømmerflaaderne til Pladserne, og inde i Landet driver den en Mølle, hu, ha! var det mig, gif jeg til Grunde! En Gang vilde de ogsaa have, at jeg skulde være Møllebæk,“ vedblev den med stor Snakksomhed og rislede rask ved Siden af Ib, „og i Førstningen syntes jeg ogsaa, det var ret morsomt at dreje det store Hjul; men det tog paa Kræfterne, og jeg fik Svindsot. Om Natten kom jeg lidt til mig selv igjen, men snavs gif det, og saa tog Manden Møllen paa Rasken og gif sin Vej, og siden har jeg haft min gyldne Frihed.“

Under saadan Tale naaede de Naen, og Ib sagde da:

„Du stille Na,
o, svar mig paa,
hvor er min Hat?“

„Hos mig er den ikke, min Søn,“ sagde Naen; „men gaa til Havet, der maa den være.“

„Ja, Tak skal du have!“ sagde Ib, „jeg har i Forvejen været hos Kilden og Bækken, og nu viser du mig til Havet; jeg er kjed af saaledes at løbe fra den ene til den anden.“

„Gaa du alligevel der ud og forlang din Hat,“ svarede Naen, „du skal ikke bede om den, men fordre den, og faar du den ikke, saa kræv Erstatning!“

Da Ib kom til Havet, laa det stille og drømmende, ikke en Fald var der i dets blaa Klædebon; men da han havde ventet saa længe, havde han ikke Lyst til at vente, til det en Gang vaagnede, og saa raabte han, saa højt han kunde, ud over det:

„Du mægtige Hav,
af din dybe Grav
bring strax min Hat?“

Der gik en Krusning hen over Havets Overflade, Bølgerne hævede sig og rullede mod Stranden; det fik et mørkt og truende Udseende.

„Gaa bort, du usle Kryb!“ sagde det. „Langt mere Guld og Sølv og langt flere Smykker og Kostbarheder, end alle Lande og alle Rejsere og Konger er i Besiddelse af, rummer jeg i mit Dyb, skulde jeg da tænke paa saa ringe en Ting som en Hat!“

„Er du saa rig, som du siger,“ sagde Ib dristig, „saa kræver jeg Erstatning for mit Tab!“

„Erstatning!“ sagde Havet haanligt; „jeg kunde i et Øjeblik opsluge dig og det Land, hvorpaa du staar — og jeg skulde give dig Erstatning? Dog for en Gangs Skyld, lad gaa! hvad trænger du til?“

„Jeg har hverken Klæder eller Penge,“ sagde Ib. Havet grundede tavst i nogen Tid, da fastede en mægtig Bølge en Skibskiste op for Ibs Fødder, og Havet raabte til ham: „Tag den!“ og sank derpaa tilbage til sin tidligere Ro.

Ib greb henrykt sit Bytte og bragte det til et nærliggende Krat, hvor han aabnede Kisten og fandt den fuld af prægtige ny Klæder og Læddiken fyldt med blanke, nyprægede Sølv- og Guldpenge.

Det kan nok være, det var noget andet end den elendige Hat! Han lukkede Kisten forsvarligt igjen, og af en Fragtmand, som netop kom forbi, lod han sig og sin Skat befordre til den store By, hvor Kongen boede.

Det er forbavsende, hvor let man nemmer at give mange Penge ud, og Ib stod slet ikke tilbage for nogen. Hver Dag spiste han ægte Skildpadde og drak den dyreste Vin, røg Cigarer til 50 Ore Stykket og kunde aldrig faa en 10 Krone-Seddel til at række længere end til to Tidibusser — se, paa den Maade kunde Pengene let gaa, og det gjorde de ogsaa, og til sidst havde han ikke en Ore tilbage.

Da tænkte Ib ved sig selv: „Min Hat vilde have indbragt mig langt mere, end jeg fik af Havet; det skylder mig altsaa endnu en god Sum, den vil jeg gaa at kræve.“ Og saa gik han for at kræve Havet igjen. Da han kom til det, var det mægtig oprørt; langt borte hørte man dets Brølen, og de høje, hvidkammede Bølger slog mod Kysten, saa Landet ordentlig rystede. Havet censede ham ikke, gav slet intet Svar paa hans Raab; men pludselig fastede en Bølge Hatten op paa Strandbredden.

Han vilde næppe tro sine egne Øjne, da han doldt den i sine Hænder; han vendte og drejede den for at se, om det var den rette, og satte den til sidst paa Hovedet for at prøve den.

„Saa ønsker jeg da, at jeg var hjemme!“ udbrød han.

Han mente hjemme i det lille, fugtige Hul,

dybt i en Kjælder, hvor han nu boede, da Pengene var slupne op.

Hvor forhavset blev han derfor ikke, da han et Djeblig efter at have udtalt sit Ønske stod i den gamle, kjendte Stue i sit Fædrenehjem, hvor den gamle, tro Pige omfavnede ham under Glædestaarer.

„Nej, jeg vil bort her fra!“ raabte han og sled sig ud af hendes Arme, trykkede Hatten fastere paa Hovedet og vilde just udtale det mægtige Trylleord, der skulde føre ham tilbage; men han blev staaende bleg som et Lig paa Gulvet, thi han husede ikke længer Ordet. Han fløede sig bag Dret, holdt sig paa Panden, gned sin Næse og brugte flere andre virksomme Midler for at oplive sin Sukommelse. Dog, det var forgjæves, Ordet var og blev borte.

Da faldt han fortvivlet om i Stolen, hulkede og græd som et Barn og blev ved at græde, til han græd sig selv i Søvn. — Først mange, mange Dage efter sagde han til den gamle Pige: „Jeg har fortjent det! jeg søgte at vinde Rigdom, og alle viste mig paa den rette Vej: Kilden, Bækken og Aaen, og da jeg kom til Havet, gjorde det mig rig som en Tyrste. Men jeg forstod ikke at være rig og fortjente derfor heller ikke at være det — nu vil jeg leve i Ydmyghed som mine Fædre!“

De Ord gjorde han til Sandhed. Og havde der været mere at fortælle om ham, havde Eventyret nu ikke været ude.

Rævens List.

ed Mosen en
Ræv kom en
Jæger paa
Skud,

og skjönt den helst vilde knebet ud,
den mærked, den kunde ikke.
Mens Jægeren holdt sin Bøsse til Rind,
den listede frem, saa myg i Sind,
med Taarer i fine Blikke.

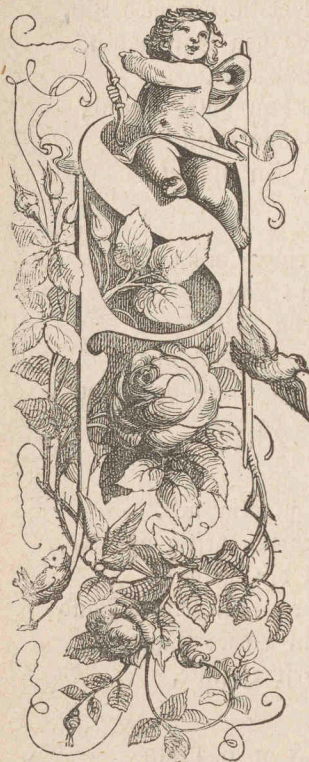
„Hr. Jæger, du Skovens frejdige Søn,
du vil ej nægte den sidste Bøn,
som gjøres dig af din Fjende!“
„Næ!“ sagde Jægeren, „dit Begjær!
og hvis det ret og rimeligt er,
jeg nægter det ingen Sinde.“

„Saa hør da,“ mælede Ræven med Lyst,
 „der blinker en Kilde bag Bassen hist,
 af den jeg ofte har drukket.
 O, skjænk mig Livet, du holde Svend,
 indtil af Kildens Bænde igjen
 min svare Tørst jeg har slukket.“

„Jeg maatte være en Hedning vild,
 hvis ej jeg højed mit Dre til
 sllig sømmelig Bøn og Tale.
 Jeg ærligt lover dig denne Gang,
 indtil du har slukket din Lyst og Trang,
 skal ikke dit Livslys dale!“

Da lagde Ræven sig rolig ned.
 „Hvad!“ raabte Sægeren heftig og vred,
 „hvi gaar du ej til din Kilde?“
 „Nej!“ svarede Ræven, „hin Kildes Band
 skal aldrig fugte min Læbes Rand,
 min brændende Tørst ej stille.“

„Hi drikker jeg ej af Bældet hist,
 ret aldrig udløber da hin Frist,
 i hvilken du skjænked mig Livet.“
 „Ræv!“ sagde Sægeren, „gaa din Vej!
 For denne Gang, trods din Rævestreg,
 jeg holder det Ord, jeg har givet.“

Kongedatteren
i Kulbjærg Klint.

agnet har fortalt, at der boede en Klintekonge i Kulbjærg Klint, og det sagde om ham, at han var saare mægtig, saa at han ikke en Gang taalte, at selve Landets Konge gik over Havsted Na og kom ind i hans Rige. Det var imidlertid i gamle Dage; til sidst kom der en Konge, som hverken var overtroist eller bange, og han red rast over Broen

med sit Følge ind i Klintekongens Land, jagede i dets Skove, fiske i Bækkene og red Bæddeløb paa Sletterne, og Klintekongen rørte ikke en Finger for at hindre alt dette Uvæsen. Dog var han ikke død endnu. Han sad dybt i Klippen i sine Kalkhvelvinger og frygte af Harme, og han svor ved alle de Guder, han kjendte, at tage Hævn over Kongen.

Nu gif der mange Nar. Slet ingen tænkte paa, at Alintekongen sad og grundede paa noget ondt, ja, man troede ikke en Gang, at han var til mere. Men da forsvandt pludselig en Dag Kongens Datter og hendes Terne. Man havde set dem gaa ind i en lille Lund ved Stranden, og man kunde følge deres Trin lige ned til Bredden, hvor tydelige Spor viste, at en Baad var skudt fra Land, og nu tvivlede ingen paa, at det var Alintekongen, der havde luret paa dem og paa sin Snække ført dem bort til sin Hule.

Der blev stor Sorg over hele Riget ved denne sørgelige Begivenhed, thi alle holdt af Prinsessen, fordi hun var elskelig og god.

„Alf, hvad skal vi gjøre for at faa vort Barn tilbage?“ sukkede Dronningen, og hendes Hænder sank som afmægtige i hendes Skjød. „Vi maa udlove hende selv og det halve Kongerige til ham, som frelser hende.“

„Nej fy!“ sagde Kongen, „det er saa almindeligt, den Historie ser man i alle Eventyr. Jeg vil kundgjøre, at han, som befrier Prinsessen, skal være mig som en Søn og arve Riget efter mig, og kan han vinde hendes Hjærte, giver jeg dem glad min Velsignelse.“

Prinsessens Forsvinden og Kongens Kundgjørelse rygtedes snart vidt om Landene, og mangen Prins og Ungerfvend kom langvejs fra til Kulbjærg Alint, rokkede ved dens Kalkblokke og figede i alle dens Kroge, men Indgangen til Alintekongens hemmelige Hvælving kunde de ikke finde, og saa rejste de igjen med uforrettet Sag. Kun en Prins kunde ikke saa let forlade Stedet. Det

var Kongesønnen fra Naboriget. Han var dragen hjemme fra med det frejdige Haab, at han var den udvalgte, der skulde befri Prinsessen. Og han kjendte jo af Eventyr og Sagn, hvorledes Hundreder Prinsfer før ham havde baaret sig ad i lignende Tilfælde. Men hvad hjalp nu al hans Erfaring! Han følte sig magtesløs over for Klintekongen, der sad saa lunt i sin lukkede Borg, og dog kunde han ikke forlade Stedet, hvor han var saa nær Prinsessen, der sukkede efter Befrielse.

Han lagde sig under en skyggefuld Bøg i Udkanten af Skoven for at finde lidt Hvile. Men han kunde slet ikke lukke et Øje, thi tæt ved i en Busk sad en Gulspurv og sang saa dejligt, at han umuligt kunde lade være at lytte. Lidt efter lidt blev dens Sang klarere og tydeligere, og til sidst syntes han, at han kunde forstaa Ordene, som kom de fra et Menneskes Læber.

„Ungersvend!“ sagde Fuglen, „bild dig bare ikke ind, at du kan befri Prinsessen med det Spyd, du har ved Siden! Kast det bort, det er lige saa unyttigt som Tjeren i din Hat!“

„Hvad vil du da, jeg skal gjøre?“ spurgte Prinsfen.

„Du skal flyve langt, langt her fra over de vilde Have til hint øde Klippeland højt mod Nord! Der dybt i Bjærget Hekla bor en gammel Smed, som har smeddet den kunstige Laas paa Klippeporten; han er en god og velvillig Tyr og smedder dig gjerne en Nøgle til Laasen, naar du kommer saa langvejs fra; thi kun han ved, hvordan den skal være.“

„Alf, hvorledes vinder jeg did, og hvorledes kommer jeg tilbage?“ sukkede Prinsfen.

Da pillede Fuglen to Fjer af sig, i det den sagde: „Se, her har du Binger! Sving dem kun fjækt, saa skal din Flugt gaa hurtigere gennem Luften end Ornens! Dog vent et Djeblif,” vedblev Gulspurven, „giv mig dit Billede, at jeg kan vise Prinsessen det og glæde hende dermed.”

Prinsen havde ikke sit Billede hos sig, og da fløj Fuglen op i en Sølvpoppe og plukkede et

Blad. „Tag det og se nøje derpaa, mens Solen skinner,“ sagde den. Han tog Bladet i Haanden og stirrede paa det, men før han vidste det, stod hans Træk paa den blanke søblignende Blade. Han fik ikke Tid til at udtale sin Forundring, thi Fuglen nappede det af hans Haand, kvadrede Farvel og fløj med det over Hegnet.

Prinsen saa nu paa de to Fjer, og for at prøve dem, tog han en i hver Haand, svingede dem lidt og se! Bludsfelig voxede de til store, stærke Vinger, som dog var saa lette at føre som en Fjer. Hvert Slag, han gjorde, løftede ham hurtigt fra Jorden, og da det var saa let som en Leg for ham, vedblev han at slaa med Vingerne. Han tænkte ikke paa, at han kom saa hurtig afsted, før han saa det store mørke Hav under sig. Det var langt ud paa Natten, da han naaede Hekla; dog var det ganske lyst, thi paa Island bliver det om Sommeren ikke saa tidligt mørkt som hos os. Han lod sig langsom dale ned gennem Krateret, og kom derpaa ned i Bjærgets Indre, hvor Smedden boede. Denne var strax villig til at udføre, hvad Prinsen ønskede. Han gjorde Ild paa Ejsen, og da han havde faaet lystigt Fyr, lagde han et Stykke Is i Ilden, trak i Blæsebælgen, saa det spruttede og hvæfede.

„Hvad for noget!“ udbrød Prinsen, „vil du smedde Nøglen af et Stykke Is?“

„Ja, hvorfor ikke,“ sagde den gamle. „Særn findes ikke her i Bjærget, saa hærder jeg Isen i Nordenvind og fyrrethve Graders Kulde, da bliver den haardere end Særnet, kan taale Ilden og lade sig gløde og smedde.“

Det havde Prinszen aldrig hørt før. Smid-
lertid vedblev den gamle at trække Bælgen, saa
Flammerne stod højt op ad Bjærget, og alle Is-
lænderne samlede og gruede, thi de troede, det
skulde revne. Røglen var dog snart færdig; der
blev ikke slaaet et Slag paa den, men han tog
den færdig ud af Eszen. Da den var afstølet,
rakke han Prinszen den, og denne havde netop sagt
Tak og vilde til at flyve igjen, da den gamle
standsede ham med de Ord: „Stop lidt, min Ven!
Du kan maaske gjøre mig en Tjeneste. Jeg har
en gammel Gjæld, som jeg gjerne vilde betale.
Det er vel et Par Hundrede Mar eller tre, siden
jeg kom ridende fra Bloksbjærg og her til, da
standsede jeg paa Dovre, hvor min Hest fik et
Fjerdingkar Havre af en gammel Hæx, som bor
der, tag det med og sig hende Tak for Laan!”

„Bare jeg kan have det,” sagde Prinszen.

„Na, som ingen Ting,” sagde Smedden og
pakkede Havren saa fast paa Ryggen af ham, at
det forekom Prinszen, at det voxede fast og blev til
en hel Puffel; men han tænkte ved sig selv: „jeg
bliver jo af med det paa Dovre.”

Saa fløj da Prinszen igjen hen over de vilde
Bølger; men da han kom til Dovresjæld, vidste
flet ingen af Hæxen at sige. Det var over Hun-
drede Mar siden, den sidste Hæx blev brændt der i
Landet. Han maatte da beholde sin Puffel, da
ingen anden kunde tage den af end Hæxen, og
mismodig kom han igjen til Bøgetræet, hvor han
havde talt med Gulspurven. Han lagde sig som første
Gang igjen under Træet, og den lille Fugl sad
allerede i Busten, som havde den længe ventet paa ham.

„Nu har du Nøglen til Porten,“ sagde Fuglen, „men den skal drejes syv Gange rundt i Laasen, og hertil behøves syv Mænds Styrke. Er du saa stærk?“

„Ik nej,“ sagde Prinsén, „jeg er derimod skamstjændet af den nedrige Smed. Se en Gang min Ryg, som før var saa lige!“

„Bryd dig aldrig om det!“ trøstede Gulspurven ham. „Det er en lille Spøg, han har haft med dig, det skal vi nok siden rette. Nu maa du flyve til Ertshjærgene — det ved du nok, hvor det er — der er en Særnkilde, og naar du drikker tre Gange af den, voger dine Kræfter, saa du kan dreje Nøglen de syv Gange. Der sidder en Gubbe ved Kilden og vogter den, men han nægter ingen en styrkende Drif.“

Prinsén fløj da til Ertshjærgene og fandt Kilden, som Gubben bevogtede. Den gamle Kildemand var en smuk Olding, kun havde hans ene Øje en lille Skavank. Han kunde ikke se lige med det. Imidlertid fik Prinsén Lov til at tage en Slurk af Kilden. Han lagde sig da paa Knæ og bøjede sig ned mod Vandet, men da Læberne først berørte dette, kunde han ikke dy sig, han tog hele tre Slurke.

„Det var ikke ærligt,“ sagde Kildemanden, „du maa give mig Erstatning for de to Slurke. Jeg ser, du har kjønne Øjne — vedblev han — dem kunde jeg have lyst til, dog bare til det ene — lad os bytte en Gang!“ Og den stakkels Prinsén maatte finde sig i, at Kildemanden gav ham sit skjæve og tog selv hans det lige Øje.

Prinsén kom sørgmodig tilbage til Bøgetræet og beklagede sig igjen for Gulspurven over den

Tort, han havde lidt, men Fuglen var som altid ved godt Mod og sagde: „Nu har vi slet ikke Tid til at tænke paa saadanne Smaating; du er sat i Stand til at komme ind i Klintekongens Borg; men han har tolv Mands Styrke, og du kun syv — hvorledes vil du overvinde ham?“

„Det ved jeg ikke,“ sagde Prinsen, „maaske sender du mig paa et tredje Tog, hvor jeg skal lide ny Overlast?“

„Nej,“ sagde Gulspurven, „denne Gang ikke. Her tæt ved i Skovgrøften, voxer et mærkeligt Rør, som ikke har bestilt andet den hele Sommer end lyttet til Fuglesangen, saa dets hule Stængel er fuld af Toner. Skær et Led af og blæs i den ene Ende, saa strømmer de ud af den anden!“

„Men hvad skal jeg bruge den Rørsløjte til?“ spurgte Prinsen.

„Du skal blæse Klintekongen et Stykke paa den,“ sagde Gulspurven, „og nu Farvel, du ser mig ikke mere i denne Skikkelse!“

„Na hör,“ raabte Prinsen, „sig mig først hvem du er, du som tager saa inderlig Del i min Skæbne?“

„Jeg er Prinsessens Terne,“ sagde Gulspurven, „Klintekongen har givet hende Magt til at gjøre mig til en Gulspurv, for at jeg kan flyve ud og bringe nyt tilbage.“ Da den havde sagt dette, smuttede den bort mellem Bladene, og Prinsen stod alene og vidste hverken, hvad han skulde gjøre med sin Røgle, Fløjte eller syv Mands Styrke.

Han gik imidlertid ned, hvor Klinten danner en høj Rælmur langs Stranden, gik frem og tilbage mange Gange, indtil han opdagede et lille

Hul i Bæggen, hvor han troede, at Røglen kunde passe. At stikke den ind og dreje den de syv Gange rundt, var et Djeblis Sag, og ganske rigtig aabnede den mægtige Granitport sig paa skræmende Hængsler, saa han uhindret kunde gaa ind i den store Kalkhvælving, som viste sig for ham. Men Klintekongen sov ikke, og da Prinsen hørte hans Trin og saa ham snusende komme hen mod sig, tænkte han: „Nu er det vist, jeg skal blæse ham et Stykke!“ Han satte Fløjten for Munden, og strax strømmede Tonerne fulde og klare i dejlige Melodier ud af det simple Rør. Klintekongen standsede, men han kunde ikke staa stille med Benene, han maatte flytte dem og det i Dansetakt til Melodien; thi det var Fløjstens Tryllemagt, at enhver, som hørte den, maatte danse i Takt til dens Toner. Spillet blev stedsse hurtigere og hurtigere, og Dansen ligesaa. Klintekongen stønnede af Raseri og Udmattelse; han kastede sit Sværd og sin Krone hen ad Stengulvet og faldt selv om pustende af Træthed. Spillet holdt et Djeblis op, men da Prinsen igjen begyndte at blæse, sprang den anden op med et Brøl, og nu gik Dansen i en Hvirvel, til Klintekongen styrtede med Panden mod Fliserne og rørte ikke et Lem mere. Hans Fald lod med et mægtigt Brag gjennem hele Klinteborgen, og strax kom en gulløffet Domsfru og hilste Prinsen som Herre i Kulbjærg Klint.

„Er du Prinsessen?“ spurgte han.

„O, nej,“ sagde hun, „jeg er kun en Terne og hedder Elva; kjender du mig ikke? Jeg er Gulspurven, kom, saa skal jeg føre dig til Prinsessen.“

Han lod sig lede af Elva gjennem utallige

Gange til det Bærelse, hvor Prinsessen boede. Men da denne saa ham, vendte hun Hovedet bort og udbrød: „Alf Elva, det er jo slet ikke ham, hvis Billede du gav mig.“

Da fortalte Elva om hans lange Rejser for hendes Skyld; paa dem var han bleven saa ilde tilredet, som han nu var, og meget mere sagde hun, men Prinsessen vedblev at græde, alt mens Elva førte dem ned til Stranden, hvor Baaden laa, der skulde føre dem bort. Prinsessen lagde Mærke til, at Elva tog Alintekongens Krone op og stak den til sig. De gik alle tre ud i den lille Baad, men da de stod fra Land, blev den til en stor Snække med svulmende Sejl, og strax havde de Medbør.

Prinsessen stod ved Masten og saa bedrøvet ud i det fjærne. Snart hævede den mægtige Kongestad, der var deres Maal, sig for hans Blik. Bludselig stod Prinsessen for ham, hun havde hidtil været nede i Rummet med Elva.

„Jeg kjender min Faders Løfte,“ sagde hun, „min lille Gulspurv har for længe siden fortalt mig om det. Jeg har været utaknemmelig mod dig, tilgiv mig, det var kun flygtig Forsængelighed; men nu kroner jeg dig, som min Redningsmand og Herre!“ I det samme satte hun Alintekongens Krone paa hans Hoved. Da skete der en mægtig Forandring med ham: hans Ryg blev ret, og med Djet saa han lige, han var igjen den samme, friske Ungersvend, som da Gulspurven første Gang traf ham. Alintekongens Krone skjenkede enhver, der tog den paa, Ungdom og Skjønhed, det var dens hemmelige Magt.

Der blev Glæde om Bord, og snart blev der Glæde i Byen, da Prinsessen traadte i Land med sin Befrier. Den gamle Konge vidste af Fryd ikke paa hvad Ben, han skulde staa; han kyskede sin Datter og omfavnede sin unge Søn vel Hundrede Gange. Og da disse tvende gik over Slotsbroen, rejste de to gamle Malmlober sig op paa Bagbenene for at vise dem Vre, det var noget, de aldrig før havde gjort.

Saa holdt da Prinsen og Prinsessen Bryllup, og Gildet og Festlighederne varede saa længe, saa længe; men nu er de da forbi, og det er Uventhyret ogsaa.

Spillemanden.

I Landsbyer og i Stæderne
er Spillemanden i Ry,
lidt fattig er han i Klæderne;
thi der er ingen af Skræbderne,
der vil forcære ham ny.

Men Buen danser paa Strængene,
og Hunden danser paa to
med Hatten i Munden til Pengene,
og alle smaa Piger og Drengene
de glemmer ham ej, kan I tro!

Den stakkels gamle, han kjender ej
 en Arne stille og blid;
 han fremmed er, hvor han vender sig,
 og tit og ofte det hænder sig,
 han ejer ikke en Hvid.

Dog ser man ham aldrig hvilende,
 nej, spille han maa og le;
 Smaabørnene kommer da ilende,
 de danser til Tonerne smilende
 — hans Hjerte græder af Be!

Moderen og Drengen.

Han var en rast og
 yndig Dreng,
 saa glad som Fuglen i
 Skove;

han græd kun, naar han skulde i Seng,
 da vilde han slet ikke sove.

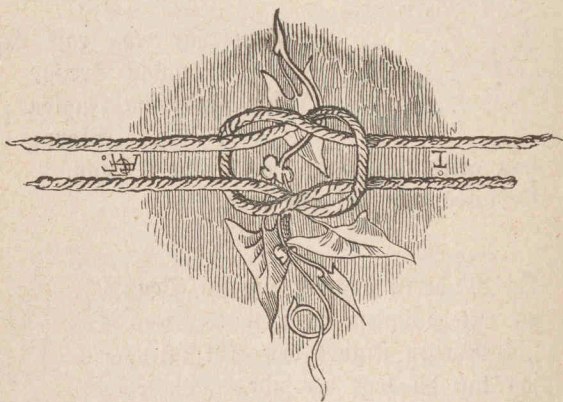
Og Moderen puslede om sin Ben
 og rettede Lagen og Pude:
 „I Morgen skinner der Sol igjen,
 saa kan du lege der ude.

Borherre holder af alle smaa,
som glade i Seng sig lægge;
hans Engle ved deres Leje staa
og vil hver Morgen dem vække."

Hun strøg fra Panden hans lyse Haar
og mildt sig over ham bøjede;
da læste Drengen sit Fadervor
og lukkede trøstigt Øjet.

Men gennem Moderens milde Sjæl
saa underligt Tanterne ile:
hun tænkte paa Livets sidste Kvæld,
hvor nødigt vi gaa til Hvile.

Vi er dog alle kun Børn for Gud,
hans Godhed her vi ej fatter;
thi slukker han nu end Lyset ud,
der kommer en Morgen atter.

Stæren og Gjøgen.

„Kuffuf!“ raabte Gjøgen i Skovens Træ'r,
det klang gennem Løvet
saa friskt og dejligt;

strax op til dens Sæde der svang sig en Stær
og sagde: „Jeg kommer vel ej ubelejligh?
Jeg er, tør jeg mene, et Sprogtalent,
som Folk kan jeg lære at tale omtrent;
men dit Sprog er smukkere af alle i Lundene,
jeg beder dig, lær mig Begyndelsesgrundene!“

Da svarede Gjøgen saa bister i Sind:
„Du Tøsse, lad saadanne Grillen kun fare!
Du kan ej som jeg se i Fremtiden ind,
naar Mennesker spørger, hvad vil du da svare?
saa nytter det ej, du har lært noget fremmed —
nej, fløjt os hver Sang, som i Røden du næmmed,
til dem vil vi lytte, de kan os fornøje
men vær ingen snakkende Papegøje!“

Aftensang.

u gode Gud, som ser og ved
hver Bølges Gang i Storm og Stille,
du kjender ogsaa mine Tjed
fra Gry og indtil Aften silde.

Du saa, hvor tit jeg vildsom for
med Strømmen hid og did i Rummet;
hvad godt, jeg gjorde her paa Jord,
det er ej mer end Bølgeskummet.

Men, milde Herre, jævner du
ved Aften hver en Fjeld i Boven:
jævn ogsaa mine Beje, nu
da Solen ganger ned bag Skoven!

Se, Hænderne jeg folder trygt
og paa din Naade mig forlader,
jeg tør jo slumre uden Frygt,
thi du er min og alles Fader.

Et Eventyr fra Kullen.

u kjender jo nok Kullen,
Forbjærget, som Pal-
natok løb ned ad paa
sine Stier? Du kan
finde Navnet paa dit
Landkort ved den spidse
Halvø, som fra Sverige
skyder sig ud i Katte-

gattet. Men staar du paa Sjællands Kyst og
kaster Blikket ud over Søen, øjner du helt nede i
Sjælskredsen som en blaalig, mørk Sky, der trods
den heftigste Storm ikke flytter sig af Stedet: det
er Kullens Klipper, du ser. — Lad os sætte os i
en af Fjisternes Baade, Søen er stille, og den lette
Luftning vil snart føre os der over.

Efterhaanden som vi nærmer os, forsvinder
den blaalige Klædning, hvori Bjærget har hyllet
sig, mer og mer, og de enkelte Klippeformer træder
tydeligere frem. En hel lille By — Mølle
hedder den — har lejret sig ved Foden og et
Stykke op ad Skraenten, medens højere oppe en
dejlig, ung Bøgeskov staar med svajende Kroner.
Stiger vi endnu højere, ser vi kun hist og her

lidt Lyng eller nogle Brombærranker, som har flaaet deres Rødder ind i Røvdnerne, ellers er Fjældet bart og fullet, deraf har det sit Navn: Kullen.

Fiskernes Huse ligger terrasseformigt op ad Skraaningen, og omkring de smaa Haver, der er fulde af Kartofler og Røffenurter, danner store, røde Granitblokke naturlige Grænser og Gjerder. Lad os gaa ind i et af de snævre Huse! Gulvet er strøet med Sand og Grankviste; der er ingen andre hjemme end den gamle Bedstemoder. Det er just, som det skal være, hun kan fortælle os en Historie! Lad os da sætte os lyttende, medens Røfkehjulet snurrer, og høre paa, hvad hun fortæller!

Det er nu mange Aar [siden] — begynder hun — at der her paa Mølle levede en Lods ved

Navn Jøns Eriksson; han og hans Hustru havde kun et eneste Barn, en lille Pige, der hed Brita, og en yndigere Skabning har aldrig leget her ved

Stranden. Hendes Forældre stod sig bedre end de fleste andre Fiskerfamilier her paa Lejet, og Brita gif derfor klædt, saa man kunde antage hende for en Kjøbmandsdatter fra Helsingborg.

Naa, nu hændte det sig en Dag, at disse tre fulgtes ad op i Skoven; det var solklart Sommervejr, og de fandt sig snart en Plet, hvor Græsset var blødt, og hvor Træerne skyggede uden at hindre Udsigten; der udpakkede de da Madkurvens Indhold, og før de rejste sig igjen, var Solen dalet blodrød ned i Rattetagtet.

Brita fik Lov til at bære Kurven hjem, og medens Forældrene gif forud, sprang hun omkring fra Stien og plukkede Blomster. Og forunderligt var det, at medens hun brød en Blomst af, var det, som om den, der stod ved Siden af, hviskede: „Tag mig med!“ Saaledes blev de ved, indtil hendes lille Haand knapt kunde spænde om dem alle, da rejste hun sig op, saa sig omkring og udbød: „Naa, nu maa jeg nok skynde mig!“ og derpaa ilede hun frem ad Stien. Den slyngede sig ind mellem Stammerne, det blev mørkere og mørkere, og lige med et stod hun foran den nøgne Klippevæg, hvorfra et lille Rildevæld strømmede ud. Der sad en gammel Mand ved Rilden; hans hvide Haar flød ned over Skuldrene, og Skjægget var saa langt, at det laa paa hans Knæ, medens han støttede Hænder og Fænde paa sin Stav.

Brita kjendte hvert Menneske paa Mølle, men ikke ham; dog var hun ikke ræd for fremmede, og hun lagde da dristig Haanden paa hans Skulder og spurgte:

„Hvem er du?“

Den gamle rejste sig op i sin fulde Højde, og et godt Hoved var han højere end alle andre.

„Seg er Kullemanden, Barn!“ sagde han, „jeg sad og ventede paa dig.“

„Er du Kullemanden, du?“ sagde Brita og saa ganske forbavset paa ham; men det var hende ikke muligt at vige et Skridt tilbage.

Kullemanden slog med sin Stav mod Hjelbet, det skiltes ad med et Brag; og et mægtigt Lys strømmede ud derfra. Hun kunde se dybt, dybt der ind, og Bæge og Loft saa ud som Skyer, hvorpaa Aftensoelen har kastet sit sidste Skær. Han sagde ikke et Ord, men skred ind, og som om en Fortryllelse var over hende, maatte hun følge med ham, og Bjærget lukkede sig efter dem.

„D, lad mig gaa igjen, lad mig slippe ud!“ bad Brita; hun tænkte paa, hvor urolige hendes Forældre vilde blive, naar de ikke kunde finde hende.

„Slippe dig igjen!“ sagde Kullemanden, „nej, prøv du paa at glemme alt der ude fra! Hvor er der saa smukt som her! se Blomsterne bliver levende her inde!“ Med disse Ord tog han Britas Buket, nippede Hovedet af hver Blomst og kastede dem i Bejret, og se, de blev til røde, blaa og hvide Sommerfugle, der flagede om i den straalende Hal.

Brita kunde ikke lade være at se paa dem; hvor det dog var forunderligt! Og for et eneste Øjeblik glemte hun sin Fader og Moder, det var som hvert Minde veg langt bort fra hende; hun tænkte kun paa, hvor dejligt der var inde i Bjærget, og hun fulgte med Kullemanden gennem de høje

Haller, der saa ud som forstenede Skyer med Solglans paa.

Bludselig var det, som fjærne Klokketoner og svag Sang naaede ind i Fjældet, og da hun vilde se efter Kullemanden, svandt han som en Skygge længere og længere bort fra hende, og efterhaanden som Tonerne lød højere, var det, som om Løftet knugedes ned ad, og Bæggene pressedes sammen omkring hende, det blev natfort overalt; hun lukkede sine Øjne, og da hun igjen slog dem op, syntes hun, at hun vaagnede af en Drøm. Hun saa mange Menneſter rundt om sig, og tæt ved stod hendes Moder og bøjede sig over hende.

Forældrene havde søgt efter Brita, og da hun intet Sted var at finde, havde de fleste Folk fra Mølle forsamlet sig med dem; i deres Søndagsklæder med Salmebogen i Haanden vandrede de da op ad Bjærget, nogle ringede med en Klokke, medens de andre sang en gammel Salme — da var det, at de fandt hende trygt sovende, hvor Kilden risler ud af Fjældet.

De unge sagde, at hun havde lagt sig til at sove der og drømt alt det, hun siden fortalte; men de gamle rystede paa Hovedet, de vidste bedre Bested.

Saaledes lød Bedstemoders Fortælling; hun tror selv hvert eneste Ord; vi vil derfor ikke gjøre hende vred ved at sige, at det er et gammelt Sagn, som er gaaet gennem mange Slægter — vi takker hende og tager Afſked. Oppe paa Bjærget ser vi Klippen, hvor Brita blev funden, og vi gaar gennem Lunden, hvor hun for vilb, alt dette véd den lille Dreng, som er vor Vejviſer, saa godt at

fortælle. Men Aftenen falder paa, og medens Stjærnerne blinker, styrer vi mod Hjemmet fra vor lille Udflugt.

Tyveriet.

„Dænk kjæreste Mand!“, sig Konen jamred,
 „de Frikadeller i Spisefamret,
 som skulde være vor Middagsmad,
 har Ratten taget, den Tyverad!
 Nu ved jeg ikke, hvad jeg skal gjøre,
 o, havde jeg Tyven, jeg skulde ham smøre!“

„Ja!“ svarede Manden, „saa maa det vel være,
her har du Forbryderen, smør nu min kjære!“
Men smurte hun ham? — det skal I ej tro,
hun Armene slog om hans Hals og lo.
Da mumlede Ratten i Krogen vred:
„So, det er en dejlig Retfærdighed!“

Helle.

Krogen i Spisestammerets Gulv
der var et rundt lille Museshul.
Naar alle sov i det hele Hus,
da listed sig frem de vimse Mus
og legede Fangeleg og Tagfat
paa Borde og Hylder den hele Nat.
De havde lagt over, at hver skulde have
fuld Frihed og Lov til at slukke og gnave
af Fløden og Osten, ja kort at fortælle,
af alt, hvad der var, naar blot de sa'e: „Helle!“
Og saaledes gik det i mange Nætter,
de leged og aad af de lækre Retter.

Men Folkene de var saa onde i Sind:
en Aften de slap deres Rat der ind.
Da Legen begyndte, han var ikke sen,
før strax han i Rasken nappede en,
mens alle de andre smuttede i Hullet;
thi der var jo Fristed for dem under Gulvet.

Dog Staffen, som var bleven Rattens Fange,
den raabte sit „Helle“ vel hundrede Gange;
men tror I, at Ratten da slap den igjen?
Nej, han kjendte Vegen lidt bedre end den:
naar man har et Fristed og har det forladt,
saa gjælder et „Helle“ ej i Tagfat.

Lille Frida og hendes Kat.

er ligger et lille Hus tæt ved Landevejen, rent og nydeligt ser det ud: Døren er rødmalet, Vinduerne blaa, hele Taget er grønt af Mos, og midt paa det staar den kridhvide Skorsten og opsender sin blaa bølgende Røg-søjle i den klare Sommerluft. Rundt omkring Haven og Gaarden staar de høje Piletræer som Vogtere, og inden for Have-

gjærdet er der Gange mellem de grønne Bede, hvor Timian og Lavendler blander Duft med Blomsterne. I Gaarden er alt paa sin Plads; Brøndvippen knejser nok saa højt som Skorstenen, og fra Husdøren lige hen til Laagen i Stakittet er der strøet en smal Gang af hvidt Strandsand. Alt ser saa smukt og indtagende ud, der maa være hyggeligt og godt der inde! — Men hvorfor er

Gardinerne baade Nat og Dag for de Vinduer, der vender ud mod Haven? Jo, det skal jeg sige dig, der ligger to Børn syge der inde af Mæslinger. Det er en Dreng og en Pige; da de var raske, var de altid sammen og delte alt sammen, nu, da Mæslingerne kom, kunde den ene ikke have dem, uden at den anden ogsaa maatte faa dem. Men hvor var det dog kjedeligt for dem at ligge der i Mørke de lange Dage. De maatte ikke en Gang staa op og løfte Gardinet lidt for at se ud i Haven, altid skulde de ligge i Sengen; o, hvor dog Tiden var lang!

„Frida!“ sagde Drengen, „er du mere syg?“

„Nej, jeg tror det ikke,“ sagde Frida.

„Skal vi da ikke sige til Moder, at vi nu er raske,“ blev Drengen ved, „og spørge, om vi saa maa komme op?“

„Det kan ikke nytte noget, Harald,“ sagde Frida, som var lidt ældre og fornuftigere end Drengen, „det har vi sagt saa tit; Moder siger altid, vi skal blive liggende.“

Harald lagde Hovedet igjen tilbage paa Puden og var slet ikke tilfreds med at skulle blive i Sengen. Da hørte de ganske sagte sige: „Mon de sover?“

„Fader!“ raabte begge Børnene paa en Gang. „Fader, kom her ind!“ Og nu kom Faderen ind i Kammeret til dem.

„Hvorledes har I det?“ spurgte han.

„Vi har det godt,“ raabte de begge, „maa vi saa komme op?“

„Nej,“ sagde Faderen, „nu skal I kjønt blive liggende; og naar I saa smukt er taalmødige, til

„S er rigtig raske, skal S faa det, jeg her har. Kan S gætte, hvad det er?“

„O, det er en lille Misskat!“ raabte Drengen, der fik Hovedet af en lille Ratteskilling at se, som Faderen holdt under Frakken, „o, det er en lille Misskat! Maa det være min, fordi jeg gættede rigtigt?“

„Det kommer an paa dig selv,“ sagde Faderen, „nu kan S begge have den til eders Legekammerat, mens S skal ligge i Sengen, men den skal tilhøre den af jer, som er kjærligst imod den og holder mest af den!“

Saa var den deres Legekammerat, og da den jo skulde have et Navn, blev den kaldt „Tulle.“ Hvor det var en pudsig lille en, altid fuld af Skjælmeri og lystige Indfald! Den sprang fra den ene til den anden, naar de blot bevægede Fingrene lidt. Hvor nu Tiden gik! En Dag var fortere, end en Time før havde været! Og saa en Morgen sagde Moderen, at nu maatte de komme op. Naa, hvor der blev en Glæde. Medens de var syge, havde Moderen shet nyt Tøj til dem begge, det skulde de nu have paa for første Gang. De fik Lov til at komme ud, og Tulle fulgte med; han sprang omkring i Haven og Gaarden efter ethvert Blad, der bevægede sig i Binden, klatrede af Raadhed op i Træerne, og da var det, som han sad og lo ad dem, fordi de ikke kunde naa ham. Til sidst kom han dog ned igjen for at springe efter Boldten, som de trillede hen ad Havegangen. — Dog det vilde blive for langt at fortælle om alle hans Løjer og alle hans Krumspring; det maa være nok at sige, at Tulle var den mest pudsig

lille Kat, man kunde tænke sig. Men du spørger vel: Hvem holdt saa mest af ham, Frida eller Harald? Ja det skal du snart saa at se. De holdt begge meget af Tulle; men Harald kunde nok lide at drille ham lidt, trække ham i Halsen og flappe ham imod Haarene, og det kunde Tulle ikke lide. Mangen Gang tog han ham ogsaa paa Armene og bar ham et langt Stykke hen ad Landevejen; der slap han ham, og saa løb de omkap tilbage til Huset.

Da de en Gang saaledes kom løbende, mødte de en Skærslipperfamilie. Der var spændt to store Hunde for Kjøretøjet, som Manden sthyrede. Konen gik ved Siden af med et lille Barn bundet paa Ryggen, og fire sorte, snavsede Unger vraltede bag efter. Da Harald saa dette Optog, gik han saa langt til Side, han kunde, og Tulle for ved Synet af Hundene op i et lavt forkrøblet Piletræ, der stod ved Bejskanten.

„Det var et prægtigt Skind!“ raabte Skærslippermanden og saa efter Ratten.

Skærslipperkonen forstod ham, og i det hun gik forbi Træet, rakte hun op og tog Tulle i Nakken, og i et Nu var han skjult i hendes Forflæde, og afsted for Selskabet.

Harald stod aldeles fortabt; han kunde ikke sige et Ord; først da de var et Stykke borte, brast han i Graad og gik hjem og ned i en Krog af Haven. Der sad han og græd, for han turde ikke gaa ind og sige, at Tulle var stjålet, og der fandt noget efter Frida ham siddende, skjulende sit Ansigt i sine Hænder.

„Hvad græder du for?“ spurgte hun.

„For Tulle,“ hulkede han.

„For Tulle?“ gjentog Frida, „hvor er da Tulle henne?“

„Skærslipperen har taget ham,“ sagde Harald og saa op for at se, hvad Virkning hans Ord gjorde paa hende; men i det samme brast han igjen i Graad og begravede sit Ansigt i Hænderne.

„Har Skærslipperen taget ham, Harald?“ sagde Frida, „men hvorfor sagde du ikke, at Tulle tilhørte os?“

„Det ved jeg ikke,“ sagde Harald.

„Frida stod et Øjeblik uden at sige et Ord, medens Taarerne trillede ned ad hendes Kinder, pludselig tørrede hun sine Øjne og sagde:

„Harald, jeg løber efter dem og siger, de skal give os Tulle tilbage!“ Og med det samme løb hun hen imod Havelaagen.

„Nej, nej, nej!“ raabte Harald, „Frida gør det ikke! De slaar dig ihjel, uh, de saa saa grimme ud!“

Men Frida hørte ham ikke, hun var allerede ude paa Bejen og løb afsted, alt hvad hun kunde.

Ude ved Granstoven havde Skærslipperfamilien lejet sig. Ungerne for omkring mellem de tætte Graner; Manden, Konen og Hundene hvilede sig i Landevejsgrøften. Der traf Frida dem. Hun havde slet ikke tænkt paa at være bange; men nu, da hun stod lige ved disse Mennesker, der saa saa mørke og skumle ud, blev hun helt underlig til Mode. I det hun kom dem nær, saa de op, og hun blev da staaende og bad saa bønligt, at selv det haardeste Hjærte maatte røres:

„O, giv mig Tulle tilbage! giv mig min Kat, som I har taget!“

Alle Skærslipperungerne kom strax, som om de var kaldte, omringede hende og saa forundrede paa hende. En af dem kom slæbende med Tulle, og Frida fik igjen Taarer i Øjnene ved at se sin Kat i de stygge Skærslipperungers Hænder. Nu kom ogsaa Skærslipperkonen hen til hende, og Munden løb paa hende uden Ophold.

„Staffels Barn,“ sagde hun, „saa det var din Kat. Havde jeg vidst, at den tilhørte en saa sød lille Pige, som du er, havde jeg aldrig kunnet nænne at tage den; godt var det, at du kom, før vi flaaede den, for det er kun Skindet, vi bryder os om, skal jeg sige dig. Men hvor er du fin,“ blev hun ved og saa op og ned ad Frida, „ny fra Top til Taa er du jo. Jeg kunde have lyst at se, hvorledes mine Unger vilde se ud med den Stads paa, naturligvis vil jeg kun se, hvorledes det klæder dem; du skal ikke være bange mit Barn!“

Frida turde naturligvis ikke have noget imod, at en af Skærslipperungerne fik hendes smaa Sko paa, en anden hendes Forklæde, en tredje hendes nydelige lille Hue, de skulde jo blot prøve det! De dansede og hoppede som vilde Dyr af Glæde over at være pyntede, og imens det gik for sig, havde Konen givet Frida Tulle tilbage.

„Saa min Glut,“ sagde hun, „gaa du nu med din Kat og skynd dig at komme hjem, før det bliver mørkt.“

Frida tøvede endnu lidt; men Konen blev ved:

„Na, lad du de smaa Unger more sig lidt! De har saa sjældent nogen Fornøjelse, du kan godt

løbe paa de bare Strømper, de andre maa løbe mange Mile paa de bare Ben. Skynd dig nu at komme afsted, ellers vil de maaske have Ratten med, løb nu, mens du har den."

Saa maatte Frida gaa hjem; hun kysjede og flappede Tulle, men jo nærmere hun kom Hjemmet, jo mere tænkte hun paa, hvad hendes Moder vilde sige, naar hun fortalte, at Skærslipperfolkene havde faaet hendes Sko, hendes lille Hue og hendes ny Forklæde, som Moderen havde syet hende. Hun var saa angest, hun turde ikke gaa ind; hun vidste ikke, hvad hun skulde gjøre. Godt var det, at det var næsten mørkt, og at der endnu ikke var tændt Lys inde i Stuen, hun kunde da komme ind uden at blive set, saa maatte det gaa siden, som det vilde.

„Men Barn,“ sagde hendes Moder, da Frida traadte ind ad Døren, „hvor har du dog været? Din Fader og jeg har ledt efter dig og været urolige for din Skyld, ude i Haven fandt vi Harald grædende, men dig kunde vi ingen Steder finde, du slemme Pige, der løber bort fra os!“

Frida brast i Graad og kunde ikke sige noget. Omfider fik de hende dog til at fortælle det hele, at hun var løben efter Skærslipperne og havde faaet Tulle tilbage, samt hvorledes Konen havde narret hende.

„Jeg kunde ikke gjøre for det,“ sagde hun, „Konen sagde, at de kun skulde prøve mit Tøj, men da jeg skulde gaa, maatte jeg ikke faa det igjen.“

„Du skal ikke være bange mit Barn,“ sagde Faderen, „vi er ikke vrede paa dig, du er en rigtig god lille Pige, den, der er god mod Dyrene, har et godt Hjærte. Jeg er glad for dig, du er min

egen rare Frida!" Og saa kyskede baade Faderen og Moderen hende.

Da var der nogen, som græd henne bag Raskelovnen, det var Harald.

"Frida og Tulle kan aldrig lide mig mere," sagde han, "og I ikke heller, det ved jeg godt; men jeg gjorde det ikke med Vilje; jeg turde ikke sige noget, for baade Hundene og Folkene saa saa fæle ud!"

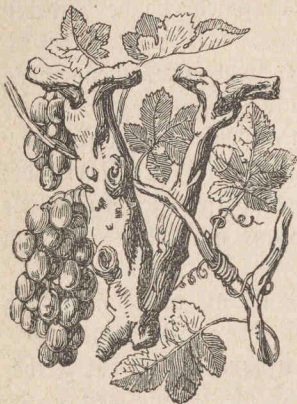
Nu maatte Moderen til at trøste ham, og saa var al Bedrøvelse forbi i den lille Stue.

Men fra denne Dag tilhørte Tulle ene Frida. Da hun kom til at gaa i Skole, fulgte den hende altid et Stykke paa Vej, og den vidste bestemt, hvad Tid hun kom tilbage, og passede da paa at møde hende paa Halvvejen.

Nu er der ikke mere at fortælle om Tulle og Frida. Sidst da jeg besøgte hendes Forældre, spurgte jeg min lille Veninde:

"Hvad fik saa du, lille Frida, i Julegave?"

"Jeg fik saamænd et Par ny Sko og et nyt Forklæde af Moder," sagde hun; "men jeg syede til Tulle et rødt Halsbaand, som han kun maa saa paa om Søndagen. Det var lille Juleaften, jeg sad og syede paa det, han sad ved Siden af mig, og sjønt han var saa søvnig, at han knap kunde holde Øjnene aabne, kunde han dog ikke lade være at se, hvad det var, jeg syede paa; derfor blev han slet ikke saa glad, som jeg troede, han skulde blive, for han vidste i Forvejen, hvad han skulde have af mig.

Arresø.

ed Ramsbjerg rinder en
 liden Na,
 den kom en Møller en
 Gang og saa;
 han saa dens Bover helt
 lystig skylle
 og tænkte: de kan vel
 drive en Mølle!

Saa bygged han op af Sten og af Træ
 et Hus og en Mølle i Bakkens Læ,
 en Dæmning, sikker og stærk han gjorde
 og lukked for Strømmen med svære Porte.

Dg da nu Vandet sin Frihed fik,
 det bruste mod Hjulet, og Møllen gik,
 og Drevene klapped, og Stenene tumled,
 saa hele Ramsbjerg rysted og rumled.

Men inde i Bjærget, der boede Ram,
 han var en Trolld, helt arrig og gram,
 og da det Bulder han fik at høre,
 det skurrede rædsomt i hans Dre.

Dg mens nu Møllen om Ratten stod,
 sin Hule i Bjærget Trollden forlod,
 gik ud til Naen og drak af Vældet,
 til Fiske laa paa det tørre og sprælled.

Paa Bakken Tinde steg derpaa Ram
og spytted langt fra sig den vældige Dram,
som dybt i en Dal da kom til at lande
og blev til Arresøs mørke Bände.

Hvorledes det Mølleren siden gif,
af Sagnet man aldrig at vide fik.
Men Søen end nede i Dalen ligger
og driver nu Frederiksbærks Fabrikker.

Dg stor Betsignelse deraf flød,
derover tog Ram til sidst sin Død. —
Frygt derfor ikke for Trolde lede,
hvor de saa' Klinte, vil vore Hvede.

Spillemanden med Harpen.

Der var en ung Spillemand, han kom
sent en Aften fra et Gilde med
Violinen i en Rævebælg og skraaede
over Marken mod sit Hjem. „Trala, tralalalala!“
nynnede han og gif i Takt til Melodien; det var
den sidste Polka, han havde spillet. Skyerne drev
om oppe paa Himlen, snart lod de Maanen
straale i sin fulde Glans og snart skjulte de den
aldeles, saa der blev en dæmrende, usikker Belysning
over hele Landskabet. Da forekom det Spille-

manden, som om Nisser dansede lystigt omkring efter hans Melodier, og da en Sky i det samme skjulte Maanen, hørte han nogen bag ved sig raabe:

„Stop lidt! Du tager saa lange Skridt!“

„Lange Sting gi'er Brød i Huset, og lange Skridt kan batte lidt!“ sagde Spillemanden, for han var altid ved godt Humør. Derpaa vendte han sig om og ventede paa den kommende.

„Nu kommer jeg, nu kommer jeg,“ sagde en lille Mandssling med langt Skjæg og Rathue paa Hovedet. Spillemanden kunde lige skimte, at han kom trippende hen imod sig.

„Har du godt nyt, lille Fa'er?“ spurgte Spillemanden.

Den lille kom nu pustende helt hen til ham. „Vil du tjene en god Belønning?“ sagde han, „saa kom og følg med; der er kun et kort Stykke at gaa.“

„Hvad skal det sige?“ spurgte Spillemanden; „men lad gaa!“ Og med den lille til Vejviser travede han afsted over Marken, indtil de standsede ved en Høj, hvor der var en Indgang mellem to Stene. Mandsslingen pegede paa Indgangen og sagde: „Kan du tage mig det bort?“

„Hvilket?“ spurgte Spillemanden; „hele Højen?“

„Nej, dette!“ sagde den lille, og nu saa Spillemanden, at han mente en Korsædderkops Bæv, som var udspændt mellem Stenene; han strøg det i en Haandevending bort, og hurtigt smuttede den lille der ind, Stenene slog sammen efter ham, og Højen var lukket.

„Det var løjerligt!“ tænkte Spillemanden,

mens han gif hjem; „men alligevel snød han mig for Belønningen.“

Den Nat havde han en forunderlig Drøm. Det forekom ham, at han laa i sin Seng lysvaagen; da gif Døren op, og ind kom den lille Mand slæbende paa en Harpe, som han satte midt paa Gulvet.

„Her er din Løn, Spillemand!“ sagde han, „kom nu og prøv, om du kan spille!“

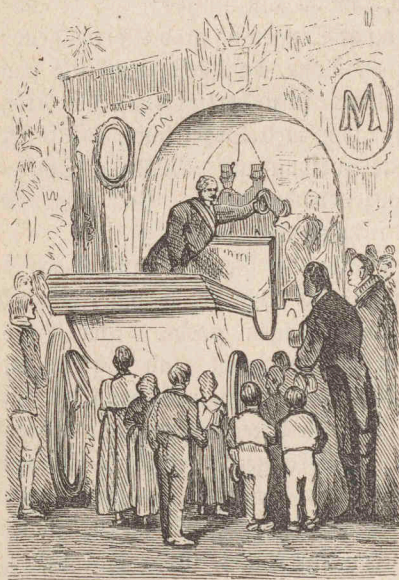
Han stod da op af Sengen og greb i Strængene; men der kom ikke en Tone, da blæste den lille paa hans Fingre, og hvor forunderligt var det ikke, nu bruste Tonerne som med Orgelklang, og i det samme var den lille forsvunden. Men da Spillemanden om Morgenens vaagnede, stod Harpen ganske rigtig inde i hans Kammer.

Da stak han alle de Penge, han ejede, i Lommen, tog Harpen paa Ryggen og vandrede til den store Stad, hvor Kongen boede. Her lejede han sig ind i det fineste Hotel, lod sig sy ny Klæder og bekjendtgjorde, at han vilde lade sig høre der i Byen. Og da Aftenen kom, var Salen fuld af Menneſter, og Kongen og hele Hoffet var der; thi Rygtet om hans forunderlige Spil havde udbredt sig i hele Staden; Folk havde staaet Aftenerne forud uden for Huset, hvor han boede, og hørt paa ham.

Nu kom han frem for Mængden, han lod sine Hænder glide hen over Strængene, og Tonerne bruste gjennem Salen, det var som Bølgernes Skulpen mod Strandbredden, Bladenes Raslen i Bøgeskoven, naar Vinden sagte bevæger dem, og som Lærkens Triller over bølgende Kornagre.

Intet kunde være dejligere; der var en Jubel og en Begejstring.

„Nu forstaar jeg,“ sagde den gamle Konge og klappede Spillemanden paa Skulderen, „hvoreledes David kunde formilde Saul, naar han var mismodig: jeg har i Aften følt mig som et Barn, saa sorgløs og saa glad. Disse Toner glemmer jeg aldrig!“

en dette var kun Begyndelsen til Spillemandens Lykke; han rejste nu fra den ene Hovedstad til den anden, og alle Begne var Rygtet om ham ileet forud; overalt blev han modtaget som en Konge, og af Ære og Berømmelse vandt han mere end nok;

men han vandt ogsaa andet end Ære og Berømmelse, han vandt blanke Dalere, og til sidst havde han hele sin Ruffert fuld.

Da kastede han Harpen paa Loftet og levede højt for sine Penge. Venner havde han en Overflodighed af, der hjalp ham at sætte dem over Styr,

og selv var han heller ikke sparsommelig. Kjøbte han for en Mark, fastede han en Daler paa Disken og sagde: „Det slaar lige til!“ Saa varede det da ikke længe, før han kunde se Bunden i Rufferten, og da han først var naaet saa dybt, gif Resten snart. Og hvor uheldigt var det ikke, hans Benners Penge var ogsaa slupne op i de Dage, ellers havde de saa gjerne hjulpet ham.

Da tog han en Morgen, før endnu nogen i Byen var oppe, sin Harpe ned fra Loftet, støvede den af og drog igjen ud i den vide Verden. Han var allerede naaet langt ud paa Landet, og det var højt op ad Dagen, da han mødte et Bondetog til Bogns, som førte til Kirke.

„Hej, du Spillemand!“ raabte de paa den første Bogn, „sæt dig op her, saa det kan gaa med Lystighed!“

Han satte sig op, rørte Strængene, og de klang saa højt og fyldigt, at de overdøvede Bognlarmen.

Nu gjorde Vejen en Bøjning, og et Stykke for ude laa Kirken, Spillemanden kom til at se ud over Marken, og da saa han den lille, skjæggede Mand staa paa en Bakke med opspilede Rinder og blæse af alle Kræfter; han følte en isnende Kulde i sine Fingre, og i det samme kom der ikke en Tone mere fra Harpen, og væk var den lille.

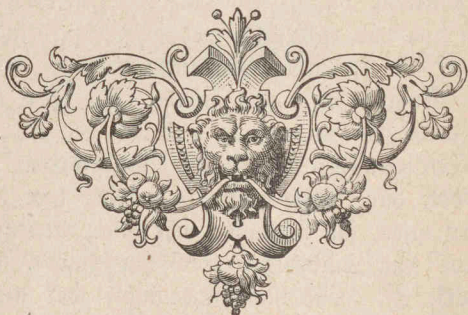
Spillemanden ænsede ikke Bondeskarens Latter og Spot, han vidste knapt, hvorledes han kom af Bognen igjen, saa forstumlet var han; men nu han stod ene paa Landevejen med sin Harpe, fattede han først ret, hvad han havde tabt; der var ikke en Tone mere i den.

„Du er Skyld i al min Ulykke!“ sagde han, talende til Harpen; „før jeg fik dig, var jeg lykkelig!“ Og han tog fat paa den og slog den med al sin Magt ned mod den haarde Landevej, saa den brast i Stykker. Men hvad var det! Inde i Harpen havde hans gamle Violin været skjult, og nu kom den til Syne.

„Hvad ser jeg!“ raabte han med Henrykkelse og greb Violinen, „min bedste, gamle Ven! Du, ved jeg, bliver mig tro og vil ikke svigte!“

Og Violinen fulgte ham gennem Verden, og det lidet, han tjente ved den, nød han med større Tilfredshed, end da Harpen bragte ham uhyre Skatte.

„Det var egentlig en Ungdomsdrøm, det hele,“ sagde han siden. „Der var dog altid en Skygge i min Glæde, naar Folk tilslappede mig Bisald; det var ikke mig, men Harpen, det gjaldt, folte jeg. Nej, kun den Løn, som fortjenes ved Arbejde, nydes med sand og varig Glæde!“

Jægerens Eventyr.

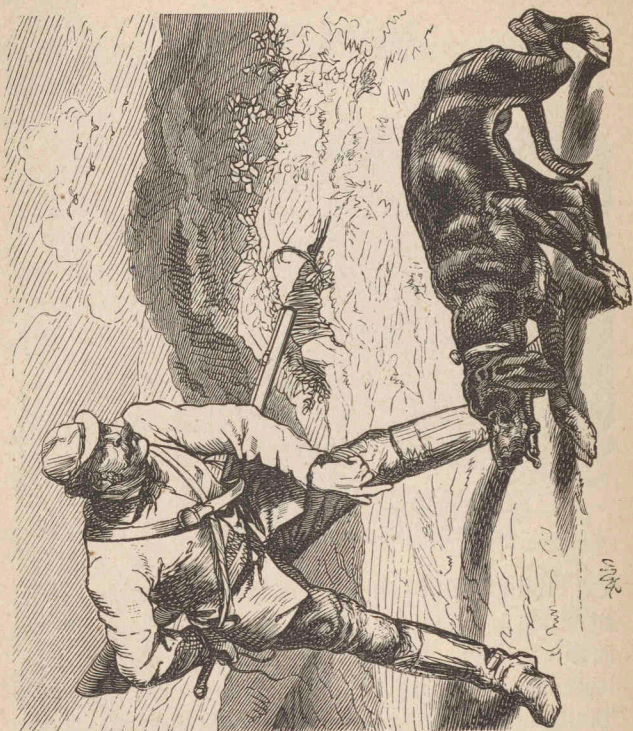

En tidlig
Sommer=
morgen tog
Jægeren sin
Bøsse paa
Nakken,
tændte sin
Pibe og gik,
fulgt af sin
Hund, ud
i den grøn=
ne Skov.

Det lystige Dyr travede omkring gennem Buske og Græs og kom en Gang imellem tilbage, driv= vaad af Dug, stillede sig foran sin Herre med logrende Hale og begyndte derpaa en ny Fart. Pludselig hørte Jægeren Hundens lydelige Gøen et Stykke fremme i Skoven; han paaskyndede sine Skridt, og da han kom til Stedet, stod en gammel, frumbøjet Kvinde for ham; hende var det, Hunden vilde formene at komme frem.

„Kald din Hund tilbage!“ sagde hun, „den æder mig jo!“

„Diana! Vil du komme her,“ raabte Jægeren haardt, og strax krøb den med sænket Hale hen for hans Fødder; derpaa sagde han muntert: „Naa, det er jer, gamle Else! I har været ude at samle Urter, ser jeg; hvilken Krydderdrik skal I koge af

dem til at forgive Folk med!" Det blev sagt i Spøg, for han var et lystigt Sind, og han mente intet ondt dermed.

"Herre Gud," sagde hun, "misunder du mig nu det Par Skillinger, jeg kan tjene!"

"Nej, saamænd, gjør jeg ikke, Else!" svarede Sægeren; "var jeg rig, sparkede jeg jeres gamle Kønne om og byggede jer et Hus af Sølv med Dør af Guld og Vinduer af Diamanter, og I skulde leve som en Prinsesse!"

„Lidt mindre kunde nok gjøre det,“ sagde Else; „men for den Sags Skyld vilde jeg ønske dig rig for at se, om du er bedre end alle de andre; jeg tænker lige paa, hvad man siger om store Drd og fedt Flesk.“

„Det sidder ikke fast i Halsen, mener I,“ sagde Tægeren; „men jeg lover ikke mere, end jeg vil holde. Bliver jeg rig, saa kom til mig! Ja, bliver jeg Konge, skal I saa en Prins og det halve af Kongeriget, saaledes gaar det jo i Wventhyrene; hvad siger I til det?“

„Ha ha!“ lo gamle Else, „jo, vi skulde træde en Dans paa Slottet, han og jeg, det kan nok hænde sig! Men glem det nu ikke, min Søn!“

Dermed skiltes de ad. Tægeren havde talt i Spøg, dog det var virkelig hans Hjærtens Mening, han syntes, at det maatte være en stor Glæde at kunne hjælpe den gamle Kvinde, saa hun kunde leve sorgfrit i sin høje Alderdom; men han var jo ikke rig, og saa var de Tanker ude af hans Sind.

Solen steg højere og højere op, og Duggen svandt, da var Tægeren kommen til Udkanten af Skoven; der satte han sig paa Skrænten og delte sin Frokost med Diana. Nedenfor strakte sig en vid Eng, hvorigjennem en lille Å snoede sig; dens Løb var betegnet ved høje Rør og Siv og hist og her ved nogle buskagtige Elletræer. Langt ovre bag den tætte Elmealle tittede Herregaardens Spir og røde Gable frem. Det var som ved en pludselig Indstybelse, at Tægeren sagde halv højt, i det han fik Øje paa Gaarden:

„Seg vilde ønske, jeg var i Grevens Sted!“

Maaske er nogle Øjeblikke i et Mennekses Liv lykkeligere end andre, og dette Ønske blev da

udtalt i et saadant; thi næppe var Ordene sagde, før han sad i Grevens Spisestue ved Frokostbordet; han strakte magelig Benene fra sig, og hans Ansigt bar Præg af Kjedsommelighed, han havde slet ingen Appetit; Hunden laa ved hans Stol og gad ikke gnave de Ben, der var kastede til den.

Da gik Døren op, og gamle Else traadte ind, krumbøjet og støttende sig paa sin Stol.

„Jeg har taget mig den Frihed,“ sagde hun, „at henvende mig til Dem, Hr. Greve, om en lille Understøttelse; jeg er gammel nu, kan ikke arbejde og har vel ikke lang Tid tilbage!“

Hans Ansigt antog et fortrædeligt Udtryk ved Synet af den gamle Kvinde og ved at høre hendes Bøn. „Har I henvendt jer til Fattigvæsenet?“ spurgte han.

Nej, det havde hun ikke og vilde det saa nødig.

„Da er det dog bedst, min gode Kone, at I gjør det alligevel!“ sagde han. „Skulde jeg hjælpe alle, som kommer her, fik jeg nok at gjøre!“ Med en Haandbevægelse gav han hende til Kjende, at han var træt af at tale, og at hun skulde gaa; hun kastede et langt, stikkende Blik paa ham, i det hun gik ud af Døren.

Han rejste sig ærgerlig op, gik et Par Gange frem og tilbage i Stuen og kastede sig derpaa i en magelig Lænestol.

„Derksom jeg var Konge i Landet,“ udbrød han, „havde jeg for længe siden opført en Bygning til at putte alle Tiggere i; thi først da kunde man sige, man havde Ro og Landefred. Ja, jeg vilde ønske, jeg var Konge!“

Det var igjen i et lykkeligt Djeblik, han ønskede, og Ønsket var opfyldt i samme Nu; han var Konge.

Med sex snehvide Heste for sin kongelige Karet kjørte han ud. Han kjørte tæt forbi den store Bygning, han havde ladet opføre, der skulde huse alle Tiggere; den lignede et Fængsel, og det var den ogsaa snarere end noget andet. Ret som Kongen var ud for Porten, blev en gammel Kvinde ført der ind. Hun vendte sig om og saa med et forunderligt Blik paa ham; det var, som Heste og Vogn derved blev tryllede fast til Jorden, og han selv blev ganske uhyggelig til Mode.

„God Dag, min smukke Tæger!“ raabte Kvinden, det var ingen anden end gamle Else; „nu er du jo Konge, skal jeg nu føres hen til Sølvet med Gulddøren og Diamantvinduerne? eller skal jeg have Prinsen og det halve Kongerige? ha ha!“ lo hun derpaa, og aldrig havde han hørt en saadan Latter; den fuste ham om Drengene som Stormen, naar den griber i Trætoppene, og et tusendtunget Ekko gjentager den. Det var, som alt omkring ham hvirvledes bort, det fornedede for hans Øjne et Øjeblik, og i næste Nu stod han igjen som Tæger lige over for gamle Else i Skoven.

Det forekom ham, at det hele havde været en Drøm, og han syntes at læse i hendes Ansigt, at hun kjendte den til Punkt og Prikke.

„Nu har jeg set ind i dit Hjærte, min Søn!“ sagde hun, „du er Mage til hele Resten! Men ønsk aldrig, at du maa blive rig — du er et meget bedre Menneske, saa fattig du er!“

Tægeren vendte hende Ryggen, han var ikke i godt Humør; ja, det var, som selv hans Hund skammede sig.

Sige for Sige.

n Proverhytter til Kroen kom
og satte sig ud i den lille Have,
og da han nu havde en fulden
Mave,
han kaldte paa Værten og bad
ham om
lidt Smørrebrød og et lille
Glas Rom

samt søjede til, som var han en Pave:
„Men Maden ikke af den Slags, som
I Kromænd plejer til Bønder at lave,
hvis jeg skal spise den, spar da paa Snavs!“
Da bukkede Værten ydmyg og tav
og fjærne sig som en lydig Slave.
Den fremmede tænkte og knejsede kjæft:
„En saadan Tølper maa læres Respekt,
jeg tror nok, han følte, jeg kunde ham ave!“

Kort efter han fik sin Snaps og sin Mad,
og alt gik herligt, saa længe han spiste;
men da han var færdig og rejste sig — hvad
gik der dog af Hunden, som tæt ved sad,
den knurrede og gøede og Tænder viste.
For nu det glubende Dyr at formilde
han et Stykke Brød den række vilde;
men rasende for det imod ham hen
og tav først, da han sig satte igjen.
Da kom just Værten tilpas ud i Haven.
„Hej!“ raabte den rejsende, nu var han gnaven,

„hvad fejler Bæstet, hvad gaar der af Hunden?
jeg hyder den Vede — den snærrer og go'r“.

Da svarede Bærten og bukked som før:

„Ja ønsker Herren at vide Grunden,
saa er det fordi, at tit det hændte,
naar Gjæsterne sad her ude og drak,
at mangan en Stymper listelig stak
ud gjennem Havelaagen og rendte
bort uden en Gang at sige Tak.

Men da jeg nu altid foretrak
at have saa lidt som muligt »in mente«

saa har jeg dresferet min Hund „Rosaf“,
 til at passe paa alt lumpent Paf,
 af hvem jeg saadanne Streger kan vente.
 Og Hunden er udmærket, som De saa,
 til denne sin Gjerning, saa klog og forsigtig“.
 — Det smagte Prøverhytteren paa,
 og da han laved sig til for at gaa,
 han var lidt muggen, men ikke saa vigtig.

Et Billede fra Svejts.

ojt oppe paa Alperne, paa de Græsgange,
 som vrages af Kvæget, gif en lille Dreng
 og vogtede Geder. Han hed Jakob og
 var kun elleve Aar gammel, men han
 var allerede fader- og moderløs. Mo-
 deren havde han først mistet, i det en Lavine havde
 omstyrtet deres lille Træhytte, en Gang hun var
 alene hjemme, og begravet hende under Ruinerne.
 Aaret efter styrtede Faderen, der var Fører for de
 rejsende, ned fra Mont Rosa, som han tillige med
 nogle Englændere havde besteg. Saaledes var
 det gaaet til, at stakkels Jakob var ene i Verden,

og disse sørgelige Omstændigheder havde vel bevirket, at der var en Alvor i hans Sind, som kun lidt stemmede overens med hans Alder. For at slippe for at forsørge Drengen og for tidlig at vænne ham til selv at tjene sit Brød havde Sognet skaffet ham Tjeneste hos en Bonde som Gede-dreng. Hver Morgen, naar det gryede ad

Dag, drev han sin Hjord op paa Fjældet; han var da ganske overladt til sig selv den hele Dag, og lidt tørt Brød med Ost til var hans tarvelige Kost. Men hvor var der ikke dejligt der oppe! Naar blot Gederne vilde græsse roligt paa de jævne Skraaninger og ikke forvilde sig ud paa smalle Afstæser, hvorfra han med stor Møje maatte

hente dem tilbage, saa syntes han, han havde det som en Konge. Alperoser og andre dejlige Blomster, som ikke kan tribes i Lavlandet, vrimlede her af; men de sjældneste voksede paa de farligste Steder, dem maatte han ogsaa have, og naar han da saa enkelte fremmede nede fra Badestedet begive sig op paa Fjældet, op paa hans Enemærker, da plukkede han hele Haandfulde, som han rakte dem, i det han høflig tog Hatten af.

„Bliver du ikke svimmel, naar du saaledes klatter omkring paa Klipperne?“ spurgte en Dag nogle unge Damer, som dristig havde vovet sig der op.

„Nej!“ sagde Drengen, „jeg har druffet Gedemælk fra jeg var ganske lille, saa faar man Gedeblood i sig og bliver aldrig svimmel.“

Nu viste han dem den lille Klippehule, hvor han søgte Ly i daarligt Vejr, han fortalte dem om sine Forældre, og de hørte saa deltagende paa ham, at han et Øjeblik følte sig saa forladt og ene, da de igjen var borte. Han stod længe hensesunken i Tanker og saa ned efter dem, saa langt han kunde øjne dem. Sin Hat havde han kastet fra sig, men da han nu atter vilde tage den op, laa der to store blanke Sølvmonter deri. Aldrig i sine Dage havde han ejet saa mange Benge, og i den første Henrykkelse over at besidde en saa stor Sum gjennemkrydsedes hans Hoved af Tusende Planer for dens Anvendelse.

„Nej, jeg vil gemme dem!“ sagde han roligere ved sig selv, „saa finder jeg nok en Gang paa noget rigtig nyttigt at bruge dem til.“ Og han stak dem derpaa ind i en lille Kevne i sin Hule

og tilstoppede Nabningen med Mos. Han havde lige endt dette Stykke Arbejde og var igjen kommen ud for at mønstre sin Hjord, da han saa en frygtelig Orn svæve i Luften og pludselig flaa ned paa et af de unge Kid. Som et Lyn fløj han det til Hjælp og drev Rovfuglen, der blev aldeles forvirret ved saaledes at blive overrumplet, ind i Fyrrefloven, hvor den indvikledes i nogle Brombærranker, og nu hamrede han løs paa den med sin Stok, til den farlige Fjende var dræbt. — Lykken syntes ret den Dag at være ham gunstig. Da han om Aftenen drev Gederne ned mod Gaarden i Dalen, mødte han en rejsende, en af disse Englændere, som støver Alverden omkring for at øde deres Penge. Den sjældne Fugl blev set, beundret og betalt Drengen med en ti Gange større Sum, end den var værd; den skulde udstoppes og sendes til Musæet. Men Dagen efter syntes Drengen, at hans Skatkammer var saa righoldigt som en Konges.

Naa, nu gif Dagene, den ene efter den anden, der var ingen Afvevling i Drengens Liv. Vejret blev raat og koldt, det lakkede ad Efteraaret.

En Aften, efter at Jakob havde ført Gederne hjem, fandt han sin Husbond ualmindelig opbragt. Røgteren, som passede Kvæget paa de lavere Græsgange, havde været skjodesløs, og en af de bedste unge Køer var styrtet ned af en Skraaning og havde flaaet sig ihjel; kun Huden og lidt af Kjødet havde Værdi. Røgteren skulde derfor erstatte Tabet.

Da Jakob var kommen i Seng, laa han

længe og tænkte paa det skete Uheld. Røgteren havde rigtignok aldrig været god imod ham, havde altid været ham paa Nakken og knubsede ham, naar han saa Lejlighed dertil; men Jakob vidste, at han var fattig, og nu skulde oven i Kjøbet hans Løn afkortes; det gjorde Drengen saa ondt for ham, at han slet ikke kunde falde i Søvn.

„Seg vil give ham alle Pengene,“ tænkte Jakob, „hvad skal jeg selv bruge dem til? Maaske han saa bliver lidt venligere imod mig.“ Og lydløst stod han op af Sengen, listede sig ud af Kammeret og steg i den kolde, maaneklare Nat til Tjælvs.

Det kunde vel være ved Midnatstid, da der blev banket sagte paa Røgterens Dør, og Jakobs Stemme hvistede uden for: „Mikael, luk lidt op, jeg vil tale med dig!“

„Hvad vil du her, Dreng? Gaa i Seng med dig!“ snærrede Røgteren, ærgerlig over at blive vækket. „Pak dig, eller jeg skal komme og hjælpe dig afsted!“

„Mikael!“ sagde Drengen igjen, som havde han ikke hørt Røgterens Trusel, „jeg vilde gjerne give dig nogle Penge.“

Da kom Mikael paa Benene og luskede Jakob op.

„Tror du, det er nok til at betale Koen med?“ spurgte han, i det han rakte Røgteren de blanke Sølvpenge.

Han vidste næsten ikke, hvorledes Mikael tog imod dem, eller hvad han sagde; men han syntes dog, da han igjen lagde sig i sin Seng, at Røgteren

nok kunde have sagt ham Tak og ikke behøvet næsten at puffe ham ud af Døren.

Om Morgenens, da Jakob igjen skulde afsted med Gederne, blev han kaldt ind til Husbonden; det var en usædvanlig Begivenhed. Manden gik lige til Sagen, og i det han lagde sin Haand paa Drengens Skulder, sagde han: „Hør, Jakob, hvorledes er du kommen ærligt til de mange Penge, du gav Mikael. Han siger, at du kom aandeløs og forpustet i Nat og bragte ham dem; og han paastaar, at Folkene oppe i Sæterhusene i lang Tid har savnet Penge, som var gjemte i deres Klæder. De har ikke villet tale derom for ikke at faste Mistanke paa nogen. Jeg siger ikke, at du er Tyven, sig mig derfor ærligt, hvorledes du er kommen til Pengene.“

Den stakkels Dreng blev aldeles overvældet. Det er haardt, naar en god Vilje bliver saa misfjendt og mistænkeliggjort. Graaden kvalte hans Stemme, han stod og frammede sin Hat og tørrede med den Taarerne af Kinderne. Hans Blik faldt i det samme ud gjennem Vinduet; der stod Mikael ude og fortalte aabenbart paa sin Maade hele Begivenheden til Karle og Piger. Da for Blodet ham til Kinderne af Harmen over at blive kaldt en Tyv af den, han vilde gjøre godt; han tørrede sine Øjne og fortalte da sin Husbond om de to fremmede Damer og om Drnen, han havde dræbt og solgt til Englænderen, og til sidst om sin natlige Tur op paa Tjældet for at hente Pengene til Røgteren.

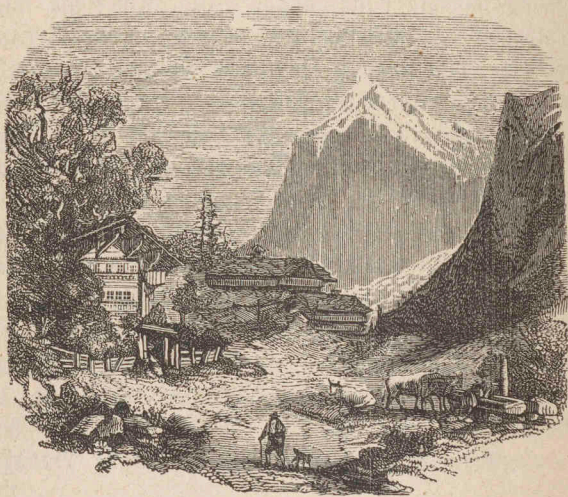
„Det er nok, min Dreng,“ sagde Bonden,

„lad os nu høre, hvem af Folkene, der har mistet Penge.“

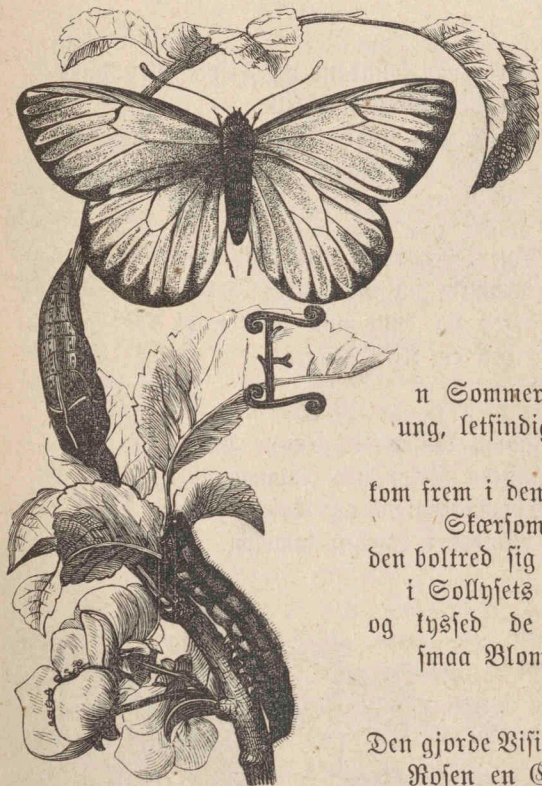
Og de blev kaldte ind, men ikke en havde savnet en Skilling. Mikael paastod rigtignok, at to Mark var forsvundne af hans Trøjelomme; men alle var enige om, at han havde druffet dem op om Søndagen i Kroen; og saa luskede han slukøret af.

„Saa er Jakobs Verlighed hævet over al Tvivl, som jeg nok tænkte,“ sagde den skikkelige Svejtserbonde til dem alle. — „Du fik Skam til Tak for din gode Vilje, min Dreng,“ søjede han til; „men jeg vil i det mindste vise, at jeg skønner paa et godt Hjærtelag.“

Og han holdt Ord, Svejtserbondens Gaard blev Jakobs andet Hjem.

Sommersuglen og Rosen.

n Sommersugl,
 ung, letfindig og
 glad
 kom frem i den lyse
 Skærsommer,
 den boltred sig kjækt
 i Sollysets Bad
 og kysfed de søde
 smaa Blommer.

Den gjorde Visit hos
 Rosen en Gang,
 og slet ingen Fare
 den aner;

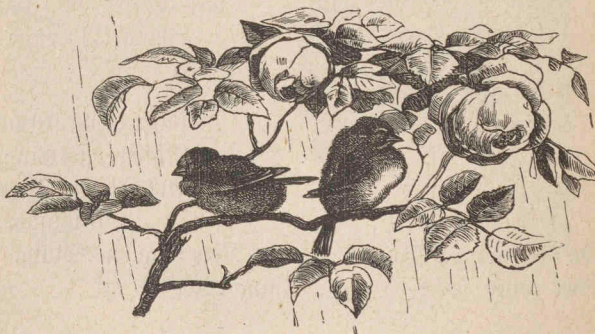
da kommer en Dreng med et Net paa en Stang,
 som røbed hans truende Planer.

Men Rosen den lukked sit Bæger omkring
sin Gæst, som den ej vilde svigte,
og Drengen, som lige var ved et Spring,
han tabte sit Bytte af Sigte.

Nu Faren var svunden, og Frihed blev budt
igjen til den pragtfulde lille, —
af, da var den død! Dens Vinger var brudt,
mens Rosen den skjærme vilde.

Og Rosen, den røde, blev hvid som Sne
og græmmede sig saa saare;
den bøjed sig dybt mod Jorden af Ve
og fælbed en Afskedstaare.

Og Solen kysjed det grønne Løv,
da visnede Rosen ved Flammen;
og Sommerfuglens og Rosens Støv
blev blandet i Jorden sammen.

Hos Bedstemoder.

en kjære; gamle Bedstemoder havde sit Værelse paa Solsiden af Huset; Vinrankerne tittede ind ad Ruderne, og her fra saa man vidt ud over Fjorden og Skovene. Her holdt hun mest af at dvæle med sine Minder, og her besøgte Børnene hende, saa hun havde det aldrig ensomt.

Det var netop hendes Fødselsdag. Sin Chokolade havde hun faaet over, og Børnene havde bragt hende to dejlige Buxetter til hendes Vaser paa Kommoden og en Kurvfuld af modne Kirsebær.

„Tak, tusend Tak, Børn!“ sagde hun, „det var rigtig kjønt af jer at huske paa mig; men mine Tænder duer ikke til Kirsebær, spis I dem selv, Børn, saa vil jeg glæde mig ved at se paa jer!“

Og de to mindste satte sig strax ned paa Gulvet og spiste, til deres Tænder var langt

surere end Kirsebærrene. De to større Piger fik Lov til at gennemgaa hendes Kommodeskuffe for at finde Duffetøj, og hver Gang de fandt en lille broget Klud, hed det: „Bedstemoder maa jeg ha' den?“ og saa smilte den gamle og nikkede. Men imedens alt dette gik for sig, talte hun med den store Dreng om hans Skolegang og om, hvad han lærte, og han fortalte hende hele lange Stykker af Fædrelandshistorien og alt, hvad han kunde huske af de andre Bøger.

„Du er jo en flink Dreng!“ sagde hun og tog ham under Hagen, „bliv saaledes ved, saa vil vi to altid være gode Venner!“

Da Børnene omsider hen ad Aften var fjedede af deres Lege, som hun taalmodig saa paa og glædede sig over, trængte de sig alle omkring hende, og saa fortalte hun dem en af sine mange Historier. Den skal I ogsaa saa at høre — her er den!

Rejseren kom en Gang hjem fra Sagten — fortalte hun — og da han var stegen af Hesten og havde sat sig paa sin Trone i Hallen, saa han paa sin Haand, og da savnede han den prægtige Guldring, hans Fader havde givet ham, og som indfattede en saa kostbar Edelsten, at man for den alene kunde kjøbe et helt Kongerige, hvis nogen vilde sælge et til den Pris.

Rejseren blev fortvivlet og i sin Fortvivlelse urimelig; han styrtede ud af Hallen, opsogte sin Kammerherre og sagde til ham: „Seg har tabt min Ring, skaf mig den tilbage!“

Kammerherren bukkede, som kun en Kammerherre kan bukke; derpaa fik han sat paa Kammer tjeneren, til ham sagde han: „Rejseren har mistet sin Ring! Du maa søge efter den og se at finde den.“

Kammertjeneren blev lidt muggen; hvor skulde han søge efter den? Han kunde lige saa godt lade være, for han kunde jo umuligt finde den. Noget vilde han dog gjøre, og saa gik han ned til Karlen og sagde: „Kejseren har tabt sin Ring, du maa strax se at finde den!“

Karlen havde andet at bestille, og saa sagde han til Drengen, hvad der var sagt til ham selv, og Drengen sagde det til Hunden, og Hunden for omkring i Gaarden og lugtede og snusede til Jorden, da kom han paa Spor efter Ratten.

„Bov, bov, Kis!“ raabte han, „du skal skaffe Kejserens Ring, den er bleven borte!“

Dg Ratten listede sig hen under et Grantræ, der var fuldt af Spurve, og til dem sagde den: „Hør Børn smaa! flyv ud og søg efter Kejserens Ring og bring mig den i en Fart, eller jeg bider Hovedet af jer alle sammen!“

Det var en frygtelig Trusel. De stakkels Spurve samlede deres Venner og Bekjendte, og saa fløj hele Flokken ud over Marken og spredtes til alle Sider; nogle fløj ind i Skoven, og hvert Blad, der laa paa Jorden, blev vendt for at se, om ikke Kejserens Ring laa under det; der var ikke en Krog, ikke en Plet, som ikke blev eftersøgt, og dog var Dagen endnu langt fra til Ende, da de havde fundet den.

Dg Spurbene bragte Ringen til Ratten, og Ratten bragte den til Hunden, og saaledes gik den videre fra Haand til Haand, indtil den kom til Kammerherren. Han lagde den paa en Sølvbakke og bar den ind til Kejseren. Dg Kejseren blev saa glad over at faa sin Ring igjen, at han paa

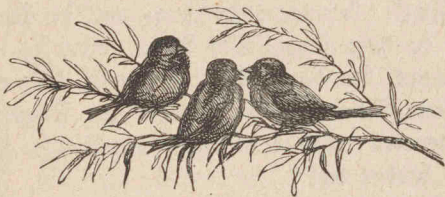
Stedet udnævnte Kammerherren til Ridder af Buffel-
ogen; det var den største Gresbevisning, han nogen
Sinde havde vist en Undersaat.

Saaledes gik det til, at Kejseren atter fik
sin Ring, og saaledes belønnede han den, der bragte
ham den. —

„Men Spurbene?“ sagde Børnene, „det var
dem, der fandt Ringen, blev de ikke belønnede?“

„Al nej,“ sagde Bedstemoderen, „hvorledes
skulde en Kejser belønne nogle usle Spurve? de
maatte være glade ved Bevidstheden om at have
gjort deres Pligt.“

Og Bedstemoderen smilte, som mente hun slet ikke, hvad hun sagde, og saa sluttede hun med de Ord, som vi ogsaa kan slutte med: „J ved nok, Børn, den højre Haand har Arbejdet, men den venstre faar Ringene!“

Benvedtræet.

„Se saa!“ sagde Eстераarsstormen til Træerne, „nu er Sommeren forbi, nu kan I pakke ind!“

„Allerede!“ udbød de alle paa en Gang, „vi er jo lige sprungne ud!“

„Snik, snak! gjør mig ikke gal i Hovedet!“ raabte Stormen, „eller jeg knækker den første, der knyer. Har I ikke staaet i fuld Pragt hele Sommeren? og er I ikke blevne beundrede af Mennesker og besungne af Fuglene? hvad kan I vente mere? Jeg handler efter Ordre; Vinteren har udsendt mig for at plukke Bladene af; det er min Forretning.“

Saa begyndte den da at plukke. Birken blegnede, og Bøgen blev ganske kobberbrun, da de mærkede, det var Alvor; Egen strakte sine senestærke Arme og knyttede Hænderne for at holde bedre fast paa sit Klædebon, men det røg i Luften ligesom alle de andre.

Da kom Stormen sent om Aftenen til Benvedtræet, som stod i Krattet i Udkanten af Skoven; det var et ganske lille Træ, som syntes altfor svagt til at gjøre Modstand.

„Na, lad mig staa endnu lidt!“ bad det bønligt; „mig har slet ingen Menneſker beundret, ingen Fugle beſunget; de ſang om de fine, lyſe Birke, de høje ſkyggefulde Bøge, men jeg var ſaa lille, ingen har lagt Mærke til mig, lad mig beholde min Sommerdragt endnu nogle Dage!“

Stormen ruſtede arrigt i Træet og ſpurgte: „Hvad hedder du?“

„Jeg hedder Benved!“ ſvarede Træet, „fordi mit Bed er haardt og hvidt ſom Ben.“

„Benved!“ gjentog Stormen, „jeg kjender intet Træ af det Navn. Er du maaske i Familie med Bedbenden? den har en Gang for alle ſaaet Lov til at beholde Løvet Vinteren over.“

„Nej,“ ſagde Benvedtræet, „det er jeg ikke, jeg er af Defamilien, den eneſte Repræſentant for den her i Landet. Og i Kina, hvor min Slægt voger, miſter ingen Træer Bladene om Vinteren.“

„Det kan gjerne være!“ ſnærrede Stormen, „men her er ikke Kina; du maa Skif følge eller Land fly, jeg har ingen Ordre til at ſkaane dig!“

Stormen var kort for Hovedet ſom alle Forretningsmænd og vilde netop til at tage fat igjen, da ſtandsede den pludſelig, ſom ſaldt den i Tanker, og derpaa ſagde den: „Ja, nu ſkal jeg tænke over det i Nat, jeg vil lægge mig lidt; men jeg lover dig ikke noget!“

Da lagde Stormen ſig, og der blev ganske ſtille i Skoven; men Benvedtræet ſtod hele Natten og

ffjald som en Esp, thi det vidste ikke, hvilket Djeblif Stormen kunde rejse sig og begynde igjen. Om Morgen, da Solen stod op, var Træet ganske dugvaadt, det var af Taarerne, det havde fældet om Natten.

Solen havde flaaet sit mørke Skyslør til Side og saa med sit smilende Ansigt ned i Krattet; den kyssede Benvedtræet, tørrede dets Taarer og sagde: „Stakkels Benved! Jeg vilde saa gjerne gjøre noget for dig, dog kan jeg ikke forbyde Stormen at tage dine Blade; men dine Frugter har han ikke Befaling til at plukke, dem maa du beholde! Se, jeg kysser dem, saa de bliver som smaa, højrøde Roser, med dem skal du være smukkere end i din Foraarsdragt!“

Da vaagnede Stormen; den drog først et langt Suk, saa begyndte den rigtig at røre sig, og i et eneste Rusk rev den hvert Blad af Benvedtræet. Men hvor var Træet dejligt nu! Paa de fine Grene og Kviste hang firkantede, højrøde Bær saa tæt, saa tæt; de lignede Bloddraaber, saa røde var de.

Og da Vinteren kom og de hvide Bier sværmede ud af deres Kuber, Skyerne, og satte sig paa Træerne, stod Benvedtræet endnu med sine røde Frugter.

„Det er det dejligste Træ i Skoven!“ sagde Folk, som kom der ud og saa det.

„Ja vist, ja vist!“ pippede Musvitten, den lille vevre Fugl, som vi se om Vinteren.

Da strakte Træet taknemmelig sine Grene op mod Himlen og udbød: „Tak tak, du kjære Sol! Hvor gjerne vil jeg ikke være ringe og ubetydelig i Baar og Sommer for nu at straale med al den Skjønhed, som du har givet mig!“

Anna og Duen.

elkommen atter, min fagre Due;
 jeg saa dig stige mod Himlens Bue
 og svæve hen over Mark og By, —
 fortæl mig om, hvad du saa fra Sky!"
 „Saa hør da, Anna! Jeg flagred om,
 og langt her fra til et Hus jeg kom.
 En lille Pige ved Gavlen stod
 og spredte Urter trindt om sin Fod,
 mens travle Duer paa Jorden tripped,
 og alle glade de Føden nipped.
 Hun fyldte Rummen og lod dem drikke, —
 saa sød en Pige jeg kjender ikke!"
 Med Rødmen Anna sig skrev bag Øre:
 „Det vil jeg ogsaa hver Morgen gjøre!"

Ander Linden.

—
 vor Sommerfolen
 skinte,
 og Fuglene dog
 sang,

den lille lave Stue blev Inger altfor trang.
 Saa flyttede hun ud sin Stol og sin Rok
 og satte sig og spandt under Lindetræets Lof.

Hun var saa ung og fager, saa barnligren i Sind,
 og Baarens Rose blomstred paa hendes friske Kind.
 De hvide Ermer skjulte kun halvt hendes Arm,
 og Trøjen selv var næsten for trang om hendes Barm.

Dg mens nu Rokkehjulet hun drejed med sit Ben,
 og Traaden løb saa flinkt paa den snurrende Ten,
 mens Vinden hvisted mildt i den mægtige Lind,
 en Hær af Tanker ilte igjennem hendes Sind.

Hvert Minde blev et Billed, og der var et især,
som lyfte blandt de andre med tryllende Skjær.
Mens det med friske Farver for hendes Blikke staar,
jeg vil med Ord det male, saa godt som jeg formaar.

Det var i Efteraaret, og Sæden var fjørt ind,
i Skyer hylled Solen sin glødende Kind;
en enkelt gulnet Fjer havde Skoven i sin Hat,
dog Kvæget gif der nede ved Brøndemose Krat.

Da kom hun langs ad Stien og styred did sin Gang;
i Mæget, som hun bar, to Mælkespande hang.
Med travle, vimse Fingre Masket paa Pind hun slog,
mens frem af Skjørtets Folder hun Uldgarnet drog.

Dg alt imens hun sidder ved Køerne paa Hug,
til Hegnet omkring Krattet hun skotter tit i Smug.
De ranke Hasselbuske fulde af Rødder var,
hun maatte dog der hen og plukke et Par.

Dg over Grøften sprang hun saa let som en Fugl,
der smutter til sin Rede i Bladenes Skjul.
Hun bøjed ned mod Jorden hver knejsende Gren,
saa plukked hun og knækked en Gang imellem en.

Men som hun netop synes, at det kan være nok,
og retter lidt paa Huen og en forvildet Lof,
da rasler det i Krattet, og angest hun ser sig om:
„Den gale Tægermester, o Gud, hvis han nu kom!“

Dog nej, ham var det ikke, men Skovfogdens Hans;
 med ham hun havde danset saa mangen lystig Dans.
 Dog bister saa han ud, nu han traadte hende nær
 med fine stive Støvler og Taske og Gevær.

„Naa, træffer jeg dig endelig, jeg aned det forvist!“
 det sagde han og blinkede med Skjælmeri og List.
 „Af stjaalne Koster har du jo Forklædet fuldt,
 og fryde over Hegnet, det, ved du nok, er Mulkt!“

Hun rødmed som en Rose og bønlig paa ham saa,
 hun mægtede knap at stamme: „O Hans, lad mig gaa!“
 Da kastede han sin Bøsse og bøjed sig galant:
 „Et Kys som Løsepenge jeg faar dog, ikke sandt?“

Med Haanden for sit Ansigt hun hulkede og græd:
 „At Hans, hvor kan du nænne at gjøre mig Fortræd!
 Jeg er en fattig Pige, lad mig i Fred da gaa!
 Du holder ikke af mig, det kan jeg godt forstaa!“

Da hvilede han til hende saa mangt et kjærligt Ord;
 at være hende huld og tro det lovede han og svor.
 Saa drog han hende til sig, og da de skiltes ad,
 han havde hendes Hjærte, og Kysset gav hun glad.

Hun maatte se tilbage endnu saa mangen Gang,
 mens han ved Hegnet stod og til Afsked Huen svang;
 men da saa Bakken rejste sin Mur imellem dem,
 helt tankesuld og stille hun vandred til sit Hjem.

Det var et Drømmebilled, nu slog hun Djet op;
 en Trist hilste hende fra Lindens grønne Top;
 og tvende tamme Duer saa trygt om hende gif,
 de dansed og de kurred, som Duer har for Skif.

Hun sukkede: „Nu sidder jeg ene her igjen.
 I Lejren ved Hald glemte mangen Karl sin Ven;
 maaste de jyske Piger nu fængsler hans Sind.“
 Da listet sig en Taare ned over hendes Kind.

Men tys! nu knirked Laagen, og begge Duer fløj;
 hun sad saa dybt i Tanker og hørte ingen Støj.
 Da slyngede han Armen om hendes Liv i Hast,
 saa Rokkehjulet standsed, og Hørtraaden brast.

Hvor straaled hendes Dje, hvor banked hendes Barm,
 omkring hans Nakke slog hun sin runde, bløde Arm.
 Han trykked Pigebarnet tæt op til sit Bryst;
 da søgte tvende Munde hinanden med Lyst.

Ole Skjære og Bakkemandens
tre Gaver.

le Skjære — saaledes blev han kaldt, fordi han var fra Landsbyen Skjerød — havde til Leje et lille Hus, hvortil der hørte en Smule Jordlod, som netop var saa stor, at han kunde holde en Ko paa den; men af Koen kunde da han og hans Kone ikke leve Maret rundt; han maatte derfor gaa paa Daglejerarbejde, snart her, snart hist, hvor der var lidt at tjene. Et Efteraar var der imidlertid intet Arbejde at faa, og for ikke at drive Tiden hen, besluttede han at sløjfe den gamle Høj, som var paa hans Mark; den bestod næsten alene af Ler, som han kunde sprede ud over Jorden. Tidlig en Morgen tog han altsaa fat paa Arbejdet og læssede paa sin Trillebør Læs for Læs, men skjønt han ellers var en raske Arbejder, vilde dette Arbejde dog ikke gaa for ham. Allerede ved Frokosttid satte han sig træet paa Hjulbøren og sukkede: „Gid jeg dog bare havde Heste og Vogn!“

„Det kan du faa af mig,“ sagde Bakkemanden, som i det samme stod for ham, „Heste og Vogn skal jeg skaffe dig, naar du vil love mig at lade min gamle Høj staa urørt. Nu har jeg boet her i syv Hundrede Aar, og jeg vilde dog nødig være husvild paa mine gamle Dage!“

Bakkemanden lignede en af Nisserne, som forhen boede omkring i Huse og Gaarde og bragte Lykke med sig, og han var da ogsaa langt ude beslægtet med dem. For Resten var han rask og rørig, og man maatte sige om ham, at han bar sin Alder godt.

„Ja, Bakken kan gjerne faa Lov at staa,“ sagde Ole Skjære og rejste sig op for den gamle Fyr, „men hvordan kan jeg faa Heste og Vogn af dig?“

„So, ser du, her er allerede en Pisk,“ sagde Bakkemanden, i det han rakte Ole en rigtig Kjørepisk, „sæt dig nu op paa Trillebøren, slaa Knald tre Gange med Pisten, og se saa til, hvad der sker!“

Ole satte sig op paa Børen, slog de tre Knald, som Bakkemanden havde sagt, men i det samme følte han sig ganske sagte hævet i Bejret, og da han rigtig saa sig om, fandt han sig siddende paa Kustesædet af en Karet med to dejlige sorte Heste for. Ole saa sig om efter Bakkemanden, som vilde han sige: „Gille mænd, skal det være mit Kjøretøj?“ for han vilde været glad ved at faa et Par magre Krikker og en gammel Grusvogn; men Bakkemanden var væk, og saa slog Ole Skjære rask Knald igjen og kørte op foran sin Dør.

Konen, som saa Kareten, troede, at det var et fornemt Herskab, der kom kjørende, og hun skyndte sig at tage et rent Forflæde paa, og derpaa kom hun ud i Døren og nejeede; men da hun saa, det kun var hendes Mand, udbrød hun: „Er det ikke andre end dig, din Tøsse, hvor kommer du til det Kjøretøj?“

„Det skal du ikke bryde dig om, lille Mo'r!“

sagde Manden, „gaa bare ind og tag al den Stads paa, du har, saa skal du komme til at kjøre i Karet som en fornem Frue!“

Det var noget, Konen syntes om. Hun aabnede i en Fart Kister og Skuffer og fik al den Pynt frem, hun havde brugt i sine unge Dage, og da hun havde smykket sig med, hvad der endnu havde lidt Glans, tog hun den tørre Buket af Evighedsblomster med Hjærtegræs imellem, som stod paa Dragkisten, den holdt hun i Haanden som Lugtekost, da hun satte sig i Karet. Og nu kjørte Manden langsomt gennem hele Byen, gennem Gader og Gyder, for at Folk rigtig kunde beundre hans Kone — men især hans ny Heste og Vogn.

Der gik megen Snak i Byen og hele Omegnen af Ole Skjæres Kjøretur; Sagen kom ogsaa Herremanden for Dre, og han sendte da Bud til Ole om en Dag at kjøre over til ham med sin Karet, for at han ogsaa kunde faa den at se.

Det var en Ordre, som Ole ikke turde lade være at efterkomme. Den næste Dag kom han altsaa kjørende til Herregaarden og fremstillede sig for Herremanden, med Huen i Haanden.

„Seg hører, du er bleven kjørende, Ole Skjære,“ sagde Herremanden, „og det fint kjørende, hvordan kan du have Raad til det? I mine Bøger ser jeg, at du skylder Husleje for to Aar.“

Stakkels Ole maatte nu frem med Hemmeligheden, han maatte fortælle om hele sin Sammenkomst med Bakkemanden.

„Det var da en løjerlig Historie,“ sagde Herremanden, „men nu har du vel i Sinde at sælge det hele, baade Hestene og Karet?“

„Ja—a,” sagde Ole langsomt, „naar jeg kan faa det godt betalt.”

„Godt betalt,” gjentog Herremanden, „hvad vil det sige? Du er kommen let til det! Seg vil nu lade dig bo husfrit i ti Aar i det lille Hus, du har, naar du saa lader mig faa Rjoretøjet. Er du fornøjet med det?”

Ole var saamænd langt fra fornøjet med det, men han turde ikke gjøre Herremanden imod, og saaledes blev han da af baade med sin Vogn og sine Heste. Han kom mismodig hjem, og da Konen hørte, hvorledes det var gaaet, gav hun sig til at græde, fordi hun aldrig mere kunde komme ud at kjøre i Karet.

Nu kom den strænge Vinter, og Ole havde intet at staa imod med; heller ikke kunde han faa noget Arbejde, hvorved han kunde fortjene noget til Opholdet. Af Brændsel var der ikke en Pind i Huset, og han gik da hver Dag til Skoven og hentede en dygtig Byrde Kvas til at lune med i Stuen og til at koge deres Middagsmad ved, men snart havde de heller intet at koge. Da sagde Konen til ham: „Gaa til Herremanden og bed ham hjælpe dig, det skylder han dig for den gode Handel, han gjorde.“

„So vist, der skulde vi have det!“ sagde Manden, „han vilde snarere gjøre de ti Mar om til fem, kjender jeg ham ret. Nej,“ vedblev han, „hellere vil jeg dog prøve et andet Sted.“ Derpaa tog han sin Hue og gik ud af Stuen.

Han gik til den gamle Høj paa Marken, stampede haardt i Jorden, og strax stod Bakkemanden for ham.

„Hvad ønsker du?“ spurgte denne. Da fortalte Ole, hvorledes det var gaaet ham med Hestene og Karet, meddelte ham sin store Nød og bad ham endelig om at hjælpe sig. „Hvad vil du have af mig?“ spurgte Bakkemanden, „jeg ejer ingen Ting — ja et Raad kan jeg give dig.“

„Det kan ogsaa være godt, naar det kommer i Tide,“ sagde Ole.

„Gaa hjem,“ vedblev den anden, „og lad din Kone hjælpe dig dit Slibetrug med Drejestenen ind i Løen og stil det op mit paa Gulvet, naar du faa giver dig til at dreje paa Svinget, i det du siger: „Ella tælle nixum ni!“ vil det vise sig, om Raadet er godt.“

„Ja, men det er jo ligesom Børnene siger, naar de skal til at lege,“ indvendte Ole.

„Bryd dig aldrig om det, men gør, som jeg siger,“ sagde Bakkemanden, „og nu Farvel!“

Ole fik ikke en Gang Tid til at takke ham, for væk var han i det samme.

„Det var et underligt Raad, det,“ sagde Ole ved sig selv, da han gik tilbage. „Jeg tror, den gamle Knast vil narre mig.“ Dog, da han kom hjem og saa Slibetruget og fandt, at Ulejligheden kun var ringe, besluttede han at følge Bakkemandens Ord. Han kaldte altsaa paa sin Kone, og snart havde de Truget inde i Loen. Derpaa begyndte han at dreje, i det han højtidelig og alvorlig fremsagde Trylleordene: „Elske tælle nirum ni!“

„Nej, du Fredsens dog!“ udbrød Konen og for forfækket tilbage, thi Slibetruget vøgede pludselig og blev til en Kværn, en rigtig Kværn til at male Mel paa, og det strømmede allerede ud af Tuden, i det Ole drejede.

„Gillemand, Kone!“ raabte han glad, „nu er vor Nød forbi!“ Han fik hurtig fat paa en Sæk, hængte den under Tuden, og snart var den fuld af det dejligste Rugmel. Derpaa lagde Konen Dej, og Dagen efter hedede de Bagerovnen og bagte Brød, det kan nok være, de var glade; Smørret havde de i Forvejen i Huset, nu havde de ogsaa Brødet, hvad Nød kunde de saa have.

Nu levede Ole og hans Kone lykkelige en Tid; men hvem har No længere end hans Nabo vil! De gode Folk, som boede i Nærheden, hørte snart Kværnen klappe, det forekom dem allerede mistænkeligt; desuden havde Ole solgt hele Sække

Rugmel i Byen. Hvor havde han faaet den Rug fra? spurgte de hverandre indbyrdes, den maatte han da have stjaalet, for selv avlede han jo da ikke et Korn. Saaledes gif Snakken i Byen, og en Dag, da Ole stod og drejede paa Kværnen, kom Herremanden selv i egen Person ind i Løen til ham.

„Hvad er det, du maler?“ spurgte han Ole.

„Det er Rugmel, Herre,“ sagde Ole med Huen i Haanden.

„Hvor har du faaet den Rug fra?“ spurgte den anden videre.

Da blev Ole rød i Hovedet og kunde slet ikke svare.

Da antog Herremanden en stræng Mine og sagde: „Sig strax frem, Ole Skjære, hvor du har taget Rugen, jeg vil vide det, før jeg gaar herfra.“

„Af Herre, jeg har slet ingen Rug,“ sagde Ole grædesfærdig. „Bakkemanden har skaffet mig Kværnen, og man behøver aldrig at helde en Kjerne paa, men Mel faar man alligevel.“

Da Herremanden havde overbevist sig om, at Ole talte Sandhed, udbroød han: „Den Kvarn gad jeg eje, og du vil jo nok sælge den Ole Skjære, ikke sandt?“

„Nej ikke saa gjerne,“ dristede Ole sig til at sige, „for naar jeg har den, har jeg dog mit Udkomme.“

„Dit Udkomme, kjære Ole,“ sagde Herremanden, „det skal du aldrig mangle, selv om du end ogsaa overlader mig Kværnen, jeg vil lade dig og din Kone bo lejesfrit her i Huset, saa længe I lever, og desuden skal det staa dig frit for at

komme over paa Gaarden og male saa meget Mel, du lyst, og det saa tit du vil. Hvad siger du til det Ole?'

Nu kunde Ole ikke staa imod længer, og Herremanden fik Kværnen.

Det varede imidlertid ikke længe, før Ole og hans Kone havde udspist hvert Stykke Brød af deres sidste Baging, og han tog derfor trøstlig sin Sæk under Armen og gik til Herregaarden for at male den fuld af Mel. Han mødte Herremanden midt i Gaarden, men næppe saa denne ham, før han raabte:

„Nej, Niels Rust, tag din Pisk og prygl den lede Tjener ud af Gaarden, at han aldrig vover at komme igjen!“

Niels Rust kom farende med Pissen, Hundene gøede, Ole Skjære maatte bruge sine Ben for at slippe vel derfra. Han kom bedrøvet og harmfuld hjem; bedrøvet fordi han nu var lige saa hjælpeløs som før, og harmfuld fordi Herremanden saa aldeles havde brudt sit Ord. Hvad skulde han, en stakkels fattig Stjumper, gjøre overfor den mægtige Herremand! Han grundede derpaa nogle Dage, og saa gik han til Bakkemanden.

„Seg har intet at give dig, som kan gavne dig,“ sagde Bakkemanden, „dog jo, tag denne,“ vedblev han og rakte Ole en gammel knastet Tjørnestok, „naar man sætter sig op at ride paa den som paa en Rjæphest og blot siger: „Hop, hop, min Bue!“ saa er det, at det mærkelige sker.“

Ole takkede for Gaven, og da han var kommen lidt hen paa Marken, kunde han ikke længer styre sin Lyst til at prøve den. Altsaa sagde han: „Hop,

hop, min Buk," i det han satte sig op at ride paa Stokken. Næppe var Ordene udtalte, før Stokken blev til en frygtelig stor Gedebug, saa mager, at det var for Ole, som han sad paa Kanten af et tyndt Bræt; den gjorde nogle forfærdelige Krumspring, og Ole, som aldrig havde været saaledes oppe at ride, vilde fæste sig af, men han hang paa en forunderlig Maade fast ved Dyrets Ryg, saa han blev ordentlig gjennemdumpet, i det Bugten sprang omkring med ham.

„Holdt, holdt!" raabte han i sin Fortvivlelse. „Hej, Bakkemand, kom dog og hjælp mig af!" Men først da Ole næsten var halvdød af den voldsomme Rykten, stak Bakkemanden Hovedet ud af Højen og raabte: „Stop, stop, min Buk!" Og i det samme blev den en Tjørnestof som før.

Taarerne løb Ole ned ad Kinderne, og han fløede sig uafslædig paa de Steder, hvor han havde faaet Stødene. Men pludselig syntes han at faa nyt Liv, han tog Stokken, som han havde ladet falde, i Haanden igjen og gik — ikke til sit Hjem — men hen i Præstegaarden. Han bad Præsten være saa venlig at følge med til Herremanden for at være Vidne i en vigtig Sag mellem Herremanden og Ole selv. Det vilde Præsten gjerne, og Ole fik ogsaa Fogden til at gaa med.

Da de nu var i Gaarden, lod Ole Herremanden vide, at han havde faaet en ny Gave af Bakkemanden og bad ham, om han ikke vilde prøve den. Herremanden var altfor forhippet herpaa til at lade vente paa sig. Han kom springende ned ad Trappen og raabte til Ole: „Hvor har du den?"

„Det er kun denne Tjørnestof," sagde Ole,

„men naar man sætter sig op at ride paa den og siger: „Hop, hop, min Buk!“ saa bliver den —“

„Lad mig prøve,“ afbrød Herremanden ham utaalmødig, og i det han satte sig paa Stokken og udtalte Ordene, fløj den frygtelige Buk afsted med ham i en Rundfreds og gjorde saadanne dristige Spring, at Herremanden, der var en lille Thyksak, hoppede op og ned, ligesom en Bolt paa dens smalle Ryg uden at kunne komme af.

„Holdt, holdt!“ raabte han til Ole. „Din Kjeltring, stands dog Dyret, jeg ødelægges!“

„Ja, men først maa du love mig, at du vil betale mig ti Tusende Kroner for min Karet og mine Heste,“ sagde Ole, som pludselig var bleven fiffig.

Herremanden vred sig længe, men til sidst raabte han: „Ja, du skal faa dem, lad mig bare komme af!“

„Og saa maa du give mig min Kværn tilbage,“ sagde Ole.

„Den skal du ogsaa faa,“ klynkede Herremanden.

„Endvidere vil jeg have mit Hus til Ejendom,“ sagde Ole, „og desuden skal den store Hovmark, som støder op til mit Bænge, være min.“

Herremanden syntes at betænke sig lidt paa dette dristige Forlangende; men da raabte Ole: „Hop, hop, min Buk!“ og den sprang afsted værre end før.

„Ja, ja, tag det alt sammen,“ raabte den ulykkelige Rytter, „lad mig blot komme af.“

Da sagde Ole: „Alt dette har disse gode Mænd hørt paa!“ Og da Præsten og Fogden svarede ja, raabte han: „Stop, stop min Buk!“

Herremanden vred og vaandede sig, da han kom af; aldrig havde han prøvet en saadan Ride-

tur før, men han havde maaske godt af den for Fremtiden.

Ole fik imidlertid sine Penge og sin Kværn; men da Rugen og Hveden bølgede paa Hovmarken med tunge Vipper, forsvandt pludselig Kværnen. Ole Skjære savnede den dog ikke mere nu; han og hans Hustru levede fra den Tid lykkelige og i Velstand lige til deres Død.

Knud og Inger.

Inger hed en lille Pige med dejlige blaa, dybe Øjne og lyst krøllet Haar. Hendes Forældre var fattige Folk og boede i et ensomt liggende Hus langt ude paa Marken. Der var kun et Hus til, om hvilket man kunde

sige, at det laa i Nærheden, og i dette havde Ingers Legekammerat, Knud, hjemme. Fra om Morgenen tidlig til den sildige Aften var de to sammen. I den store Grusgrav legede de om

Sommeren: Knud var Kjøbmand og vejede det gule Grus af og fyldte det i smaa Kræmmerhuse, som var det Sukker, dem kom saa Inger og købte for hvide Porcelænsstykker, det var deres Penge, og var der Blomster og anden Stads paa dem, gjaldt de for blanke Dalere. Men naar Sneen havde lagt sig i tykke Lag over Marker og Beje, tog Knud sin lille Slæde frem og trak den op paa Bakken; saa satte Inger sig foran, og selv satte han sig bag ved og holdt paa hende, og rutsch! saa fløj de ned ad Skrænten. Tit om Søndagen, naar det var godt Vejr, kom mange andre Børn dertil med deres Slæder for at kjøre ned ad den høje Bakke, og saa var der Liv og Glæde den hele Dag. Piletræerne stod rigtignok og rystede paa Hovedet, men det havde ikke noget at betyde; bare Stormen ikke knækkede Halsen paa dem!

„Naar vi bliver store,“ sagde Knud saa tit til Inger, „skal du være min lille Kone!“

Dg hun lo og sagde ja, det vilde hun gjerne være, for det var saadan en sød lille Pige.

Men nu skal I høre, hvad der skete.

Det var en Aften i Oktober Maaned; Inger var alene i Stuen; Moderen var et Ørend øvre hos Knuds Forældre, og Faderen var endnu ikke kommen hjem fra Arbejde; hun stod paa en Stol ved Binduet med Ansigtet trykket op mod Ruden og saa ud over Marken, hvor Mørket og Taagen hang tæt og uigjennemsigtig. Der var ikke en Stjerne paa Himlen, og ikke et Træ kunde man skimte ude i Mørket. Da dukkede pludselig et Lys frem langt, langt der ude; det blev borte igjen og

kom atter frem og bevægede sig op og ned, som naar man ser, nogen gaa med en Lygte.

„Det er bestemt Fader, der kommer, og han kommer med Lygte!“ sagde Inger ved sig selv; hun stod endnu en Stund og fulgte Lyset med Øjnene, da sprang hun med et ned af Stolen.

„Jeg vil gaa ud at møde ham!“ sagde hun og hoppede hen imod Døren, løftede Klinken op og løb saa alt, hvad hun kunde hen over Markstien ud imod Lyset.

Men det var ikke hendes Fader, der kom; det var fire Lygtemænd, som hver med sin Lygte i Haanden hoppede omkring og lyst ned mod Jorden, som om de søgte efter noget; og det gjorde de ogsaa. Elverpigerne havde i Aftenskumringen danset paa Engen, og en af dem havde tabt sit Slør, det skulde nu Lygtemændene finde. De var nogle morsomme smaa, vinkle Gyre, alle klædte i graat fra Top til Taa, saa man knap kunde skjelne dem fra Taagen, og det kunde lille Inger heller ikke; hun saa dem slet ikke, før den ene stak hende Lygten lige i Ansigtet; men hun vidste ikke, at det var Lygtemænd, derfor sagde hun:

„Na, lad mig endelig gaa, jeg skulde møde min Fader! har I ikke set noget til ham?“

„Din Fader?“ gjentog den ene Lygtemand, „og hvem er du? et lille Menneskebarn, tror jeg! Du kan jo følge med os, vi skal ogsaa den Vej!“

I det samme kom en anden Lygtemand hoppende med Elverpigens Taageslør, som han havde fundet.

„Det er koldt!“ sagde han, „svøb dette omkring dig!“ Og saa hængte han Sløret om hendes

Skuldre. Det isneede lille Inger helt ind til Marv og Ben, helt ind i Sjælen, og i Glemsels Nat hylledes alle hendes Minder. Hun tænkte ikke længer paa at søge sin Fader; hendes Hjem, Knud og alt, hvad der var hende kjær, glemte hun i samme Øjeblik, og uden Tanke, uden Maal og Med fulgte hun Lygtemændene ud i Mosen, hvor ellers intet Menneſte kunde sætte sin Fod; men hun var ſaa let og ſaa luſtig ſom Taagefløret, der ſlagrede omkring hende.

Der midt ude i Mosen var Nedgangen til Moſekonens Hjem; og hos hende boede Lygtemændene. Der var den Aften ſtort Selſkab: Elverkongen med alle ſine Piger var der, og de ſad netop til Bords, da lille Inger og Lygtemændene traadte ind.

„Hvem bringer I der?“ ſpurgte Elverkongen, i det han dryſſede Hexemel paa en Padderhat og ſpiſte den ſom et Stykke Kage.

„Det er et lille Menneſkebarn,“ ſagde Lygtemændene.

„Da ligner hun mere en af vore,“ ſagde Elverkongen, „hun er ikke klodſet og kluntet ſom de der oppe; hun kan blive en nydelig Elverpige.“

Og dermed var lille Ingers Skæbne afgjort. Elverpigerne løſte hendes Haar og lod de dejlige, krøllede Lokker falde frit ned over hendes Skuldre; i luſtige Klædebon blev hun hyllet, og om hendes Sjæl laa Glemselens Slør ſom et Iſlag over det ſpirende Foraar. De lærte hende at ſlynge ſig og og træde i deres ſvævende Danſe; og nu var lille Inger ſelv en Elverpige.

Bed Midnatſtid brød Elverfolket op fra

Mosekonens Hal for at vende tilbage til Højen; og lille Inger skulde følge med dem. Lygtemændene lyfte dem hjem, og Elverkongen selv skred i Midten med Krone og Scepter af Maanestfinsguld, hvori levende St. Hansorme var indlagte og glimrede som Diamanter. Lille Inger og alle Elverpigerne dansede omkring ham hen over den taagede Eng, og Højen stod paa fire røde Bæle, da Toget skred der ind. Da galede Hanen i Landsbyen, og nu sank den igjen ned over Elverfolket; Lygtemændene slukkede igjen deres Lygter og gik hjem i Mørke.

Nu var lille Inger hos Elverfolket og dansede i de klare Maanestfinsnætter paa Engen med Elverpigerne; men ingen Længsel, intet Savn boede i hendes Sjæl; og Tiden, hvis mægtige Bingeslag river alle med sig, som bygger paa Jorden, var skreden tyst forbi Elverfolkets Hjem. Tolv Aar var forløbne, siden hun blev optagen i Højen; men tænkte hun tilbage til det Tidspunkt, hvor alle Mindets Traade slap, da forekom det hende, at det laa saa nær, at det umuligt kunde maales med Aar.

I hendes Hjem var der øde og stille; hendes Forældre var graanede før Tiden af Sorg over deres forsvundne Barn. Hun havde været den lille Alf, der havde tryllet Solskin og Glæde ind i den fattige Hytte; nu var der mørkt og sørgeligt.

Knud var nu stor og stærk, og en smuk Karl var han. Hans Moder var Enke, men han var for hende, hvad enhver god Søn er for sin Moder, hendes Trøst og Støtte i Sorger og Verdens Modgang. Dog lille Inger havde han

ikke glemt; Bakken og Grusgraven, hvert Træ og hver Grøft fortalte Tusende Ting om hende, hans lille Lege søster.

Saa var det en Aften i Oktober Maaned; han var alene i Stuen og sad ved Vinduet og stirrede ud i Mørket. Da forekom det ham, at han saa et Lys langt ude paa Marken; det kunde ikke komme fra noget Hus, thi han vidste, at vidt omkring mod den Kant var ikke en menneskelig Bolig. Hans Moder havde fortalt ham Sagnet om de Skatte, de underjordiske havde gjemt dybt i Jorden, og hvorover i mørke Nætter en blaalig Flamme brænder.

„Bange er jeg ikke!“ tænkte han, „og naar jeg intet vover, vinder jeg heller intet; maaske er min hele Fremtid, min hele Lykke afhængig af dette Øjeblik! Seg maa affted!“

Dg ud for han og affted hen ad Markstien ud imod Lysen; det naaede han snart, det brændte ved Foden af en lille Høj, snart ganske svagt, snart flammende højt op.

Der gaar et Sagn om, at den, der af Skæbnen føres til et saadant Sted, skal kaste Staal i Flammen, for at han ved Dagen kan finde det igjen.

„Nej, jeg vil søge strax!“ tænkte Knud, „ingen skal se paa det og le af mig, fordi jeg tror paa gammel Folkesnak!“

Dg med det samme satte han Spaden i Jorden og traadte den ned; da var det, som om Tusende Sukke lød dybt nede fra, og stedse højere og sorgeligere for hvert Spademaal Jord, han kastede op. Sveden randt ham ned over Panden, men

det var ikke Angestens Sved, thi han vidste, at den, Gud vil holde sin Haand over, kan Mørkets Magter ikke naa. Og han blev ved at grave og grave, da stødte han til sidst med Spaden mod noget, der klang, som om det var en jærnbeflagen Kiste: det gav ham frisk Kraft og Mod. Men se, da hævede Højen sig paa fire røde Bæle og et blændende Lys strømmede ud derfra; dog ikke et Djeblig holdt han op, og ikke et Ord mælede han; havde han først Skatten over Jorden, formaaede de underjordiske intet mere.

Men nu svævede ud af Højen med hinanden i Haanden de dejlige Elverpiger med udslagne Haar og flagrende Slør; de dansede i Kredts omkring ham, stedse nærmere og nærmere. Det var umuligt at lade være, han maatte se derpaa. Men hvad var det! Der dansede jo lille Inger lyslevende mellem Elverpigerne!

„Inger!“ raabte han, og saa var det hele forsvundet. Skatten sank igjen dybt ned i Jorden, og Mørket laa tungt og knugende over Marken og Højen. Han famlede frem og tilbage, men vidste ikke hvilken Vej, han skulde tage for at naa hjem.

Da hævede Maanen sig stor og lys over Skoven, og nu saa han, at der laa en sovende Pige ved Foden af Højen, hvor han havde gravet, og det var Inger.

„Inger, min egen lille Inger!“ raabte han, „men er det virkelig ogsaa dig!“

Og hun slog Øjnene op og kjendte Knud. Det samme Ord, der igjen havde begravet Skatten, havde løst hendes Fortryllelse, havde gjengivet Knud den Skat, der var ham kjærest af alt i Verden.

„D, jeg drømte saa forunderligt!“ sagde Snger, „er Fader kommen hjem?“

„Ja,“ sagde Knud, „og lad os nu gaa hjem til ham.“

Og til Hjemmet gik de i Maanefsinnet, men hvad de da talte om, har ingen faaet at vide.

Søndagen derefter gik de begge i Kirke, og efter Gudstjenesten talte de længe med Præsten, og hvad der videre skete, hører ikke til denne Historie.

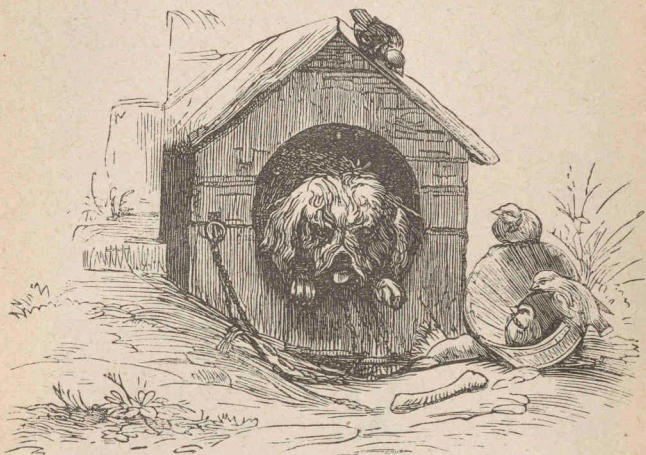

Hunden og Spurve.

En Lænkeshund havde
 just ædt sig mæt,
 thi den havde faaet
 sin Yndlingsret,
 som netop var Tykmælk,
 blandet med Brød,
 og ovenpaa Stegeben, fulde af Kjød.
 Nu vilde den — det gjør jo andre end Hunde —
 en halv Times Tid efter Maaltidet blunde.

Da kom nogle Spurve, de troede, den sov,
 saa vilde de ej sige: „med Forlov!“
 men satte sig ned og pillede trygge,
 hvad han havde levet af Mælken den tykke.
 Men Hunden snærrede: „Hej, vil I pakke jer!
 Hvis ej, skal jeg snart være ude og nakke jer!“
 En lille Hanspurv, dristig og kjæk,
 raabte svarede: „Jy, kan du jage os væk!“

Du lever jo selv, skjønt du er saa stor,
af hvad der falder fra Menneskers Bord.
Maa ej dine Smuler nu mætte vor Mund,
da siger jeg, du er en farrig Hund."

Det Navn han skammed sig ved at bære,
saa lod han i Fremtiden Spurveene være.

Eventyret om den
lille Rasmus.

er var et Par fattige
Folk ude paa Landet,
og de havde en eneste
Søn, som hed Rasmus;
men da han var meget

lille af Væxt efter sin Alder, blev han af alle i
hele Byen kaldt: „lille Rasmus“. Efter at han
var konfirmeret, beholdt Forældrene ham hjemme
endnu et Aarstid, for at han skulde voxe sig lidt
større, før han kom ud at tjene; men Rasmus blev
ved at være „lille Rasmus“, og saa sagde da
Faderen til sidst, at han havde ikke Raad til at
holde ham længere hjemme, nu skulde han enten
være Skrædder eller Skomager, for andet duede
han ikke til.

„Jeg vil ikke være Skrædder!“ sagde Rasmus
vrippent, „og heller ikke Skomager; saa vil jeg
hellere gaa ud i den vide Verden og søge mit Brød,
det har saa mange gjort for mig, og det er gaaet
dem godt.“

„Saa gaa du ud i den vide Verden!“ spottede
Faderen, „men glem ikke at komme hjem, naar du
er sulten.“

Moderen var mere følsom, hun skaromme=

mad til Rasmus, stat en Pægleflaste fuld af Mjød til ham og gav ham en lille Bylt under Armen, og nu var han færdig til at drage bort. Efter at han havde raft sin Fader Haanden og kysset sin Moder, lunteede han afsted paa sine smaa, korte Ben og var snart ude af Synskredsen.

Det var om Morgenens, han gik hjemme fra, men op ad Dagen, da han var kommen til en ganske ny Egn, hvor han aldrig før havde været, begyndte han at tænke paa sin Lommemad, og saa satte han sig da ind paa Marken op til en Grøstevold, hvor et gammelt Piletræ med sin løvrige Krone holdt sin Solstjærm over ham. Aldrig havde et Maaltid smagt ham som dette; han nippede ogsaa en Gang imellem af Mjødflasken, og før han rigtig vidste af det, var baade Madpapir og Glaske tomme. Han blev endnu siddende ved Grøstevolden i nogen Tid før at funde sig lidt, og da var det, han pludselig syntes, at hele Verden var bleven meget lysere og skønnere, end den før havde været; han følte ordentlig sit Mod voxe, og han ønskede af sit ganske Hjærte, at en eller anden Fare maatte møde ham, for at han som en ægte Eventyrer kunde besejre den. Endelig tog han sin Stok i Haanden og vandrede videre hen ad Landevejen. Da mødte han en Trolld; han blev slet ikke bange for ham, for han saa ikke saa frygtelig ud, men det var en rigtig Trolld alligevel.

„Hvor skal du hen, min Søn?“ spurgte Trollden.

„Seg skal ud i den vide Verden og søge min Lykke,“ sagde lille Rasmus.

„Naa, saa det skal du!“ sagde Trollden; „vil

du da ikke tjene mig i et Aar? Du skal faa god Løn: jeg vil for det første give dig Kysten, og da du er saa lille, vil jeg for hver Juldmaane i Aaret lade dig voxe tolv Tommer. Er du fornøjet med det?"

Det syntes Rasmus godt om, han vilde gjerne være stor; han tænkte ikke paa, at han paa denne Maade muligvis kunde blive for stor, thi han havde altid været en daarlig Regnemester. Saa gav han da Trollden Haanden paa, at han vilde tjene ham et Aar, og da det netop var i Foraars-tiden, og Skoven lige var sprungen ud, blev de enige om, at Aaret skulde være forbi, naar Gjøgen fulkede første Gang næste Foraar.

Nu fulgte da Rasmus hjem med Trollden; han boede dybt inde i Skoven, hvor aldrig Klängen af Kirkeklokkerne fra Byerne kunde naa hen, og han og hans Kone var ene i Huset. Rasmus fik det godt; han fik god Mad at spise, og Arbejdet var ikke sværere, end at han med Lethed kunde udføre det. Saa gik da Vaaren, og Sommeren med; men da det lakkede ud paa Efteraaret, begyndte Rasmus at kjede sig, og da Julen nærmede sig, tænkte han ved sig selv, at det dog ikke var rigtigt at tilbringe denne Højtid hos disse hedenske Trolde. For imidlertid at komme bort fra sin Tjeneste, besluttede han at narre Trollden ved første Lejlighed. Da derfor denne en Dag gik uden for sit Hus, skjulte Rasmus sig inde i Skoven bag nogle Buske og gav sig til at kikke som en Gjøg.

Trollden standsede og lyttede, han kjendte strax Kysten, og da Rasmus nu kom løbende fra den modsatte Side med Raabet: „Hørte du Gjøgen

fulke? nu er Aaret ude!" svarede han blot: „Saa vel! saa er det bedst, du faar din Løn! Lad mig se, det var tolv Tommer for hver Guldmaane i Aaret — kom saa her, Pusling, og modtag din Løn!" Derpaa tog Trollden ham om Kinderne og løftede ham hele otte Alen til Vejrs, og han blev ved at ryste ham, saa han rakte og strakte sig, indtil han stod med Fødderne paa Jorden; først da slap Trollden ham, og der stod nu lille Rasmus truffet saa langt ud, at han var en vældig Ræmpe, men saa tynd som en Gjerdestav næsten.

„Jeg synes, jeg er bleven lidt vel stor!" sagde Rasmus og saa langt ned ad sig.

„Du har kun faaet, hvad der tilkom dig!" sagde Trollden; „men du er rigtignok lidt flejn, jeg maa se at faa vor Mo'er til at lave lidt Mad til dig, der kan fylde lidt, før du forlader os."

Saa bad han da Trolldemo'er om at koge Grød, det gjorde hun ogsaa og brugte hertil den allerstørste Bryggerkjæddel, de ejede, og da Grøden var færdig, bar hun den ind i Fæde saa store som Baljer. Rasmus tog for sig af Retten, han spæde med en Slev, men først da han havde faaet syv Skjæpper af Grøden til Livs, havde han en Jørelse, der nogenlunde svarede til hans Størrelse. Derpaa sagde han Trolfsfolket Tak for Mad, bød Farvel og gik nu videre ud i Verden.

Han gjennemvandrede nu mange Riger og Lande og oplevede mangfoldige Eventyr, som ikke kan blive beskrevne her, for saa vilde Historien blive for lang. Til sidst kom han da til et Sted, hvor en stor Armé laa og belejrede en Stad. Han gik hen til en af Soldaterne og spurgte ham,

hvad saa mange Menneſter laa der efter. Soldaten maalte den lange Stikkelfe fra Taa til Top, og endelig ſagde han: „Vi vil naturligviis indtage Byen! Er du maaske Kæmpen Goliath, ſom vil hjælpe os?“

„Naa, I vil ind i Byen,“ ſagde Rasmus, „ſaa gaa ind ad Porten!“

„Na, dit lange Kadaver! kan du da ikke forſtaa, at den er lukket indvendig!“ ſvarede Soldaten, „tit nok har vi løbet Panden imod den, men altid ſaaet Buler.“

Rasmus ſagde ikke mere, men gik rolig hen til Porten, rakte Armen ind over den og borttog med Lethed Bomme, Slaaer og Jærntjæder, derpaa aabnede han paa vid Gab begge Portſløjene, der var af Jærn og to Alen tykke, og nu kunde Hæren med flyvende Faner og klingende Spil drage ind i den aabne By. Rasmus fulgte Strømmen og levede der inde en hel Uge i Sus og Dus. Da fik han en Dag at høre, at Kongen — medens Byen endnu blev belejret — havde lovet ſin Datter og det halve Kongerige til den, ſom hidrog meſt til, at den kunde falde. Aldrig ſaa ſnart havde han hørt denne gode Tidende, før han gik til Kongen. Her havde allerede ſyv Generaler og femten lavere Officerer indfundet ſig; og alle raabte de paa deres Ret til at ſaa Belønningen.

„Men I gode Mænd!“ ſagde Kongen, „I ſiger alle, at I drog ind i Staden i god Orden, men hvem lukkede Porten op?“

„Det gjorde jeg, eders kongelige Majeſtæt!“ ſvarede Rasmus, ſom pludſelig borede ſig frem

mellem de andre. Alle disse høje Herrer vil kun lyve sig Gien og Lønnen til!"

Officererne saa forbaufede paa Rasmus og listede derpaa af en efter en; de havde alle hørt Tale om den store Kæmpe, som lukkede Porten op.

„Seg tvivler ikke paa, at du taler Sandhed," sagde Kongen; „din Bedrift er allerede meldt mig, og Belønningen har du ogsaa fortjent, men" — og nu begyndte Kongen at snakke med Rasmus, indtil denne godmodige Fyr lovede at gaa til Trollden igjen og saa denne til at tage en hel Del af hans Længde bort, saa han blev paa Størrelse som andre Mennesker, da kunde han trygt komme tilbage og saa Prinsessen.

Rasmus drog nu afsted til Trollden, og da han stod ved Havegjærdet, skrævede han ind i Haven, hvor Trollden gif.

„Hør, du lede Trolld!" sagde Rasmus, „hvorfor har du gjort mig større end andre Mennesker?"

Trollden vendte sig rolig om, maalte den lange Kammerat med et Blik, og derpaa sagde han: „Du narrede mig, har jeg narret dig?"

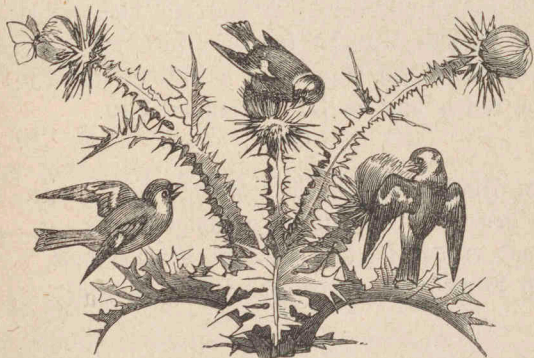
„Det er lige meget!" svarede Rasmus, „har du ikke narret mig, saa har du været ondskabsfuld. Havde jeg været mindre, kunde jeg nu have haft et halvt Kongerige og Prinsessen oven i Kjøbet! og begge Dele kan jeg saa endnu, naar jeg faar en Størrelse som andre Folk."

„Vil du være mindre, end du er," svarede Trollden, „saa bøj dig ind under hint Vbletræs Gren, som hænger saa dybt mod Jorden!" Derpaa vendte Trollden ham Ryggen og gif ned ad Havegangen.

Rasmus bøjede sig med stort Besvær ind under Grenen; men da han rejste sig op paa den anden Side, hvor gjorde han da ikke store Djne: Skoven, Huset og Trollden var forsvundne, og selv sad han ved Grøstevolden under Piletræet med den tomme Mjødflaske ved den ene og Madpapiret ved den anden Side og var endnu den samme lille Stump, som da han gik hjemme fra. Han tog sig til Panden og blev ganske flov over den hele Historie, som han troede saa bestemt var Virkelighed. — Solen stod imidlertid lavt paa Himlen, der var intet andet at gjøre end vende om, og det gjorde han da.

„Tænkte jeg det ikke nok!“ sagde Faderen, da han saa ham, „da du blev sulten, kom du hjem igjen; jo du er en rask Fyr til at drage ud i den vide Verden!“

Rasmus huggede sin Aftensmad i sig og sov saa paa den og sit Eventyr, og Dagen efter havde han intet imod at blive Skrædder; saa har vi ikke mere med ham at gjøre.

Lille Inger og
Ulven.

Hvor Bøgene stytter
med brede Grene,
der kom lille Inger
saa ganske alene,
hun hopped afsted saa
let som en Spurv
med Faderens Mid-
dagsmad gjemt i
sin Kurv.

Hun kom just til
Broen, hvor Bækken
den rinder,
da blegned med et
hendes røde, smaa
Kinder;

thi Ulven sprang frem og tog farligt paa Bej:
„Luk op for din Kurv, ellers æder jeg dig!”

Men Inger hun lod, som hun ikke blev bange:
„So, jo, lille Ulv, du kan bare forlange,
og alt, hvad du ønsker, jeg gi'er dig saamænd!”
Saa retted hun an for sin laadne Ben.

Men Glasfen hun havde i Kurven lad't ligge,
paa den faldt nu Ulvens graadige Blikke.
„Hvad er der i Glasfen?” han brølede hult,
„vist Brændevin, derfor den sikkert er skjult.”

„D nej," sagde Snger, „jeg troede ikke,
at du kunde lide saa stærke Drikke."

„Jo, det kan jeg netop!" skreg Ulven helt vred,
„kom, held mig det hele i Halsen ned!"

Og da han nu Glasfen fik tømt til Bunden,
hans Smule Forstand var ganske forsvunden;

han gjorde de særeste Krumspring og Hop,
og Benene slingrede under hans Krop.

Til sidst han da fik den mærkværdige Tanke
at balancere hen ad en Planke,
som langs med Kanten af Broen laa,
han vilde dog vise, at han kunde gaa.

Dg rask skred han fremad, og vigtig han knejsed,
da blev han lidt svimmel — i Bækken han dejsed,
og Panden han slog mod en vældig Sten,
saa aldrig han mere rørte et Ben. —

Saaledes endte nu Ulvens Levnet,
og alt, hvad han havde forbrudt, var hævnnet
til Held for alle de Piger smaa,
der skal som Inger i Skoven gaa.

I Kaalhaven.

Kaalhaven der er der Hoveder nok
især hen ad Efteraarstide;
men Haren kommer paa Høsesof
og volder dem bitter Rvide.

Til Ejendomsretten han kjender saa lidt,
af Skammen han alt har Hovedet bidt,
nu vil han det ogsaa bide
af Kaalen, saa lever han frit.

En Humlestang blev der da plantet,
som bar

en Frakke, der slagred i Binden,
for alle Kaalhoveder Konge den var
og Skræmsel vel sagtens for Fjenden.

Men Spurven den færdes saa vidt over Land,
i Farer og Nød er den hærdet,
den saa lidt paa Kongen og mærked, at han
var ifkun en Skygge, et Skin af en Mand,
og nærmed sig ham uforsærdet;
den satte sig paa ham, og da det gik an,
sprang Haren igjen over Gjærdet.

Dog nu fik et fløgtigt Hoved lidt Mod:
„Vor Konge gjør slet ingen Nytte!
Med Haren han staar paa venstabelig Fod,
og hvor kan han os da beskytte?
maaske han til Humlestang kan være god;
men vi vil af Vejen ham rydde!“

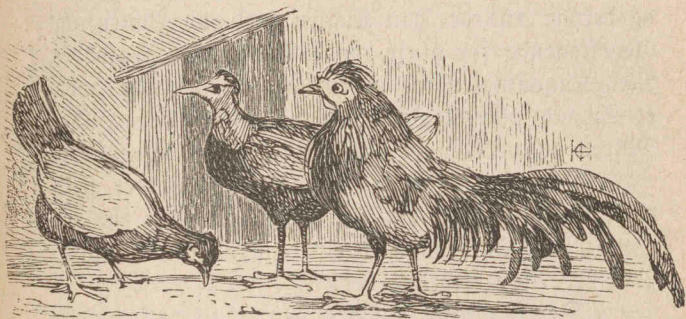
Da blev de urolige Hoveder kaldt,
 blev læsset paa Amagervognen og talt
 og solgt til hvem, det kunde falde;
 men det var des værre endnu ikke alt:
 saa blev der gjort Raal paa dem alle!

Hanen og Hønen, som skulde til Dyrehavsbakken.

Hanen og Hønen gik og skrabede ude i Haven.

„Hvad er det for noget!“ sagde Hanen, i det han stødte, paa noget haardt; „det var da en underlig Sten, bare jeg kan faa den op!“

„Na, lad den bare ligge!“ sagde Hønen, „havde det endda været et Bygkorn.“

„Sy, skam dig Mutter!“ sagde Hanen, „du har slet ingen Sans for andet, end for hvad du skal putte i Munden. Denne Sten har maaske historisk Betydning — kom og hjælp mig at skraabe den frem!“

Og saa hjalp Hønen Hanen, og da de fik al Jorden til Side, saa de, at det var en stor rund Kanonfugle. Den lod de ligge, de skulde jo ikke i Krig.

Men da Manden i Huset kom ud og saa den, sagde han: „Den har Tyfserne kastet herover!“ og derpaa tog han den og lagde den ind i Kassen, hvor Reglekuglerne laa; thi Haven var en Forly-

stelsesanstalt med Karusjel og Keglebane og andet mere af den Slags.

Der laa den i mange Dage, rullede sig mellem Keglefuglerne, kjedede sig og tænkte kun paa at faa Lejlighed til at slippe bort.

Da tog Bærten den en Dag i Haanden og sagde for Spøg til Gjæsterne: „Nu skal I se, jeg skal slaa alle ni, saa det skal dundre efter!“ og derpaa rullede han Ruglen ned ad Banen og blev staaende for at se, hvad Virkning den gjorde. Men Kanonfuglen tog ordentlig Fart, væltede med et Smæld alle Keglerne, derpaa slog den Hul i Muren og vedblev at rulle afsted.

„Hvorhen, hvorhen?“ raabte Hanen, der stod paa Møddingen og saa den komme farende.

„Til Dyrehavsbakken!“ sagde Kanonfuglen, „der er altfor kjedeligt her!“

„Der kunde jeg ogsaa have lyst til at komme,“ sagde Hanen, „maa jeg kjøre med?“

„Ja, hvis du tror, du kan holde Balancen, saa spring op!“ sagde Ruglen. Saa sprang Hanen op, og afsted rullede de igjen.

„Stop, stop!“ raabte den lille graa Høne og kom vraltende bag efter, „aa, tag mig med!“

Saa maatte de holde igjen, til Hønen kom op; men Hanen var nu gal i Hovedet. „Det passer sig ikke for en anstændig Høne at komme et saadant Sted,“ sagde han, medens de kjørte. „Du burde smukt være bleven hjemme og lagt dit Æg, som enhver anden Høne vilde have gjort!“

„Du under mig heller aldrig nogen Fornøjelse, dit Skarn!“ flukkede Hønen; „men vent kun lidt, du bliver nok til sidst fri for mig!“

„Tag dig det ikke saa nær, kjære!“ sagde Hanen og pillede hende kjærligt i Nakken, „jeg mente det ikke saa slemt.“

I det samme var de komne til Bækken, og nu var gode Raad dyre; thi hvorledes skulde de komme over den? Endelig opdagede de, at ovre paa den anden Side sad en Frø paa et Nakandebland; den besørgede Færgefarten; men da der var saa lidt at bestille, var den falden i Søvn. Da stillede Hanen sig paa Bredden og galede af alle Kræfter for at vække den, og langt om længe kom den da pjaskende paa sit Blad, der var Færgen, og spurgte, om de vilde sættes over.

„Ja, hvor meget vil du have i Færgepenge?“ spurgte Hanen.

„Et Hønsecæg for jer alle tre!“ sagde Frøen.

„Saa var det rigtig godt, at vi fik Mutter med!“ raabte Hanen; „kom nu her, min Putte, og læg dit Æg, at vi kan komme videre!“

Hønen var lidt vrippen endnu; men den lagde dog det forlangte Æg, derpaa blev de satte over en for en, og snart for de afsted paa den anden Side.

Da mødte de Ræven.

„Hej, hvor skal I hen, godt Folk?“ raabte han.

„Til Dyrehavsbakken!“ sagde Hanen.

„Saa kjører I en gal Vej,“ sagde Ræven.

„Kan I se den Høj hist til højre? — Godt! det er nu ikke Dyrehavsbakken; men ser I, tæt ved Foden af Højen er et rundt Hul, det er den ny Tunnel, og derigjennem skal I kjøre, saa kommer I lige til Dyrehavsbakken, og der er Løjer, kan I tro!“

„Tak for god Underretning!“ raabte Hanen,

og saa kjørte de lige efter den ny Tunnel, indtil de pludselig standsede i et forfærdeligt Mørke.

„Jo, det var en dejlig Tunnel!“ sagde Kanonfuglen: „det er nok en Rævetunnel, og her er vi midt i Rævehulen. Mikkil kan vi vente hvert Øjeblik — skynd jer, Butter, og find et Skjulested!“

Hanen og Hønen famlede sig frem i Mørket og fandt til sidst en Sidegang, hvor de listede sig ind, knugede sig tæt sammen og ventede paa Ræven.

Han lod ikke længe vente paa sig; næppe havde de skjult sig, før han stak Snuden ind gjennem Abningen og krøb forsigtig ned. Han stirrede omkring sig med graadige Blikke; men da han ingen anden opdagede end Kanonfuglen, stirrede han paa den, som vilde han sluge den. Men Kanonfuglen var mere end en almindelig Kanonfugle, den var en Granat, og da Ræven stirrede paa den med sine glødende Øjne, fængede Krudtet i Fængrøret og — Knak! der sprang Granaten med et forfærdeligt Brag, sprængte Bækken i Luften og splintrede Ræven i hundrede Stykker eller flere.

Men Hanen og Hønen slap derfra med Strækken; thi de var lette Barer. Rigtignok blev de slyngede højt op i Luften og fik Øjnene fulde af Sand, men de slap dog lempelig ned igjen, fordi de brugte deres Vinger, saa godt de kunde.

„Nej, min Butte!“ sagde Hanen, i det han rystede sig, „kalder man det Dyrehavsløjer, saa siger jeg Tak for mig; det har jeg faaet nok af nu. Lad os saa hellere se at komme hjem igjen.“

Det var Hønen villig til, og saa trippede de afsted; men de maatte flyve over Bækken, da Hønen

jo umulig saa hurtig kunde lægge et Weg igjen til at betale Færgesarten med, og Frøen ikke vilde sætte dem over for mindre Betaling.

Men da de saa var hjemme, ønskede de aldrig mere at komme til Dyrehavsbakken og endnu mindre igjen at komme saaledes op at fjøre.

Græshoppen, som blev
keiserlig Springer.

ppe mellem Bjærgene ligger
Ruinerne af et gammelt
Slot. Spørger man Folk,
som bor der i Egnen:
„Hvad er det for en Ruin?“
eller: „Hvem har boet

her?“ svarer de altid: „Det er Keiserens Slot.“
Men aldrig faar man at vide, hvilken Keiser det
har været. Det nytter ikke at spørge den lette
Mursvale, som gjennemkrydser Luften og bor i
Taarnets Huller og Sprækker, den har alt for
travlt til at svare. Heller ikke den hundreaarige
Bedbend, som dristig kiger ind i de Sale, hvor
Keiseren en Gang vandrede, kan fortælle os noget,
den er tavst, det er dens Natur. Lad os da gaa
til Spurven, den er nysgjerrig og snaksom, hører

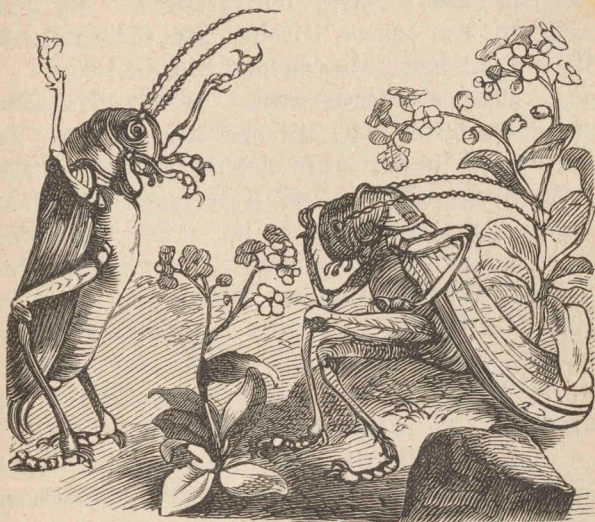
lidt hist og her og fortæller det gjerne igjen til dem, som har et aabent Øre for dens Tale. Den har fortalt mig denne lille Historie.

Kejseren sad en Gang i Slottets Hal og spillede Skaf med sin Minister. Da kom han til at støde til Bordet, saa at alle Brækkerne dansede, og en overstadig Springer sprang endog ned paa Gulvet og gjemte sig et Sted, hvor de slet ikke kunde finde den, hvor meget de end ledte.

„Saa faar man hjælpe sig, som man kan,“ sagde Kejseren og skar en Knap af sin Best, som han satte i Springerens Sted. „Det skulde Kejserinden have set!“ vedblev han og smilede skjælmst til Ministeren, og saa fortsatte de Spillet, til Kejseren havde vundet det.

Men Rygtet om, at Kejserens ene Springer var forsvunden, før som en Løbeild hele Landet over, og det naaede da ogsaa til en ung, grøn Græshoppe, som hidtil havde levet vel tilfreds i en Afkrog ude paa Landet. Nu fik den pludselig Lyst til at søge denne Plads og raadførte sig med en god Ven i den Anledning. „Springe kan jeg da!“ sagde den og fløede sig eftertænksomt i Rakken, „og mit Hoved ligner aldeles et Hestehoved, som en Springers jo skal — jo, jeg er som skabt til den Stilling! Nu ved jeg rigtignok ikke, om det er en hvid eller en sort Springer, Kejseren mangler — dog man kan jo sagtens stifte Farve en Gang for det fede Embedes Skyld. Jeg er kjed af at leve her mellem pibende Faarefyllinger og gravende Skarnbasser,“ tænkte den videre, „derfor vil jeg bort herfra! Jeg vil til Hoffet, det er min Lyst!“

Nu gav den sig til at glatte paa sinevinger

og i det hele rette lidt paa sin Person, for den havde ingen anden Kjole end den grønne, den gik og stod i, og derpaa gav den sig paa Bejen. „Hip, hop!“ sagde det, naar den sprang afsted; den vilde til Rejseren og søge Embede som Springer paa hans Skakbræt.

Den fulgte ikke den slagne Landevej, som var alt for støvet og kjedelig; den sfraaede over Marker og Enge, og her traf den en ung Frø.

„Hvor skal du hen?“ spurgte Frøen.

Græshoppen sagde den Betsked om sit Vrende.

„Saa følger jeg med!“ sagde Frøen, „for jeg kan ogsaa springe, og det er dog bedre at være i Rejserens Tjeneste end til Slutning at blive slugt af en Stork.“

„Ja naturligvis!“ sagde Græshoppen, „følg

du kun med." Men den tænkte ved sig selv: „Se til det dumme, flodsede Dyr, bilder det sig ikke ind at kunne blive antaget ved Hoffet!"

Langt om længe naaede de Kejsserens Slot; men hvorledes skulde de nu komme ind? Det passede sig ikke for nogen af dem, som søgte Pladsen som kejserlig Springer, at krybe under Porten, og springe over den kunde de ikke. Da satte Græshoppen sig til at guide sine Bagben mod Bingerne, saa det skingrede gennem Slottet, og Frøen begyndte at kvække; det var en ordentlig Koncert, de opførte. Da blev Porten aabnet, og en Lakaj raabte ud: „Pak jer! vi gi'er ingen Ting!" Han troede, det var vandrende Spillemand.

„Vi er stikkelige Folt," sagde Græshoppen, „og søger begge Pladsen ved Kejsers Skatbræt. Kan vi faa ham i Tale?"

„Værsgo! kom indenfor!" sagde Lakajen, og han vedblev, medens de med hurtige Spring hoppede ind: „Hvor I er lette paa Taa, I maa danse en Menuet for mig, før jeg fører jer til Kejseren. I kan jo selv gjøre Musik!"

Da rejste de sig begge paa Bagbenene, og pibende og kvækkende dansede de Menuetten for Lakajen, for at han skulde føre dem til Kejseren.

„Men hør nu!" sagde han, da de var færdige, „I maa hellere gaa til Ministeren, for det er egentlig ham, der har noget at sige. Kejseren vil ikke forstyrres; han sidder netop og prøver paa at udfære en Springer af Træ, men hver Gang han faar en færdig, skærer han Hovedet af den, fordi den ikke er god nok. Han kunde maaske

ogsaa faa i Sinde at skære Hovedet af jer, hvis han ikke syntes om jer!"

Baade Græshoppen og Frøen vilde da hellere gaa til Ministeren, og Lakajen vedblev, medens han førte dem til hans Dør: „Ministeren er en skikkelig Mand, og meget kjon er han ogsaa, kun har han en Borte paa Næsetippen, som slet ikke klæder ham. Kom bare ikke til at le af ham, for saa bliver han vred! Han er selv gyfselig ulykkelig over Borten og smører den med al Verdens Ting, men den bliver kun større og frodigere.“

Nu havde de naaet Ministerens Dør, og Frøen blev forst lukket ind. Den kom efter en Stunds Forløb ud igjen, hoppende af Glæde og udbrød: „Seg har saa godt som faaet Embedet!“ Hvorefter han ilede ned til sit Kær, smøede sin Anebelsbart og saa dum ud af glad Forventning.

Græshoppen sagde ingen Ting, men hoppede rolig ind. Den sprang uden videre op paa en Stol foran Ministeren og der fra op paa hans Næse og bed i et eneste Bid den ækle Borte af. Saa sprang den tilbage og blev siddende stille i nogen Afstand.

Ministeren blev aldeles besippet; men da han havde set i Spejlet, at Borten var fuldstændig borte, udbød han: „Du er sandelig den bedste Springer i Verden! Du og ingen anden skal have Embedet, det giver jeg dig mit Ord paa!“ Der paa underholdt han sig med Græshoppen en kort Tid og fulgte den selv til Døren og lukkede den ud.

I sin Henrykkelse lod Græshoppen sig glide ned ad Rækværket, medens Frøen, da den fik at vide, hvorledes Sagerne stod, styrtede sig i sin Fortvivlelse paa Hovedet i den lille Bjærgstrøm tæt ved Slottet, og ingen saa den mere.

Saaledes gif det til, at Græshoppen fik Embedet som Springer ved Keiserens Skatbræt, fordi den bed Borten af Ministerens Næse; men det maatte ingen tale om. Dagen efter fandt man den rigtige Springer, og den blev da indsat paa sin Plads igjen; herved steg Græshoppen en Grad højere: den blev, „kejslerlig Over-springer“.

Aldrig har nogen anden Græshoppe gjort saa højt et Spring!

Tjørnebusken.

Den fattige Tjørnebusk har
 jeg saa kjær,
 den har jeg saa tit be-
 tragtet;
 naar Vinteren rider sin
 vilde Færd,
 blandt Skovens høje, su-
 fende Træ'r
 den er kun saa lidet agtet.

Blandt visstent Bogeløv mørk den staar
 med Torne hvassse og stride;
 men naar det lakker igjen ad Vaar,
 da sætter den Blomster ind i sit Haar
 som Snefnug skinnende hvide.

Og i dens Ly har to Sangere byggt
 saa lykkelige og glade;
 der sidder de inde og synger saa trygt,
 thi alle de skarpe Toner er smykt
 med grønne og friske Blade.

Da tænker jeg paa vort eget Hjem:
 Maa end blandt Torne vi bygge,
 jeg ved forvist, at ogsaa af dem
 kan Blomster og Blade spire frem
 og frede om Glæde og Lykke.

Under Æbletræet.

Han kasted sig under et skyggesfuldt Træ
for Solens brændende Straaler i Læ.
Han havde ej mindste Bid i sin Tasse,
og ikke en Slurk der var i hans Flaske.
Da løstede han Blikket i Vejret og saa,
det var en Abild, hvorunder han laa.
Han henrykt plukkede dens lifflige Frugt,
og snart var han mættet, og Tørsten var slukt.
Da daled hans Djenlaage til Blund,
et Smil sig lejrede om hans Mund,
thi alle Æbler, som tittede frem,
var smilende Ansigter fra hans Hjem.

MisSENS Due.

en maaneklare Aften paa
 Søen Guldbro bygger
 og alle Enge damper, thi
 Mosekonen brygger;
 stort Gilde skal hun
 have, og Nisserne er
 Gjæster —
 hør Frøerne dem hilser
 med støjende Drkester!

I fine Taagehaller hun Nisserne da bænker;
 af Kruus og Kande tømmer de Driften, som hun
 skjænker;
 den brygget er af Urter, saa krydrede og stærke,
 og holder sine Grader, faar Nisserne at mærke.

De støjer vildt og tumle, og tusend Pudss de gjøre,
 og alle vil de tale, men ikke en vil høre,
 de springer op paa Bordet — da høres Hanen
 gale,
 og Lygtemanden slukker hvert Blus i hendes Sale

Og over Engen hjem ad de Nisser smaa nu vender,
 helt lystige de tager hverandre da i Hænder;
 hu hej da! hvor de springer og raaber med det
 samme,
 saa Byens Lænkeshunde de tuder, og de glamme.

Med et de fer i Østen, der gløder Morgenluen,
i Skyndingen da taber den ene Pusling Huen;
den maa han lade ligge. Og Nattens Slør det
forte
nu spredes langsomt hen, og hver Nisse er da
borte.

— Før Duggen end er svunden, gaar Bonden
samme Morgen
i Engen ud alene med Hjærtet fuldt af Sorgen.
Galt gaar det med hans Avling, i Voen og i
Stallden.
kun Gjæld hos ham kan trives, og Gaarden er
forfalden.

Da ser han Nissens Hue, som der i Græsset ligger,
 nysgjerrig han den vender og drejer og befigger;
 saa ser han paa sin egen, saa atter paa dem begge,
 men Nissens er den bedste, den vil han foretrække.

Rast smøger han den paa sig og gaar imod sin
 Bolig
 han nikker til sin Nabo helt venlig og fortrolig,
 men tænker, da den anden ej synes, han vil se ham:
 „Saa ja, saa la'er jeg vær' med til Mikkelsdag at
 be' ham!“

Hans Stalddør staar just aaben, sit Hoved ind
 han stikker:
 der strækker sig hans Karl paa et Knippe Halm,
 der ligger,
 en Stump Avis han gransker og paa sin Pibe
 damper,
 men Krybberne er tomme, i Snavset Hesten stamper.

En Slagel griber Bonden og kan sin Harm ej
 tvinge,
 paa Karlens Ryg han lader i lystig Dans den
 springe;
 og Stymperen han hopper forvirret om og brøler,
 han ser og hører ingen, kun Slagene han føler.

Tavs gaar han nu fra Karlen, da Balsen er til
 Ende,
 at denne nu sig rapped, det kunde nok sig hænde;

han blev saa rast, som om han alt havde faaet
Dovre,
han fejer, og han strigler, og Hestene faar Havre.

Men strax derefter Bonden ud i sin Have kommer og ser, at Drengen oppe i Træet plukker Blommer: „Hej!“ raaber han til Fyren, som ned fra Grenen springer og flyver til sit Arbejd — hans Husbond gav ham Binger.

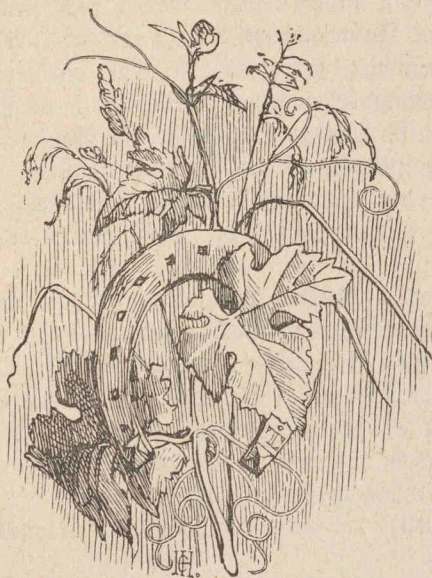
Ned i sin Kjælder Bonden nysgjerrig derpaa figger:
der skummer Pigen Mælken, men Fløden selv hun
 drikker;
da slaar han med sin Næve i Bordet, saa det
 gjalder,
og hun af Rædsel skriger og om paa Gulvet falder.

Han træder ind i Stuen, der sidder travl hans
Kvinde,
hun ser ej op fra Traaden, men bliver ved at
spinde,
da slænger han sin Hue paa Bænken ganske arrig.
„Kors Fa'r dog!“ raaber Konen, „hvor kom I fra,
hvor var I?“

Nu fatter han, at Huen tilhøre maa en Nisse
— det er jo ganske rigtig en af de røde, spidse —
og den gjør hver usynlig, som bær' den, det er
Tingen,
det nu han klart begriber, men siger det til ingen.

— Fra denne Dag med Huen han gif i Lo og
 Kjælder,
 „Det spøger fælt paa Gaarden!“ hans Tyende ham
 melder,
 Han svarer: „Frygt kun ikke, vær flittige og flinke,
 men Spøgelseset vil hæbne ethvert Minut, I sinke.“

Saa tog han til i Velstand, og glad han leved
 siden;
 og Huen blev i Slægten, da han var mæt af
 Tiden. —
 Pas derfor paa, du dovne, og frygt for Nissens
 Hue,
 med den maaske din Husbond usynlig kan dig
 skue!

Et Billede fra
Mainz.

or mange, mange Aar siden skinnede Solen ned paa den thyste By Mainz saa mildt og venligt, som den skinner den Dag i Dag; men den Gang saa den ind ad et lille Fag Blyvinduer, ind til en Mand, hvis Støv forlængst er blandet med Jorden, men hvis Navn Efterverdenen nævner med Beundring og Taknemmelighed. Han sad tæt under Vinduet ved et Bord, der var fuldt af mangfoldige Slags Værktøj til at skære i Træ med, Træplader med udskaarne Bogstaver paa og Helgenbilleder afstrykte paa Pergament. Selv sad han bøjet over en Træplade, skar ivrigt i den med et spidst Instrument og blæste Spaanerne til Side.

Endelig rettede han sig op fra sit Arbejde, drog et langt Suk og holdt Tablen op for Lyset; den var fuld af snirklede Bogstaver i lige Linjer og alle stillede bagvendt. Han rejste sig op fra Stolen og holdt Trætablen op foran et Spejl, der hang paa Væggen, og nu var Tegnene læselige inde i Spejlet; man kunde se paa hans Læber og Djne, at han læste det Linje for Linje. Da lagde han

den igjen paa Bordet foran sig og satte sig i Stolen; men hans Dine dalede lidt efter lidt fra det fuldbendte Arbejde, og Sønnen sneg sig ind paa ham.

Nej vist sov han ikke; han saa tydelig Helgenbilledet, der hang over Spejlet, og som han selv havde sfaaret og trykt; men alt som han saa derpaa, blev dets Omrids tydeligere og tydeligere; dets Dine bevægede sig virkelig, og pludselig stod den hellige Mand, syntes han, tæt ved Siden af ham. Skikkelsen greb Tablen og læste Tegnene, medens Mildhed og Glæde laa over dens Ansigt.

„Se, jeg sønderbryder dit Arbejde!“ sagde den til ham, „Ord for Ord og Bogstav for Bogstav; men det skal være dit Hverv at samle det igjen til det største og bedste Verden ejer!“ Og den sønderbrød Tablen i hundrede Stykker og kastede dem uordentlig mellem hverandre.

Manden slog Djnene op; men der hang endnu Helgenbilledet paa Bæggen, og Tablen laa der hel og holden. Han foldede Hænderne over sit Bryst og sad i lang Tid uden at røre sig, overvældet af Synet eller Drømmen; han vidste ikke, hvilket det havde været. Da sprang han med et op: „Jeg har det!“ raabte han; og han tog en Sav, savede Linje for Linje af Træpladen og hvert Ord i enkelte Bogstaver. Da arbejdede han videre i mange Dage og Uger. Over disse Mønsterbogstaver smeltede han Former, hvori han støbte mangfoldige lignende. Dem samlede han saa til et Hele og aftrykkede dem Ark for Ark, og da Bærket var færdigt, var det det største og bedste Verden ejede: det var Bibelen; men Manden var Bogtrykkerkunstens Opfinder Johan Guttenberg.

Nu skinner Solen ned over Mainz, som den skinnede for fire Hundrede Aar siden, men det lille Hus med Blyvinduerne er der ikke mere og heller ikke den Mand, som mojsommelig skar Bogstaver af Træ — jo! han staar midt i Brimlen, levende og smuk med sin Bibel, som han er formet af Danstøeren Bertel Thorvaldsens Haand.

„Det skal være ganske bestemt.“

Udkanten af Byen boede en Mand — han hed for Resten Hr. Jensen — som en Dag paa Torvet købte sig en Hane og en Høne, hvilke han tog hjem og slap i sin Have. Han var saadan en enlig gammel Tyr, som ikke havde andre om sig end sin Rokkepige, og saa troede han, at

det kunde mere ham at have noget levende i Haven, som han kunde gaa og pusle om og kjæle for, naar han ikke havde andet at bestille. Desuden vilde jo Hønen lægge Æg, og Æg holdt den gamle meget af.

Nu tog da Hanen og Hønen fat paa deres daglige Dont; de skræbde alle Tulipan- og Hya-

cintløgene op, saa de rullede hen ad Gangen; de rensede Violerne for Dm, saa hverken Violer eller Dm nogen Sinde mere lod sig se paa det Strøg. Bed hver Hjellden Plante gravede de sig ned og laa i Solskinnet og overøste sig selv med den tørre, sandede Jord. Alle de nedfaldne Blommer og Ubler aad de eller hakkede itu, og dem plejede ellers Sælgekønen at købe. So, det kan nok være, de ryddede op!

„Man maa finde sig i saadanne smaa Ubehageligheder, naar man holder Høns,“ sagde Manden; „Eg er ogsaa en dejlig Ting!“

Men der kom ingen Eg. Der gik Uger, ja der gik Maaneder, Reben vedblev at være tom. Og det var endda saadan en dejlig, blød Rebe, som han selv havde lavet til Hønen; han havde lagt et hvidmalet Trææg deri, for at den skulde lægge rigtige Eg ved Siden af, men det lod ikke til, at den havde lyst dertil.

„Saa maa jeg tale med hende selv,“ sagde Manden og gik ud i Hønsegaarden, hvor han baade traf Hanen og Hønen.

„Hør, min lille Putte,“ begyndte han, „kan jeg ikke faa et Eg en af Dagene af dig?“

Hønen holdt op med at strabe, rystede sig en Gang og gjorde derpaa et lille Knix. „Bedste Hr. Jensen,“ sagde hun, „hvorfor har De dog ikke talt om det før? So, De skal faa Hjærtens gjerne faa et Eg. Naar vil De have det?“

„Lad os sige i Overmorgen,“ svarede Manden.

„Ja, lad os det!“ sagde Hønen, „saa skal det ogsaa ligge parat — det skal være ganske bestemt!“

„Men lad det nu ikke blive for lille!“ sagde Hr. Sensen.

„De skal se, bedste Hr. Sensen, jeg skal gjøre det ganske efter Deres Hoved. Da jeg var hos Statsraadens, maa De vide, lagde jeg Æg med to Blommer i, det ønskede Statsraadinden; men det tog paa mine Kræfter, derfor sagde jeg op.“

Nu fulgte Hanen Manden ud af Hønsengaarden og forsikrede ham, at Ægget nok skulde blive lagt i rette Tid — det skulde være ganske bestemt!

„Det er virkelig en flink Mand,“ sagde Hanen, da de kom tilbage, „han taler saa venlig og ligefrem, ret som vi var ham jævnlige.“

„Han mærker nok vi har været hos fine Folk,“ sagde Hønen og knejste med Nakkén.

Nu gif Tiden, og paa den bestemte Dag kom Manden for at faa sit Æg.

„Er det virkelig Dem, Hr. Jensen?“ klukkede Hønen; „nej, se ikke paa mig! Jeg er færdig at synke i Jorden af Skamfuldhed, over at jeg slet ikke har tænkt paa Deres Æg. Saa glemsom plejer jeg ellers ikke at være. Men De tilgiver mig nok, Hr. Jensen!“ tilføjede hun smægtende.

„Ja, hvorfor ikke!“ sagde Manden; „et Menneſte kan fejle, og ſagtens da en Høne.“

„Ja, ikke ſandt?“ ſagde hun; „men nu ſkal jeg lægge et Æg til Dem i Morgen Formiddag — det ſkal være ganſke beſtemt!“

Med dette Løfte gif Manden.

Da han var borte, ſagde Hønen: „Jeg lovede ham nok Ægget til i Dag, men jeg havde ikke troet, at han vilde tage mig ſaadan paa Ordet. Han er noget paatrængende.“

Dagen efter kom Manden igjen.

„Naa, der er De, Hr. Jensen,“ ſagde Hønen, ſtrag da han kom inden for Laagen. „Ja, jeg har ventet Dem, og jeg havde ogsaa alt færdigt til Dem, men nu ſkal De høre: Jeg gif i Gaar ud for at gjøre nogle Forberedeller, nemlig ſanke Kalk til Æggeſkallen; jeg fandt en Del forladte Sneglehuſe, men det er daarlig Kalk, Nutidens Huſe bliver bygget med; den har ingen Bindekraft. Endelig fandt jeg et Stykke Kridt; det var noget løſt, men jeg tog dog til Takke med det. Jeg tænkte, der kunde vel nok blive en Skal af det;

men nej! I Morges, da jeg lagde Egget, var det et Vindæg."

"Hvor er det?" spurgte Manden, "lad mig se det!"

"Ja, Hanen har ædt det, det Bæst," svarede Hønen, "men jeg har ogsaa stjælt dygtigt paa ham for det."

"Saa lad ham have nok af det," sagde den skikkelige Mand, "men hvornaar lægger du nu et nyt Eg, min Putte?"

"I Morgen Formiddag, Hr. Sensen," svarede hun — "det skal være ganske bestemt!"

"Ja, lad mig se det!" sagde Manden og gik igjen.

"Lad ham bare løbe med den!" sagde Hønen til sin Mand. "Hvor jeg affyr ham; han er en sand Blageaand!"

"Men hvorfor lægger du ikke ogsaa det stakkels Eg til ham?" sagde Hanen. "Var jeg Høne, skulde han faa en hel Snes!"

"Du snapper, som du har Forstand til," sagde Hønen og vendte sig fra ham.

Nu lod Manden en hel Uge gaa hen for ikke at være alt for paatrængende, og da han kom igjen, sagde han venligt til Hønen: "Naa, min lille Kylling, hvordan gaar det med Egget?"

"De træffer mig des værre som Patient, Hr. Sensen," sagde Hønen i en sørgmodig Tone. "Sige siden den Dag, De var her sidst, har Feberen staaet i Kroppen paa mig. — Jeg maa dog tænke paa Hr. Senses Eg!" — har jeg hver Dag sagt. — "Nej, saamænd skal du ikke!" har da Hanen svaret; "tror du, Hr. Sensen vil blive vred,

fordi han ikke faar sit Æg, naar han hører, du har været syg? Nej, dertil er han alt for fornuftig!" — Naa, saa holdt jeg mig da i Stillehed; men hver Nat, naar jeg sad paa Benden og ikke kunde sove, sukede jeg: „Hvad vil dog Hr. Jensen tænke!" Da svarede Hanen: „Seg skal nok tale med ham!"

„Ja, Sygdom er jo hver Mands Herre," sagde Manden, „men i Morgen, lille Putte, er du nok saa rask, at du kan lægge mig et Æg."

„Det skal være ganske bestemt!" sagde Hønen. Men da han var gaaet, sagde hun: „Hvor den Mand dog er skrækkelig egenkjaerlig! Her hører han, jeg er døds syg, og dog forlanger han, jeg skal lægge Æg; han har slet ingen Medlidenhed."

„Manden vidste imidlertid meget godt, at Hønen slet ikke fejlede noget; derfor kom han uden videre igjen den næste Dag, og Hønen klukkede ham strax i Møde: „Ja, jeg vidste nok, De vilde komme, Hr. Jensen; hvor De dog kan pine og plage! At forlange af en stakkels syg Høne, at hun skal lægge Æg, det er skrækkeligt! Men De har slet ingen Følelse for andre, Hr. Jensen; De er egenkjaerlig og tænker kun paa dem selv."

„Naa, naa, min Putte!" sagde Hanen beroligende, „tag dog ikke saadan paa Vej!"

„So, nu vil jeg netop tage paa Vej," vedblev hun, „for jeg har ikke haft en glad Time, siden Hr. Jensen bestilte det lumpne Æg. Men nu vil jeg lægge det i Morgen ganske tidlig — det skal være ganske bestemt! — saa kan han saa det, hvornaar han vil, og jeg bliver da endelig fri for

dette plagende Renderi. Det er ordentlig, ligesom han er hange for, han ikke skal faa det."

Hr. Jensen sagde ikke et Ord til alt dette, men gik stiltiende sin Vej.

"Du gik for vidt, min kjære Puttekylling!" sagde Hanen; "Manden blev vist vred."

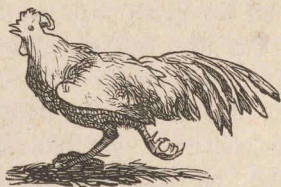
"Ja, jeg er ogsaa vred," sagde Hønen kort.

Tidlig næste Morgen kom Manden ind i Hønsesgaarden.

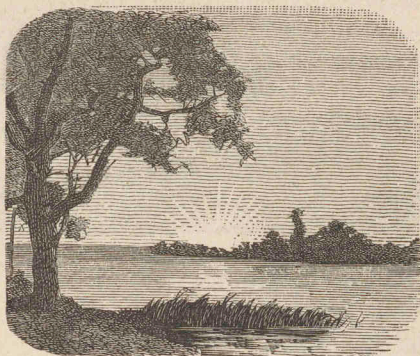
"God Morgen, Hr. Jensen," sagde Hønen spodst; "jeg vidste, De kom; De er en sikker Gæst. De vil vel sagtens have Deres Æg — men netop for at drille Dem lidt, har jeg intet lagt i Dag!"

"Nej, min gode Høne, Æg faar jeg aldrig af dig, det mærker jeg nok, og derfor kommer jeg efter dig selv." Med disse Ord tog han hende i begge Binger, hvor ynkeligt hun end skreg og bad for sig, og da Hanen saa det, satte han over Plankværket, over Grøfter og Gjerder, og man saa ham aldrig mere.

Lad os ikke tale om Hønenes Skæbne, den blev meget sørgelig. Det gaar sjælden dem godt i Livet, som bestandig lover og lover, men aldrig holder deres Ord — det er ganske bestemt!

Ved Daggrø.

Der kom fra Østen en Morgenvind,
den brusede Havets rødmende Kind,
den aandede sagte paa Bølgernes Hær:
„Vaagn op, se Morgenens alt er nær!”

Den fuste igjennem den friske Lund
og vækkede Fuglene op af Blund:
„Flyv ud og forkynd med Jubelrøst,
at Dagen er kommen med Glans i Øst!”

Den strøg igjennem den stille By
til Taarnet, der peger med Kors mod Sky,
og brusede: „Meld nu med Klokkklang,
at Solen er højt paa sin Himmelgang!”

Men over de dødes Have den for,
hvor Bedbenden sig om Gravene snor,
der sang den, og Røsten var kvægende blid:
„Sov sødelig, det er endnu ej Tid!”

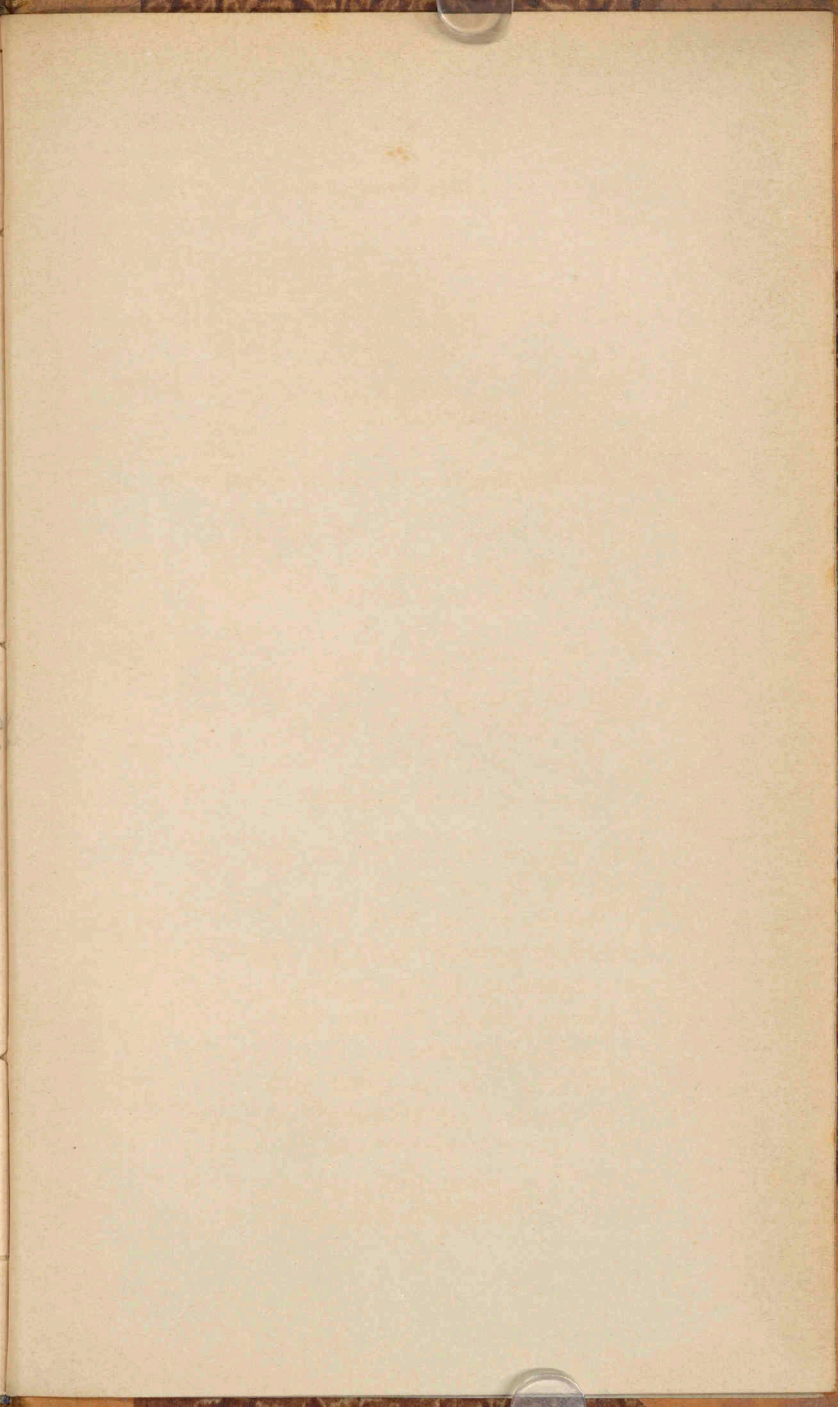
Bølgerne.

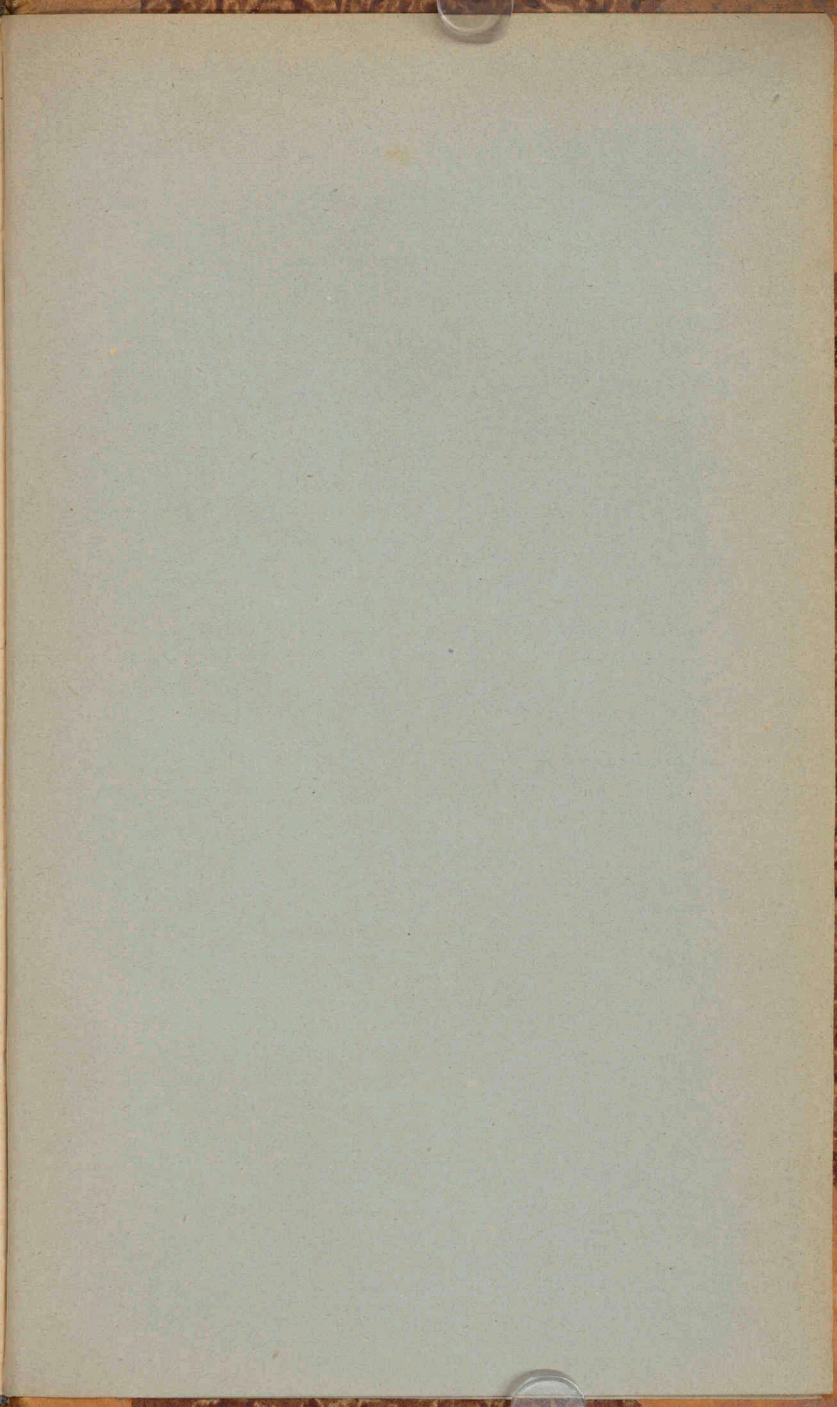

De klare Bølger smaa ved Kvæld
 hid fra det fjærne ile,
 for efter Dagens vilde Larm
 ved Strandens milde Blomsterbarm
 i Nattens Mulm at hvile.
 Naar da hver Lustning sagtelig
 med Dagens Lys sig fjærner,
 de slutter Himlens Blaa i Favn
 og tusend blanke Stjærner.

Kun Bølger her paa Tidens Hav
 er jeg og alle andre;
 og Graven er den tavse Ryst,
 hvortil vi gjennem Sorg og Lyst
 i Storm og Sollys vandre.
 O, Herre, lad da her som hist
 i fildig Aftenrøde
 din Himmel bag det mørke Dyb
 os straale klart i Møde!

Carl Petersen, Kgl. Hof-Bogbinder.

